

J. O. CURWOOD

**ODVÁŽNÁ
MARGE O'DONOVÁ**

ODVÁŽNÁ MARGE O'DOONOVÁ

JAMES OLIVER
CURWOOD

Z angličtiny přeložil
IVAN SCHULZ

Autorisovaný překlad

Českomoravské podniky tiskařské a vydavatelské
PRAHA

1925.

Autorisované vydání.

Tiskem Rolnické tiskárny v Praze.

ODVÁŽNÁ MARGE O'DOONOVÁ

I.

Kdybyste byli stáli na okraji krásně zavěšeného pralesa kanadských jedlí, zatím co víchr chmurně skučel spleť stromoví — o půlnoci koncem prosince — vlak transkontinentální dráhy byl by se vám zdál jako něco ohnivého, matně ohnivého, svítilícího jakousi zastřenou hřejivostí, avšak s nezvyklou, téměř záhrobní tajemností a jako by z jiného světa. Byl to spíše jakýsi zakletý stín, bezradný a nehybný, a černý jako ta poloarktická noc, krom úzké stuhy světel, dělící jej ve dvě od prvního vozu k poslednímu, s mezerou, jako by inkoustově černou pomlčkou, kde byl vůz se zavazadly. Od severu hnaly se sem voje mračen, obtížených sněhem, valících se nízko nad zemí a s mračny dolétal sem tu a tam skučivý posměch víchru na potupu toho díla lidských rukou i tvorů, nalézajících v něm své útočiště — mužů i žen, již počali se již chvěti zimou a jichž napjaté, bledé tváře zářaly s úzkostí stále větší do tajemné noční tmy, visící jako sobolí clona na deset stop od oken vagonů.

Již po tři hodiny zářaly ty tváře pátravě ven do noci. Mnohým z těch osob, uvězněných zde v těch vagonech uváznuvších ve sněhu, zdála se celá ta věc s počátku spíše zábavnou, neboť v takovém neočekávaném dobrodružství je vždy něco příjemného, zvláštního vzrušení,

a nyní naskyflo se jim skutečně na krátkou chvíli dobrodružství prvního řádu. Bylo zde teplo i světlo, smích mužů a hlasy žen a žerty dětí. Avšak i nejhlučnější šprýmař mezi muži byl nyní zticha, choul se do svého pláště a mladá žena, jež tleskala rukama všechna nadšena, když bylo jim oznámeno, že vlak uvázl ve sněhu, plakala nyní a chvěla se zimou. Byla zima — taková zima, že sníh, hnáný divokou metelící, byl spíše jako žulový prach, dopadající zvonivě na okna vozů — jako útok nesčetných bilionů nekonečně malých střel, snažících se vynutit si přístup dovnitř. Na okraji pralesa bylo jistě na čtyřicet stupňů pod nulou, zatím co ve vozech bylo stále ještě trochu tepla. Rozžaté svítilny je vyzářovaly a přítomnost více lidí je zesilovala. Bylo však chladno a bylo stále chladněji. Šedá vrstva zimného dechu počala se již usazovati na oknech vozů. Několik mužů postoupilo své pláště ženám a dětem a právě ti to muži dívali se nyní nejčastěji na hodinky. Celé to zábavné dobrodružství počalo nabývali vážné tvářnosti.

Již po dvacáté průvodčí vlaku, procházejce vozy, vyslechl touž otázku.

»Bůh sám ví,« zavrčel do tváře mladé ženě, jejíž krása byla by z něho vylákala nejgalantnější pozornost časněji z večera. »Stroj s tendrem odejel již před třemi hodinami a stanice je jen na dvacet mil odlud. Měl by zde již dávno býti zpět s pomocnými silami. Pěkné peklo, co?«

Mladá žena neodpověděla a její kulatá ústa stáhla se jen zběžně v lichou výčitku pro jeho poslední poznámku.

»Tři hodiny!« průvodčí pokračoval vrče dále, zatím co odcházel již opět se svou svítilnou. »Čert aby vzal takovou železnici na kraji ledového moře! Jak jen začne padat sníh, hned ho napadne, že nevíte kudy kam, a jinak to zde nechodí!«

Zastavil se u oddělení pro kuřáky, vstrčil tam na okamžik hlavu, a šel opět dále, přiraziv za sebou dveře, když vstoupil do dalšího vozu.

V oddělení pro kuřáky seděli dva muži proti sobě na dvou sedadlech. Nevzhlédli ani, když průvodčí tam nahlédl. Jak tak seděli nakloněni proti sobě, zdálo se, jako by zcela zapomněli na bouři.

Byl to starší muž, jenž se naklonil ještě více kupředu. Byl kolem padesáti. Jeho ruka, spočínuvší na okamžik na koleně Davida Raina, byla zarudlá a uzlovitá. Byla to ruka muže, jenž žil svůj život, bojuje s divočinou. A také jeho tvář byla tvář muže toho druhu; tvář zbarvená a otužilá louhem vichřic a sněhových bouří i parného severního slunce, s očima opředěnými myriadou jemných vrásek, svědčících o letech, ztrávených pod tíhou toho všeho. Nebyl to muž vysoké postavy. Byl menší, než David Raine. Jeho ramena byla poněkud nahrbená, přes to však sálal téměř silou, tlumenou energií, hotovou stále k činu, soustředěnou chtivostí po životě a jeho denních tajemstvích, vlastnostmi, jichž jeho mladší druh neměl. Na několik tisících čtverečních mil té velké, severní divočiny byl ten starší muž znám jako Otec Roland, misionář.

Jeho druhu nebylo více než třicet osm. Snad byl ještě o rok, nebo dva mladší a není vyloučeno, že právě nářek větru venku, podivné hlasy tající se v něm a mrazivé šero jejich malého kupé, byly příčinou, že rozdíl mezi Davidem a Otcem Rolandem zdál se býti nápadnějším ještě, než by snad byl za jiných okolností. Jeho šedé oči byly jasné a pevné, když upíraly se nyní na Otce Rolanda. Byly to oči, jichž se tak snadno nezapomene. Kdyby nebylo výrazu jeho očí, byl by budil dojem muže, který prodělal těžkou chorobu a byl dosud

nemocen. Misionář pokusil se vyznati se v tom a nyní, s rukou na jeho koleně, ptal se ho:

»A pravíte — že se bojíte — o toho svého přítele?«

David Raine přikývl a vrásky kolem jeho úst se poněkud stáhly.

»Ano, bojím se.« Na okamžik zahleděl se do noci. Divočejší ještě salva těch malých sněhových démonů dolehla na okenní tabuli, jako by právě jeho bledá lvář, nalezající se mimo jejich dosah, rozlítla tím více jejich zuřivost. »Jsem v nejvyšší míře znepokojen starostí o něho,« dodal pak pokrčiv lehce rameny.

»Slyšel jste již někdy o ztraceném muži?« tázal se obraceje se již opět k Otci Rolandovi. »Nemyslím tím, že se ztratil v lesích, nebo na poušti, nebo že zešlel. Myslím to naprosto jinak — že ztratil své srdce, tělo, duši; že neměl, abych tak řekl, čeho se zachytiti, až neměl již téměř pevné půdy pod nohama. Slyšel jste kdy o někom takovém?«

»Ano — před mnoha lety — znal jsem muže, jenž se lokovým způsobem ztratil,« odvětil misionář usedaje zpět na svém místě. »Našel se však opět. A jen váš přítel? Zajímá mne to velice. Je to po prvé ve těch letech, kdy ocílil jsem se opět zde dole, na okraji civilizace, a vaše vypravování liší se tak značně od všeho, co jsem poznal! Neprozradíte-li tím nic, mohl byste mi snad vypravovali jeho příběh?«

»Není to nic veselého,« upozorňoval mladší muž, »a za takové noci, jako dnes — «

»Snad nahlédneme tím jasněji do hlubin neštěstí a tragédie,« přerušil ho misionář klidně.

Slabý ruměncec objevil se na bledé lvářii Davida Raina a prsty sevřely se mu téměř nervosně na kolenou.

»Ovšem, že je v tom žena,« řekl.

»Ano — ovšem — žena.«

Někdy nebyl jsem zcela jist, zda to byla žena sama, či její krása, již onen muž zbožňoval,« David pokračoval se zvláštním leskem v očích. »Miloval krásu a ta žena byla krásná, téměř příliš krásná pro blaho lidské duše, tuším. A jistě, že ji miloval, neboť když vystoupila z jeho života, bylo to jako by se byl zhroutil do černé propasti, z níž dostali se mu již nikdy nepodaří. Tázel jsem se často sama sebe, zda by ji byl tak miloval, kdyby byla bývala méně krásná — snad dokonce ošklivá, a odpověděl jsem si vždy, právě tak jako on, tu otázku kladně. Bylo mu vrozeno zbožňovati, jakmile jen vůbec něco miloval. Její krása znamenala mu jistou dokonalost. Cenil tu krásu a byl na ni hrd. Pokládal se za nejbohatšího muže na světě proto, že ta krása mu náležela, avšak v hlubinách jeho já tajila se pod zbožňováním její krásy láska k ní, k té ženě. Isem si tím stále víc a více jist a právě tak jsem si jist i tím, že čas to dokáže — že ten muž nevyprosí se již nikdy se svou bývalou důvěrou a vírou z té černé propasti, do níž klesl ocitnuv se tváří v tvář poznání, že jsou síly v životě — či snad v přírodě, jež jsou mocnější ještě, než jeho láska a jeho vlastní silná vůle.«

Otec Roland přikývl.

»Rozumím,« řekl a usedl si více nazad ve svém koutku u okna, takže jeho tvář byla poněkud zastíněna. »Ten druhý muž, co já ho znal, miloval takéž ženu a byla krásná. Myslí si, že je to ta nejkrásnější věc na světě. Je to velká láska, jež tvoří krásu.«

»Zde ta žena však — žena mého přítele — byla tak krásná, že i oči jiných žen byly její krásou okouzleny. Viděl jsem ji jednou a zdálo se mi, že jistě vyšla právě z rukou andělů a s počátku, když můj přítel byl ještě nejšťastnějším mužem na světě, říkával jí rád, že to byli andělé, již zbarvili její lice a roznítily ty podivuhodné,

zlaté plápoly v jejích nádherných vlasech. Nebyla to jeho láska, jež učinila ji tak krásnou. Byla s k u l e č n ě krásná.«

»A její duše?« tázaly se tiše misionářovy rty ze stínu jeho koutku.

Ruka jeho druha se zvolna sevřela.

»Tvoříce ji, zapomněli andělé, tuším, na duši,« řekl.

»Pak jí váš přítel nemiloval,« hlas malého misionáře ozval se rychle a rozhodně. »Nemůže býti lásky, kde není duše.«

»Nemožno. Miloval ji. Vím to.«

»A přes to vše s vámi nesouhlasím. Aniž bych znal vašeho přítele, pravím vám, že zbožňoval jen její krásu. Byli zde jiní, kdož zbožňovali tutéž krásu — jiní, jimž nenáležela, a kdož byli by dali za tu ženu své duše, kdyby byli nějaké měli. Není tomu tak?«

»Ano, byli zde jiní. Abyste to však pochopil, byl byste musil znáti mého přítele, než ještě klesl do té propasti — kdy byl ještě mužem. Byl velkým milovníkem vědy. Jeho jmění stačilo, aby mu poskytlo času i prostředků, aby se mohl věnovati studiím, jež si oblíbil. Měl svou velkou knihovnu a vedle ní svou laboratoř. Psal knihy, jež čelilo jen málo lidí, poněvadž byly plny faktů a zvláštních teorií. Věřil, že svět je již velice slár a že je méně prospěchu pro lidstvo v tom, objeví-li se nový prostředek přepychu lé umělé civilizaci, než odhalí-li se několik z těch velkých zákonů a divů, pohřbených v prachu minulosti. Věřil, že čím více se přiblížíme samému počátku věci, nenechavše unášeli se proudem dále kupředu, že tím jasněji můžeme pochopiti nebesa a zemi a Boha a význam toho všeho. Neshledával důvodu ve prospěch pokroku v tom, že Kristus a jeho učedníci nevěděli o telefonu, o obrovských strojích poháněných parou nebo elektrinou, nebo o přístrojích,

nichž pomocí člověk může posílati vzkazy proslorem na tisíce mil daleko. Jeho teorie byla, že starodávni patriarchové byli blíže tepně života, než nás kdy přivede pokrok ve své nynější podobě. Nebyl fanatikem. Nebyl zřeštěncem. Byl mlád a pln nadšení. Měl rád děti. Chtěl naplniti jimi svůj dům. Jeho žena však věděla, že je pro něco takového příliš krásná — a neměli žádných.«

Naklonil se poněkud kupředu stáhnuv si klobouk více do očí. Bouře se na okamžik ztišila a bylo tak ticho, že bylo slyšeti tikot velkých stříbrných hodinek Otce Rolanda.

Do chvíli řekl:

»Nevím sám, proč vám to vše vypravuji, Otče, leč, že tím chci ulehčiti své vlastní mysli. Neať naděje, že bych tím mohl sebe méně prospěti svému příteli. A přes to nemůže mu to uškoditi. Zdá se mi, že se to blíží téměř svatokrádeži, vyslovuji-li, co chci říci o — jeho ženě. Snad byly zde pro ni polehčující okolnosti. Snažil jsem se namluviti si to právě tak, jako on se snažil věřiti tomu. Možno, že muž narodivší se v nynějším věku, musil by sám na sebe hleděti, jako by se tam nehodil, není-li s to, aby se přizpůsobil a uverl v soulad se způsobem jeho života. Nesmí býti, tuším, příliš příslupen krilice. Má-li se udržeti v jistém společenském řádu naší civilisace, aniž by cítil tíhu různých pochybností a hluboké melancholie, nesmí se chvěti již při tom, když jeho žena připije si šampaňského na zdraví s někým jiným. Musí naučiti se oceniti vlnivé půvaby kabaretních tanečnic, musí vycvičiti se do té míry, aby se nepozastavoval nad tím, když vidí, jak třípytivé víno mizí v bílých hrdlech. Musí vycvičiti se v mnohých věcech právě tak, jako se cvičíme, abychom cítili zálibu v klasické hudbě a velkých operách. Chce-li pak dosíci

toho, musí zapomenouti, pokud je mu to jen možno, na sladké melodie a sladčí ještě ženy, klesající pozvolnu v zapomenutí. Musí hledět na živoť, jako na velký klavír, zladěný mistrem jiného, nového druhu, a není-li s to, aby lančil k jeho tónům, nehodí se do našeho sloletí. To vše říkal můj přítel snaže se omluviti ji. Ona hodila se k tomuto způsobu života znamenitě, kdežto on byl jiného zrna. Ona milovala světlo, smích, víno, zpěv a vzrušení. On pak, ten nepodařenec, miloval své knihy, svou práci a svůj domov. Jeho největší radostí by bylo, kdyby byl mohl procházeti s ní ruku v ruce, nějakou velebnou katedrálou, ukazuje jí její starobylé krásy a tajemné půvaby. Jemu chlélo se osamělosti — právě jen oni dva. Taková byla jeho představa lásky. A ona — jí chlélo se něčeho naprosto jiného. Rozumíte Olče? ... Tak to šlo dále, až posléze postřehl, jak se mu stále více odcizuje. Její vášně pro obdiv a vzrušení slala se čím dále tím více šílenstvím. Ví, to, neboť jsem to viděl. Můj přítel říkal lakléž, že je to šílenství, i když sám již počal šíliti. A přes to jí nepodezíral. Kdyby mu někdo jiný byl řekl, že není čistá, jsem jist, že by ho byl zabil. Dozvolna jen počal poznávatí šílenou bolest toho, kdo ví, že žena, již zbožňuje, ho nemiluje. To vše nestáčilo však ještě, aby uvěřil, že by mohla milovati někoho jiného — nebo jiné. Pak jednoho dne odejel z města. Ona, jeho žena, ho provázela na nádraží a dívala se, jak odjíždí. Mávala mu ještě kapesníkem, a jak tam tak stála — byla skutečně nádherná.«

Privřenýma očima malý misionář viděl, jak ramena jako by mu poklesla a jak tvrdý výraz usadil se mu kolem úst. I jeho hlas se změnil, když pokračoval. Byl téměř lhostejný.

»Je někdy zvláštní, jak Nejvyšší soudce světa zahrává si s muži — i ženami, nemyslíte, Olče? Na trati byla

nějaká závada a můj přítel se vrátil. Nečekali ho. Bylo již pozdě, když se dostal domů a pomocí svého domovního klíče vešel tam tiše, neboť nechtěl jí probuditi. Všude v domě bylo naprosto ticho — až přišel ke dveřím jejího pokoje. Tam postřehl světlo a zaslechl hlasy. Naslouchal. Vstoupil.«

Na chvíli nastalo hrozné ticho. Tikot velkých stříbrných hodinek Otce Rolanda ozýval se jako hlas malého bubnu.

»A co se stalo pak, Davide?«

»Můj přítel tam vstoupil,« opakoval David. Pohlédl zpřímá do očí Otce Rolanda a vyčell tam otázku. »Nikoli, nezabil jich,« řekl. »Neví sám, co ho zdrželo od toho, že nezabil toho muže. Byl to zbabělec a odplížil se jako červ. Snad právě proto ho můj přítel ušetřil. Nejpodivnější při tom všem bylo, že ona — jeho žena — nejevila strachu. Stála tam ve svých rozkošných nedbalkách, zahalena až ke kolenům clonou svých zlatých vlasů, jež tak zbožňoval, a smála se! Ano, smála se — jakýmsi šíleným smíchem, snad smíchem strachu — ale — smála se! A nezabil jich tedy. Její smích a zbabělost toho muže je zachránila. Obrátil se, zavřel dveře a zanechal je tam. Vyšel ven do noci.«

Zmlkl, jako by byl konec jeho příběhu.

»A to je — konec?« tázal se Otec Roland tiše.

»Ano, konec — jeho nadějím, jeho snům, jeho radosti ze života.«

»Ale příběhu vašeho přítele? Co se stalo potom?«

»Zázrak tuším,« David odvětil rozmýšleje se, jako by sám nemohl dobře pochopiti, co se vlastně pak stalo. »Víte, můj přítel nebyl z těch nerozhodných a vrtkavých. Uznával jsem to vždy — nemohl jsem nikdy nepřiznati mu, že uměl se přizpůsobiti každé situaci. Byl to pravý silák, rád boxoval, šermoval a ploval. Kdyby si byl dříve

kdykoli ve svém životě představil situaci, s jakou se selkal pak v ložnici své ženy, byl by žil zcela přesvědčen, že by toho muže zabil. Když pak ta situace nastala, nebyl snad zázrak, že odešel ven do noci, zanechav je tam nejen bez pohromy, ale dokonce pospolu? Řekněte mi, Otče Rolande, nebyl to zázrak?»

Oči Otce Rolanda svítily zvláštním leskem ve stínu jeho širokého černého klobouku. Přikývl jen hlavou.

»Ovšem, že je také možno,« David pokračoval, »že byl tím příliš omráčen, než aby jednal. Myslím, že ten smích — její smích — působil na něho jako nějaký silný omamný lék. Místo aby vzbudil v něm vášně vražedné touhy po pomstě, zmrtyvil kupodivu jeho vzrušení. Po kolik hodin slyšel stále ten smích. Myslím, že ho nikdy nezapomene. Chodil ulicemi po celou noc. Bylo to v Novém Yorku a ovšem že potkal mnoho lidí. Jak se zdálo, neviděl jich však. Zrána byl na Páté Avenue na mnoho mil od svého domova. Ubíral se dolů do města stále hustším proudem lidí, jehož hluk a šum a různé hlasy působily na něho jako utišující lék. Po prvé tápal se nyní sama sebe, co by měl dělati. Stále silněji a silněji probouzela se v něm touha, aby se vrátil a stanul znovu tváří v tvář situaci ve svém domě. Jsem přesvědčen, že by to byl udělal — věřím, že červená krev v jeho žilách by byla sama vyměřila trest, kdyby se nebyl obrátil včas a na pravém místě. Nalézal se před Malým Kostelem Za Rohem, choulícím se ve svém zátiší právě před Avenue a vzpomněl jeho míru a klidu, a chládku jeho chodeb a přístěnků. Byl vyčerpán a vstoupil tam. Usedl proti oltáři a když jeho oči poněkud přivykly přítmi, postřehl, že široké, nízké podium před varhanami bylo bohatě vroubeno hortensiiemi. Byla zde patrně svatba, snad právě včera večer. Můj přítel vypravoval mi, jak se mu sevřelo hrdlo, jak nezvykle, hrozně mu

srdce počalo bušiti, když tam nyní seděl tak sám — jediná duše v celém kostele — a hleděl na ty hortensie. Hortensie byly také jejich svatebními květinami, Otče. A pak —

Do prvé za celou tu dobu jako by mu hlas poněkud selhal.

»Můj přítel si myslil, že je tam sám,« pokračoval. »V tom však vystoupil někdo jako stín za oltářním zábradlím a pak náhle, s počátku ku podivu tiše a sladce, velké varhany počaly plnit chrám svou písní. Varhaník myslil taktéž, že je tam samotén. Byl to starý muž, malé postavy, vyhublých, skleslých ramen a bílých vlasů. Ale v jeho srdci byla jistě velká láska a velký klid a mír. Hrál něco tiše a sladce. Skončiv vsal a odešel právě tak liše jako přišel, a můj přítel seděl tam pak ještě dlouho — sám. Cośi nového se v něm zrodilo, něco, co, jak doufám, bude stále sílit v jeho nitru a bude mu účelchou v letech, jež ho ještě čekají. Když vyšel opět do města, slunce již svítilo. Nešel domů. Nespatřil již té ženy — své ženy. Nespatřil jí již nikdy od oné noci, kdy stála tam před ním ve své polonahé kráse a s m á l a s e na něho. Ani řízení o rozvod nesvedlo jich již dohromady. Jsem přesvědčen, že zachoval se k ní poctivě. Svým právním zástupcem převedl na ni polovici všeho svého majetku a pak opět odešel. To bylo před rokem. A v tom roce, jak vím, zápasil zoufale, aby dobyl si svého dřívějšího zdraví tělesného i duševního, a jsem přesvědčen, že zápasil nadarmo.«

Umlkl — konec příběhu. Stáhl si okraj svého klobouku ještě níže do očí a povstal. Byl štíhlé, dobře stavěné postavy, vysoké snad pět stop a deset palců — o čtyři palce vyšší, než malý misionář. Ramena měl široká, pás a boky atleticky štíhlé. Jeho šat visel na něm však jaksi

priliš volně. Ruce měl nepřírozeně hubené a v jeho tváři stále ještě tkvěl stín nemoci a duševního utrpení.

Otec Roland stanul nyní vedle něho s očima lesknoucíma se hlubokým pochopením. V miholavém světle lampy, visící jim nad hlavami, ti dva muži sliskli si ruce a slisk ruky misionářovy byl jakoby ze železa.

»Poslyšte, Davide,« řekl, a hlas se mu chvěl silným vzrušením. »Kázal jsem po mnoho dlouhých let zvláštní zákon v té divočině. Nejsem členem katolické církve a nenáležím ani k anglické církvi. Nemám náboženství, jež by mělo nějaké své jméno. Jsem proslě Otec Roland a po celá ta léta pomáhal jsem pohřbívali mrtvé v pralesích a ošlechovati nemocné a oddávali živé, a je možno, že jsem se naučil jedné věci daleko lépe, než většina vás, kdož žijete tam dole mezi civilisací. A ta věc je, jak najíti sebe sama, když jste jednou vyklouzl z koleji života. Poslyšte, hochu, nechtěl byste jíti se mnou?«

Jejich oči se setkaly. Prudčí nápor bouře dolehl opět na okna vagonu a zaslechli, jak víchr skučí a lká venku stromovím.

»Byl to váš vlastní příběh, jež jste mi nyní vypravoval,« řekl Otec Roland hlasem sotva silnějším, než pouhý šepot. »Byla to vaše žena, Davide?«

Na několik okamžiků nastalo mrtvé ticho, a pak ozvala se odpověď. »Ano, byla to moje žena...«

David vyprosil si svou ruku z ruky malého misionáře, ztlumil na svých rtech něco, co podobalo se téměř zoupění, sláhl si klobouk ještě hlouběji do očí a vyšel do společného oddělení vozu.

Otec Roland ho nenásledoval. Něco z červeni na jeho lících jako by náhle vyprchalo, a když zde nyní tak stál hledě na dveře, jimiž David vyšel, jakýsi zaslíbený oheň počal plápolati v pozadí jeho očí. Po chvíli však ten oheň již opět pohasl a jeho tvář byla téměř šedá a ztr-

haná, když usedl zase ve svém koutku. Pevně sevřené ruce povolily, hlava poklesla mu s hlubokým povzdechem na prsa a seděl tak dlouho s očima i tvář ztrácejícími se ve stínu. Nikdo by nebyl ani věřil, že dýchá.

II.

Vícekrát přешel David oné noci těmi pěti zavátými vagony transkontinentálního vlaku. Věřil, že pro něho byl to čin Prozřetelnosti, že vlak byl zde zdržen. Jinak byl by na nejbližší stanici přibrán spací vůz a nebyl by měl příležitosti vyzpovídati se Otci Rolandovi. Nebyli by seděli spolu až do pozdní hodiny v oddělení pro kuřáky a ten zvláštní mužik pralesů nebyl by mu vypravoval o osamělé chatě tam nahoře na okraji Pustiny — příběh zvláštní jímavosti a lidské tragédie jejíž jakýmsi tajemným způsobem vyloudilo z misionářových řlů jeho vlastní vypravování. David tajil ve svém nitru hanbu a bolest svého neštěstí ode dne, kdy byl nucen vypravovati o něm, chladně a jak se zdálo nevzrušen, aby dosáhl opět své svobody, a byl odhodlán podržeti to navždy pro sebe. A nyní vyšlo to pojednou vše na světlo boží. Nelitoval toho, byl rád a žasl sám nad změnou ve svém nitru. Ten den byl pro něho skutečně hrozný. Nemohl dostati jí ze své mysli a nyní jako by se s jeho srdce zdvihla nějaká ruka, jež je dosud tísnila a svírala. Pochopil to však brzo. Jeho vypravování nesetkalo se s uchem, naslouchajícím jen ze smyslné zvědavosti. Setkal se s mužem, a z duše tohoto muže sálal na něho duch hluboké a utišující síly. Byl by se vzepřel slovům soucitu a slova politování byla by v něm vzbudila pocit hanby. Otec Roland nepoužil však ani těchto, ani

oněch, a stisk jeho ruky byl jako stisk rukou muže z oceli.

Ve třetím voze David usedl na prázdné sedadlo. Po prvé za kolik měsíců cítil opět ve své krvi kouzlo něčeho, čeho nestačil sám analysovat. Co mnil ten malý misionář, když tiskna mu tak mužně ruku řekl: »Naučil jste se, jak najít sebe sama, když jste jednou vyklouzl z kolejí?« A co mnil pak, dodav: »Nechtěl byste jít se mnou?« Jít s ním? A kam?

Vlom bouře zaburácela opět náhle do oken, metelice zaskučela divoce vichrem a David vyhlédl ven do noci. Neviděl nic. Venku byl jen černý chaos tmy. Slyšel však něco. Slyšel, jak vítr sténá a úpí stromovím a zdálo se mu téměř, že nebyla to pouze tma, jež bránila mu hledět dále, nýbrž hustá zeď pralesa.

Bylo to snad to, co mnil Otec Roland svými slovy? Vybízel ho snad, aby s ním šel tam?

Dolkl se tváří chladného skla a zíral tím úporněji ven. Toho dne zrána Otec Roland vstoupil do vlaku na nějaké malé stanici v té divočině a usedl vedle něho. Seznámili se spolu a po chvíli malý misionář vypravoval mu, jak ty ohromné pralesy táhnou se bez přerušení na stá mil do tajemného Severu. Miluje je, i když leží zde nyní mrazivé a bílé před okny vozu. Jeho hlas chvěl se radostí, když mluvil o tom, že se tam k nim opět vrací. Jsou součástí jeho světa — světa tajemství a divoké nádhery, jak tomu říkal, rozkládající se na tisíc mil k okraji Ledového moře, a na patnáct set mil od Hudsonova Zálivu k západnímu horstvu. A nyní večer ptal se Davida: »Nechtěl byste jít tam se mnou?«

Davidův tep se zrychlil. Na tisíc malých sněžných démonů bilo mu do tváře rozněcující jeho odvalu. Vichr skučel dorážející na něho a rozdivočen snad ještě více myšlenkou, kvíci Davidovi právě v mysli, metal salvu

za salvou těch sněhových nábojů, vířících kolem, jako by ho chtěl zasypati. Jen slabá skleněná stěna je dělila. Bylo to, jako kdyby na něho útočil nějaký živý tvor. Hrozilo mu to, vyzývalo ho to k zápasu, zvalo ho to ven, nahánějíc mu již předem strach a ukazujíc mu hrozně své silné pěsti. David byl vždy více méně bázliv před takovou zimou. Neměl rád mrazu a nenáviděl sněhu. Avšak sníh, dorážející sem na něho a skučící tam venku, jako by vsadil něco do jeho nitra, něco, co ho nezvyklým dosud způsobem rozněcovalo a dráždilo. Byla to touha, s počátku jen chvilková a neurčitá, aby vystrčil hlavu ven do té tmy a ochutnal té bodavé svěžesti větru a sněhu. Byl to svět Olce Rolanda a Olec Roland ho zval, aby tam vstoupil. To byla zvláštní stránka celé situace, jak ji nyní viděl, sedě zde s tváří přílišknutou na okenní tabuli. Ten malý misionář ho zval a noc venku ho varovala. Na okamžik nesrovnalost toho všeho byla příčinou, že zapomněl na sebe sama a usmál se — jakýmsi polutelným, nesmělým, jako by nuceným smíchem. Bylo to po prvé za celý rok, že zapomněl se až k něčemu, co se alespoň podobalo úsměvu a žasl nyní sám nad jeho neočekávaností a samovolností. Obrátil se rychle, jako kdyby se byl zasmál někdo vedle něho a on by byl chtěl žádati od něho vystvětlení. Pohlédl přes chodbičku vozu a jeho oči setkaly se přímo s očima nějaké ženy.

S počátku neviděl nic, leč ty oči. Byly to velké, tmavé, lázavé oči — oči, jež měly do sebe něco pátravého, jako kdyby doufaly, že naleznou v jeho tváři odpověď k nějaké velké otázce. Dosud nikdy ve svém životě neviděl očí, jež by byly tak štvány nějakým velkým nepokojem, nebo jež by měly ve svých jasných hlubinách podobný zaslřený plápol hlubšího ještě bolu. Pak postřehl vedle nich i tvář. Nebyla to mladá tvář. Té ženě

bylo již přes čtyřicet. Avšak její věk jako by ustupoval do pozadí před zvláštní a jímavou krásou její tváře, připomínající spíše krásu květiny, jejíž květ počíná již opadávati. Než ještě David mohl postřehnouti více, odvrátila od něho oči zvolna a váhajíc, jako by nebyla zplna jista, zda našla, co hledala, a zahleděla se již opět do tmy na své slané vozu.

David byl zmaten a zahleděl se na ni s větším ještě zájmem. Její sedadlo bylo umístěno tak, že bylo obráceno k němu přes chodbu o tři místa dále a mohl dívali se na ni, aniž by to budilo dojem dotěrnosti nebo drzosti. Kápě jejího pláště se svezla a visela jí na dlouhé sluze na plece. Byla nakloněna k oknu a jak hleděla ven, měla bradu opřenu v dlani. Postřehl, že její ruka je vyhublá a že i na té bledé tváři je stín hubenosti. Měla bohatý vlas, spletený v těžké copy, lesknoucí se matně ve světle lampy. Byly tmavěhnědé, téměř černé, prokkané malými stříbrnými vlákny šedin.

David odvrátil na chvíli oči, hanbě se mimovolně za svou příliš patrnou zvědavost. Hned nato zabloudil však již jeho pohled opět k té ženě. Hlava jí poklesla poněkud kupředu a postřehl nyní dojemnou téměř skleslost jejích ramen a zdálo se mu dokonce, že se slabě zachvěla. Jako právě před tím cítil touhu vystřčiti tvář ven do noci, cítil nyní stejně nevysvětlitelnou chuť osloviti ji a zeptati se jí, nemohl-li by jí nějak posloužiti. Nenašel však záminky, jež by omluvila jeho opovržlivost. Nedostávalo-li se jí čeho, nebyl to jistě nedostatek humánního rázu, proti němuž by jí mohl nabídnouli svou pomoc. Neměla hladu, ani netrpěla zimou, neboť vedle ní stál koš, v němž zahlédl zbytky potravin za ní pak přehozen byl těžký plášť z bobří kožišiny.

Vstal s úmyslem vrátiti se do vozu pro kuřáky, kde zanechal Otce Rolanda. Jeho pohyb jako by probudil

lu ženu, a opětně její tmavé oči setkaly se s jeho pohledem. Upřely se přímo na něho, jak zde stál v chodbě vozu a David se zastavil. Rty se jí chvěly.

»Vyznáte se snad... tam... mezi zdejší krajinou a jezerem Seul?« tázala se.

Postřehl v jejím hlase tžž tajemný, uštváný odstín, jako prve v jejím pohledu, tžž nepokoj, touž naději, jako by nějaký zvláštní a nevysvětlitelný pud jí říkal, že u toho cizince je velice blízka tomu, co hledá.

»Jsem zde cizí,« odvětil. »Je to po prvé, kdy ocitl jsem se zde v tom kraji.«

Klesla opět nazpět a výraz naděje odumřel na její tváři jako pouhý záblesk.

»Děkuji vám,« zašeptala. »Myslíla jsem, že znáte snad muže, jehož hledám — muže jménem Michal O'Doone.«

Nečekala od něho další odpovědi, zahalila se těsněji svým těžkým pláštěm a obrátila se opět tváří k oknu. Nebylo nic, co by David byl mohl říci, nebo co by mohl udělat a vrátil se tedy k Otci Rolandovi.

Byl již v posledním voze, když zaslechl slabě nějaký zvuk — zvuk příliš silný, než aby jej mohl pokládati za hukot bouře. Také jiní jej zaslechli a pojednou se vzchopili ze své skleslosti, všichni napíali a naslouchajíce pozorně. Mladá žena s kulatými ústy jako by se zajíkla, a muž přecházející sem tam chodbičkou vozu, zastavil se náhle, jako by před hrotem bodáku.

Opět se to ozvalo.

Muž tlustých tváří, který hleděl na celé to dobrodružství s počátku jako na pouhý žert, a který se nyní choulil do svého pláště jako přezimující svišť, ozval se opět hlučně hlasem plným radosti.

»Píšťala!« oznamoval ostatním. »Ta prokletá lokomotiva se konečně opět vrací!«

III.

David přiblížil se tiše ke dveřím oddělení pro kuřáky, kde zanechal Otce Rolanda. Ten malý tlustý misionář byl schoulčen ve svém koutě u okna. Hlava visela mu těžce kupředu a stín jeho černého širáku zakrýval mu tvář. Na pohled spal. Ruce s těmi neobyčejně vyvinutými kotníky a prsty ležely mu volně na kolenou. David hleděl na něho dobře po půl minuty, nehýbaje a neozývaje se a jak na něho tak hleděl, cosi hřejivého a životného jako by k němu sálalo z té osamělé postavy kazatele divočiny, naplňujíc ho zvláštním, novým pocitem soudružství. Ani nyní nepokusil se analysovat té změny ve svém nitru, přijímaje ji jako jeden z těch dvou nebo tří nevysvětlitelných jevů dnešní noci a bouře a spokojuje se vědomím, že nečísni ho již mučivý pocit osamělosti, jímž tak hrpěl ve dne v noci za všechny ty dlouhé měsíce poslední doby. Již již by se byl ozval, když pojednou se rozhodl, že nebude ho rušit v jeho spánku. Byl tak přesvědčen, že Otec Roland spí, že odstoupil opět ode dveří na špičkách a vrátil se do jiného vozu.

Nezaslavil se však v prvním nebo druhém voze, ač tam bylo dosti místa a lidé počínali si mnohem čileji a veseleji. Prošel prvním a pak druhým vozem, až ocitl se opět ve třetím, a usedl na totéž místo, jako prve. Nepohlédl ihned na onu ženu přes chodbu vagonu nechťje, aby měla podezření, že se vrací právě za tím účelem. Když však jeho oči ji jakoby náhodou vyhledaly, byl zklamán.

Byla téměř ukryta ve svém plášti. David postřehl pouze lesk jejího hustého, tmavého vlasu a obrysy jedné ruky, útlé a v šeru svítilny bílé jako papír. Věděl, že nespí, neboť viděl, jak ramena se jí pohybují a jak ruka mění svou polohu přitahujíc těsněji plášť. Zvuk písňaly

vlacející se lokomotivy, nyní již zcela zřetelný, neměl na ni, jak se zdálo, žádného účinku. Po deset minut seděl zde zíraje na vše, co mohl z ní viděti — na malný lesk jejího vlasu a tu záhrobně bílou ruku. Pohnul se, soupl nohou, zakašlal. Byl si jist, že ví o jeho přítomnosti, nevzhledla však na něho. Litoval, že nevzal s sebou ihned Otce Rolanda, neboť byl přesvědčen, kdyby ten malý misionář viděl všecken ten smutek a zoufalství v jejích očích — téměř vyhaslou naději, — že byl by šel přímo k ní a řekl by jí to, co pro Davida bylo tak těžko, ba nemožno říci, když naskytla se mu příležitost promluvit s ní. Vstal opět se svého místa právě, když mohutný sněhový stroj a ještě jedna lokomotiva byly připsaty ke vlaku. Při tom nárazu se téměř zapotácel, ta žena však nezdvihla při tom ani své hlavy.

Vrátil se po druhé k oddělení pro kuřáky.

Otec Roland nebyl již schoulen ve svém koutku. Stál zde nyní s rukama hluboko v kapsách svých kalhot a pohvizdoval si tiše, když David tam vstoupil. Jeho klobouk ležel na sedadle. Bylo to po prvé, že David viděl tu kulatou, drsnou, počasím zarudlou tvář bez jeho velkého širáku. Vyhlížel mladší a přece opět starší, neboť jeho tvář, jak David ji nyní viděl v šeru svítlny, měla do sebe něco z té svěží zarudlosti a pevných rysů síly, co činilo ji téměř mladou. Jeho hustý, kosmatý vlas byl však již značně prošedivělý. Vlak počal se pohybovati. Otec Roland obrátil se na okamžik k oknu a pak pohlédl na Davida.

»Jsme na cestě,« řekl. »Co nejdříve vystoupím.«

David usedl.

»Je to snad ještě za nejbližší stanicí — ta chata, kde vystoupíte?« tázal se.

»Ano, dvacet nebo pětadvacet mil. Není tam nic, krom té chalupy a dvou nebo tří dřevěných přístaveb

— kde Thoreau, Francouz, má svůj chov lišek, jak jsem vám vypravoval. Není to pravidelná stanice, ale vlak zmírní tam poněkud svou rychlost, aby mohli vyhodit má zavazadla a abych mohl bez nebezpečí vyskočit. Moji psi a Indián jsou zatím u Thoreau.«

»A odtamtud — od toho Thoreau — je ještě daleko k místu, kde máte svůj domov?«

Malý misionář počal si mnouti ruce tak silně, až to téměř praskalo, a z pohybu jeho drsných svalnatých rukou právě tak jako ze zvláštního, prsního smíchu sálala jakási veselá bodrost. Vyjadřovaly něco více, než pouhou spokojenost. »Mám pak ještě mnoho, mnoho mil ke své chalě, ale jsem tam doma, jsem tam všude doma, jakmile jen přijdu do těch pralesů. Moje chalá je na dolním konci Božího Jezera na tři sta mil daleko se psy a saněmi od místa, kde bydlí Thoreau — na tři sta mil přímou čarou k severu, jako když leť nískuk.«

»Niskuk?« tázal se David.

»Ano — divoká husa.«

»Což tam nemáte vran?«

»Je jich tam také několik, ale ty mají let právě tak zvrácený, jako svou morálku. Jsou to uklizečky a drží se hezky blízko při trati — při civilisaci, kde je dosti toho, co by mohly uklidit, víle.«

Po druhé lé noci shledal David, že jeho rty se usmívají.

»Jak se zdá, nedržíte příliš na civilisaci?«

»Mé srdce palí Severu,« odvětil Otec Roland a David postřehl náhlou změnu na jeho tváři, kde lesk očí jako by pojednou odumřel a koulky úst se na okamžik pevně stáhly. A v témže okamžiku zpozoroval, jak misionářovy ruce se sevřely a prsly se křečovitě zafaly, povolující pak opět pozvolna.

Nato jedna z těch rukou spočinula na Davidově rameni a Otec Roland převzal úlohu tazatele.

«Přemýšlel jste v té chvíli, kdy jste ode mne odešel?» lázal se.

«Ano a vrátil jsem se k vám, vy jste však spal.»

Nespál jsem. Bděl jsem po celou tu dobu. Zdálo se mi, že jsem zaslechl nějaký pohyb u dveří, když jsem však vzhlédl, nebylo tam již nikoho. Vypravoval jste mi dnes, že se ubíráte k západu — k horám britské Kolumbie?»

David přisvědčil a Otec Roland usedl vedle něho.

«Ovšem, že jste mi neřekl proč tam jdete,» Otec pokračoval. «Uhodl jsem to však, když jste mi vypravoval o té ženě, Davide. Snad nevíte nikdy, proč vaše vypravování na mne tak působilo a proč zdáte se mi spíše synem, než cizincem. Uhodl jsem, že vaše cesta na západ nemá jiného účelu, než abyste se prostě toulal. Snažíte se marně a bláhovým způsobem, abyste před něčím uprchl. Není tomu tak? Prcháte před něčím — chcete uniknouti jediné věci na světě, před níž se nemůžete zachrániti útekem — své vzpomínce. Myslíte budete právě tak v Japonsku, nebo Jižních Mořích, jako na Páté Avenue v Novém Yorku a někdy, čím dále odejdete, tím šílenějšími stávají se vaše myšlenky. Není to cestování, čeho je vám lůba, Davide. Je to krev — červená krev, a abyste dostal červenou krev do svých žil a odvahu k životu a radost ze života a již z toho, že můžete dýchat, k tomu nedopomůže vám na širém světě nic tak, jako zde to!»

Napřáhl ruku a ukázal do noci za okenními tabulemi vozu.

«Myslíte tu bouři a sníh —»

«Ano, bouři a sníh a slunce a pralesy — desítky tisíců mil našeho Severu, z něhož jste viděl dosud jen okraj.

To je, co míním. Avšak ze všeho nejdříve — « a malý misionář počal si opět mnouli vesele ruce — »ze všeho nejdříve myslím na večeři, jež nás již očekává u Thoreau. Nechtěl byste také vystoupiti, Davide, a pojísti se mnou a s tím Francouzem? A pak, rozhodnete-li se, že nepůjdete se mnou nahoru k Božímu Jezeru, Thoreau mohl by dopravit vás i vaše zavazadla nazpět do stanice se svým psím spřežením. Jaká by to byla večeře, či spíše snídaně! Cítím již nyní, neboť znám Thoreau — jeho rybu, jeho drůbež, nejlépejší řízky v celém tom pralesel. Slyším téměř jeho hlas, jak kleje, že vlak nepřišel a chtěl bych se vsaditi, že připravil již rybu a ledvinu z karibou a koroptve tak, že je třeba jen obrátiti ještě rožeň, aby byly hotovy. Co tomu říkáte? Vystoupíte se mnou?»

»Je to skutečně lákavá nabídka hladovému, Otče.«

Malý misionář se významně zasmál.

»Hlad — je pravý lék od Boha. Davide, není-li pás příliš utažen. Chci-li poznati povahu a jakost nějakého muže, ptám se po jeho žaludku. Znal jste již někdy muže, jenž rád jedl a nebyl při tom řádný chlapík? Poznal jste již kdy muže, jenž rád jedl pašliku — šel kraj světa pro kus pašliky — a neměl srdce větší, než tykev? Myslím, že nikoli. Má-li kdo dobrý žaludek, není to žádný taškář a nemusíte se bát, že by vám vrazil zezadu nůž do těla. lí-li však jen ze zvyku, nebo z nutnosti, není to hezká povaha v očích přírody a přesvědčíte se záhy, že v jeho jednání není něco v pořádku. Vyznám se dobře ve všem, co se týče žaludku, Davide, a pěstuji to jako vědu. Upozorňuji vás na to, než se ještě dostaneme ke Thoreau. lím velice rád a ten Francouz to dobře ví. Proto také cítím již nyní vůni z jeho chaty, na čtyřicet mil odtud.«

Mnul si při tom vesele ruce a jeho tvář vyzářovala tolik radostné předtuchy, že David cítil mimovolně jeho nadšení. Uchopil ruku Otce Rolanda potřásaje jí se strany na stranu, aniž by si toho byl sám vědom.

»Vystoupím s vámi u Thoreau,« zvolal, »a pak, později, budu-li cítiti totéž, jako nyní a budete-li si stále ještě přáteli mé společnosti, půjdu s vámi dále do toho vašeho kraje na Severu!«

Slabý ruměnec vystoupil mu na jeho vpadlou tvář a oči zasvítily mu opět novým zábleskem nadšení. Otec Roland pak vidě tu změnu, sevřel mu tím pevněji ruku.

»Věděl jsem, že máte znamenitý žaludek hned od okamžiku, kdy jste skončil své vypravování o té ženě,« zvolal nadšen. »Věděl jsem to, Davide! A přeji si vaší společnosti — přeji si jí tak, jako jsem si dosud nikdy nepřál společnosti nějakého muže!«

»A to je při tom právě zvláštní,« odvětil David a hlas se mu poněkud chvěl. Odtáhl pojednou obě ruce a postavil se téměř skokem na nohy. »Dobrý Bože! Pohlédněte na mne!« zvolal. »Jsem pouhá zřícenina — tělesně. Byla by lež, kdybyste řekl, že tomu tak není. Hledíte ty ruce — ta ramena! Jsem na hromadě. Jsem sláb jako štěně a žaludek, o němž jste právě mluvil, jest u mně pouhá bajka. Nenajedl jsem se pořádně po celý rok. Proč byste si přál mé společnosti? Proč myslíte, že by vám bylo požitkem vléci takového mrzáka, takového nezdaru, jako jsem já, do toho svého kraje? Je snad příčina toho ve vašem — ve vašem zákoníku víry? Je to snad proto, že myslíte, že tak zachráníte lidskou duši?«

Oddychoval z hluboka. Když tak svlékl se sebe svou kůži a obnažil všechnu tu svou slabost, cítil opět pojednou, jak krev se mu zvolna žene do tváře.

»Proč chcete, abych šel s vámi?« vyplával se prudce. »Proč nevyzvele raději někoho, kdo má ještě červenou krev ve svých žilách a jehož srdce dosud nevyhaslo? Proč jste vyzval právě mne?«

Otec Roland hotovil se promluvit, odmlčel se však. Na okamžik bylo na něm viděti opět touž změnu, jako by všechno to nadšení pojednou vyprchalo z jeho očí a jako by nějaký šedivý slín bolesti přelétl jeho tvář. V příštím okamžiku však již pravil:

»Nechci hrátí úlohu milosrdného Samaritána, Davide. Mám svůj osobní a sobecký důvod, proč vás chci míti s sebou. Je možno — pravím jen možno, — že potřebuji vás více ještě, než vy budete potřebovali mne.« Natáhl k němu ruku. »Dejte mi své lísky a půidu napřed do vozu se zavazadly a zařídím, aby vaše zavazadla byla vyhozena spolu s mými lam u toho Francouze.«

David dal mu své průkazy a usedl, když jeho druh odešel. Počal si nyní uvědomovati, že po prvé opět za mnoho měsíců začíná cítiti hluboký a stále silnější zájem o věci ležící mimo jeho vlastní život. Ta noc a všechny ty příhody v ní roznítily v něm zvláštní oheň a hřejivost toho ohně probíhala nyní jeho žilami, budíc v jeho lěle i mozku nezvyklé dosud záchrvěvy. Nové síly počaly zápoliti nyní s jeho nemocí. A jak zde tak seděl sám po odchodu Otce Rolanda, jeho mysl jako by se náhle odpoutala od Východu. Myslíl na ženu, byla to však žena ve třetím voze nazad. Její zvláštní oči ho pronásledovaly — ten nepokoj, všechno to zoufalství, ta tajemná bolest, jež jako by plála jako žhavé uhlíky v jejich hlubinách. Viděl v nich nejen bídu a beznaděj, viděl v nich tragedii, a znepokojovaly ho. Umlínal si, že řekne o ní Olci Rolandovi, až se vrátí z vozu se zavazadly a že ho k ní dovede.

A kdo je ten Otec Roland? Po první dal si tu otázku. Malý misionář byl zasílen něčím tajemným, co sledával právě tak nezvyklým a nevysvětlitelným, jako io, co postřehl v očích ženy ve třetím voze odlud. Otec Roland nespál, když David tam nahlédl a viděl ho schouleného v koutě u okna právě tak, jako o něco později viděl tu ženu schoulenou v jejím koutku. Bylo to, jako kdyby láž těžká ruka osudu byla spočinula v tom okamžiku na nich na obou. A proč Otec Roland vyžádal si právě jeho za soudruha na své cestě k Severu? A hned nato položil si David otázku ještě záhadnější: Proč přijal jeho pozvání?

Žádal ven do noci, jako by ta mohla mu dále odpovědět. Až do té chvíle nepozoroval, že bouře přestala dorážet na okna vozu. Venku nebylo již té tmy. S tváří lesně na skle rozeznával již temnou zeď pralesa. Podle rachotu kol pod svými nohama poznal, že obě lokomotivy vyvinují náležitou rychlost. Pohlédl na hodinky. Bylo čtvrt na dvanáct. Jedou tedy již půl hodiny a počítal, že se dostanou do stanice kolem půlnoci. Jak se mu zdálo krátce nato, zaslechl již zvonek ve svých kapsních hodinkách odbíjetí dvanáctou. Jeho poslední údery byly ztlumeny pronikavým zvukem píšťaly a za okamžik nato postřehl matná světla uprostřed velkého oblouku, jež vlak právě opisoval.

Otec Roland mu řekl, že vlak zdrží se v té stanici patnáct minut a hned nato slyšel, jak vyvolavači se svými zvonky hlásili, že horká káva, obložené chlebičky a hotové večeře očekávají vyhladovělé pocestné. Kola zaskřípala, steny vzduchové brzdy probíhaly pod vozy jako hluboké vzdechy a David pojednou hleděl do tváře muže mžouravých, ospalých očí, jenž zvoně ze všech sil své pravice zvoncem právě pod jeho oknem, vyrážel ze svého ochraptělého hrdla, že »večeře —

teplá večeře je hotova v Royalu,« snaže se marně přehluchati drsnější a křiklavější ještě hlas štekající téměř, že »Teplé řízky a játra na cibuli čekají u Královny Alexandry!« Když David se nehýbal, muž pod jeho oknem natáhl krk a zavyl zvláštní ještě pozvání. »Proč nejdete a nenajíte se, starý brachu? Máte zde patnáct minut a možná i půl hodiny. Večeře — teplá večeře v Royalu!« Se všech stran té matně osvětlené nádražní plošiny David slyšel zvonky a ten muž mžouravých, ospalých očí, jako by si byl umínil, že buď se zmocní Davidova žaludku, nebo zemře, nehnul se ani na krok od jeho okna, zatím co za ním tísnil se již a hlučel stále větší záslup vyhladovělých pocestných.

David myslel již opět na tu ženu ve třetím voze odlud nazad. Vystoupí zde? hádal. Přistoupil ke dveřím oddělení pro kuřáky a čekal ještě půl minuty na otce Rolanda. Bylo patrné, že se zpozdl následkem nějaké potíže ve voze se zavazadly; něčím, co by snad David mohl osobně vyřídit. Kolísal mezi myšlenkou vyhledati misionáře, a silnějším ještě přáním, vrátili se do třetího vozu. Byl si vědom jistého pocitu nepokoje vraceje se tam nyní po třetí, aby se na ni podíval. Nebylo mu příliš vhod, aby ho viděla opětně, aniž by Otec Roland byl spolu s ním. Příčinou jeho váhavosti, nebyly-li to dokonce rozpaky, byl strach, že by mohla, a to zcela přirozeně, viděti jeho zájem v nepravém světle. V tom směru byl vždy až příliš cilliv. Okolnost, že nebyla již mladá, a že viděl, jak její tmavý vlas byl jenně protkán šedinami, neměnila nic na jeho neobyčejně vyvinutém pojmu povinné úcty muže k ženám. Neměl v úmyslu nějak se jí vnucovati, tentokráte chtěl se jen přesvědčiti, zda se již probudila, nebo zda opustila vůz. Tak namlouval alespoň sám sobě, vstupuje do třetího vagonu.

Vůz byl prázdný. Ta žena byla ta tam. Dokonce i nějaký stařec, který přibelhal se do vozu na poslední stanici pomocí svých berlí, vybelhal se nyní ven, vylákan všemi těmi zvonky. Přišel k místu, kde ta žena předtím seděla, David sianul a byl by se snad opět vrátil, kdyby nebyl náhodou vyhlédl oknem. Měl právě jen dosti času, aby zahlédl nějakou tvář mihnouti se kolem vozu. Byla to její tvář. Postřehla a poznala ho, váhala, jak se zdálo, na okamžik, v jejích očích objevil se opět ten uštváný výraz a rty se jí chvěly, jako by chtěla promluvíti a pak, jako nějaký tajemný stín, zmizela mu z dohledu, splynuvši s vůkolní tmou.

Na chvíli David zůstal skloněn a zíraje upřeně ven snažil se prohlédnouti tmou, v níž mu zmizela. Když posléze odstoupil od okna, hádaje, co si ta žena asi o něm myslí, jeho zrak dopadl na místo, kde dříve seděla a poslřehl, že tam něco zapomněla.

Byl to zcela malý balíček, z útržku novin, ovázaný červenou nití. Zdvihl jej a obracel jej v rukou. Byl asi pět nebo šest palců široký, snad osm dlouhý, a solva na půl palce silný. Noviny, do nichž byl ten předmět zabalen, byly již tak vetché, že tisk byl téměř nečitelný.

David vyhlédl opět oknem. Klame ho snad zrak, hádal, nebo zahlédl tam skutečně ještě jednou tu bledou a uštvanou tvář v přítmí, právě za kruhem dopadajícího sem světla svítlny? Prsty sevřely se mu mimovolně ještě těsněji na balíčku v jeho ruce. Nyní alespoň našel záminku. Je-li tam dosud — najde-li ji — má alespoň vhodnou omluvu, aby ji oslovil. Zapomněla tam něco, a s jeho strany byla to celkem jen zdvořilost, chce-li jí to vrátiti. Vystupuje do sněhu na půl stopy hlubokého na plošině, nebyl by sám sobě mohl dáti v tom okamžiku jiného důvodu k tomu, co chtěl podniknouti. Jeho mysl jako by si nemohla to vše náležitě vyjasniti, ne-

mohla najít dostatečné spojitosti mezi jeho záměrem a nějakým určitým účelem, nebo vnitřní pohnutkou. Bylo to, jako by nějaký tajemný, magnetický proud ho k té ženě přilahoval. A David se poddal tomu zvláštnímu impulsu. Počal ji hledat s tím malým balíčkem v ruce.

IV.

Zamířil směrem, kde, jak se mu zdálo, zahlédl posledně lval té ženy a vzpamatoval se právě včas, aby nepřepadl přes okraj nádražní plošiny. Tam dále nebylo nic, leč chaos tmy. Jistě že tím směrem nešla.

Dva nebo tři zvonky ozývaly se stále ještě, byť i s menším již nadšením. S matně osvětlené plošiny, šedavě bílé v nevlídném, mihotavém světle olejových svítilen, zástup hladových pocestných ztrácel se odtud rychle, na honbě za jídlem a pitím, a poslední znavená chvála předností teplých řízků a jater na cibuli v Royal Alexandry přecházela zvolna v uspávající ticho — ticho, rušené jen stále hlučnějším cinkotem talířů, hlumeným oddychováním lokomotiv a hrubým hlasem železničního zřízence, vykládajícího nosiči zavazadel, že hrb mezi jeho rameny není hlava, nýbrž uzel, uvázaný tam laskavě Slvořílelem proto, aby se nerozsypal. Ani naděje na pračku — nebo alespoň na několik ran, jež jistě padnou v šerém přítmí nosičových dveří — neodvrátila Davida od dalšího hledání. Když se vracel, o několik minut později, dva nebo tři soucitní přátelé snažili se právě přivést chudáka nosiče opět k vědomí. David byl by již minul tu skupinu, když ho někdo uchopil za rameno a známý mu veselý smích zazněl mu do ucha. Otec Roland stál vedle něho.

»Bože na nebesích, ale byla to hrozná rána, Davide!« zvolal malý misionář, zatím co na jeho tváři tančila mihotavá záře svítilny. »Byla to hrozná rána — přímo do prsou, jako by beranem a tvrdá jako skála! Usnul hned jako nemluvně. Viděl jste to?«

»Neviděl,« odvětil David, zíraje na něho s úžasem.

»Zasloužil si to,« vysvětloval Otec Roland. »Vidím rád lakovou pěknou, čistou ránu, je-li zasazena v pravý čas, a na pravém místě. Zažil jsem dobu, kdy tvrdá pěst měla větší cenu, než nějaký kazatel se všemi svými modlitbami.« Chechtal se vesele dále, když se obrátili zpět k vlaku. »Naše zavazadla jsou připravena,« dodal pak. »Vysadí nás oba u toho Francouze.«

David vstrčil nepozorovaně malý balíček do své kapsy. Necítil již tak silně touhy vypravovati Otci Rolandovi o té ženě — alespoň pro tu chvíli. Hledal marně. Ta žena zmizela tak dokonale, jako kdyby byla skutečně zapadla do toho chaosu tmy za nádražní plošinou. Dospěl jen k jedinému úsudku: to místo zde, Graham, bylo jí domovem. Jistě že přátelé očekávali ji na nádraží a právě nyní vypravuje snad jim, nebo svému manželu, nebo dospělému již synovi o tom zvláštním chlapíku, jenž na ni stále hleděl tak zvláštním způsobem. Zklamání nad tím, že jí nenašel, ustoupilo pak reakci. Měl vnitřní, nepříjemný pocit, že počínal si hloupě, a že připustil, aby obraznost přehlušila jeho zdravý rozum. Namlouval si sám, že ji potkalo nějaké velké neštěstí, jednal počestně a s rytířskými úmysly. A přes to vše potom, co přihodilo se mezi ním a Otcem Rolandem v oddělení pro kuřáky — a vzhledem k tomu, že nepodařilo se mu zjednat si důkaz o své domněnce — rozhodl se, že ponechá si právě tuto událost dnešní noci sám pro sebe.

«Tam je protilék,» řekl. »Je to nejlepší lék, jež znám z oboru potravin pro muže, jenž není v pořádku. Obsah toho pytle by stačil pro tři muže.«

«Co je to?» David se lázal zvědav.

Misionář se naklonil prohlížeje lístek připevněný k hrdlu pytle.

«Abych vám to řekl správně, obsahuje 110 liber bobů,» odvětil.

«Bobů! Dobrolivý Bože! Nenávidím jich!»

«Jako většina těch ztracených.» souhlasil Otec Roland bodře. »A to je právě jeden z důvodů pro zvláštní psychologickou cenu bobů. Připomenou vám, že jste si odvykl chuti humra a že nemáte žaludek přecpaný jako nadívaný krab, a když shledáte, že je chcete mít pravidelně na svém jídelním lístku, poznáte, že je daleko zábavnější kácet strom, než jít na nějakou operu. Ale boby musí býtli náležitě uvařeny, Davide — musí býtli zahrnědlé jako ořech, šfavnaté až k samému jádru, a musí býtli pěkně narovnány kolem pečené kachny nebo koroptve, nebo křehkého králíka. Ah!»

Malý misionář mnul si nadšeně ruce.

Davidova odpověď, měl-li jakou na svých rtech, byla přerušena zuřivým klením. Vlak byl již na cestě a zřízenec vozu se zavazadly usedl k malému stolku, zády k nim. Nyní pak prudce vyskočil a s rozdivočenou tváří a novou opět kletbou kopl takovou silou do kbelíku s uhlím, že odletěl s rachotem do kouta vozu. Na stolků byly rozházeny hrací karty.

«Čert aby je vzal — tentokráte mne dostaly desetkrát za sebou!» zuřil. »Jako by v tom byl sám ďábel! Kdyby byly živé, skočil bych na ně na místě! Hraji přece solilér už po devatenáct let — zahrál jsem si již na milion her — a ať mne čert, dostalo-li mne to za

celý život tak, jako dnes, od té chvíle, kdy jsme opustili Halifax!»

»Nebesa!« zajíkl se téměř Otec Roland. »Chcele snad říci, že jste hrál po celou cestu z Halifaxu?«

Nepřítel solitéru jako by neslyšel usedaje již opět na své místo a mruče liše a zlověstně, rozdával si novou hru. Avšak sotva za minutu byl již opět na nohou mávaje kartami divoce misionáři před nosem, jako by lýž měl na svědomí jeho dnešní nedostatek šlěslí v kartách.

»Podívejte se jen zde na tu prokletou srdcovou trojku!« naléhal. »Je to první karta, není-liž pravda? První karta! — kdyby to byla třetí, nebo šestá, nebo devátá, nebo kterákoli krom té prokleté první, nic bych si z toho nedělal, ale první! Nestačí to, aby to připravilo poctivého muže o rozum? Řekněte mi, nestačí to?«

»A proč nedáte tu srdcovou trojku sám tam, kde byste ji chtěl mít?« tázal se David nevinně. »Mně alespoň se zdá, že nebylo by tak nesnadno dát ji na třetí místo, chcele-li ji tam mít.«

Vypoulené oči toho muže jako by chtěly prasknouti, když je upřel na Davida a vida, že lýž miní to skutečně tak, jak to říká, nemohl zabrániti, aby výraz nevýslovného opovržení nezableskl s jeho tváří. Pak se ušklíbl — jakýmsi chorobným lémčím, zlomyslným úsměvem.

»Dovídám pane, vy jste jistě nikdy nehrál solitér, není-liž pravda?« lázal se.

»Nikdy,« přiznával David.

Beze slova ten muž shrbil se již opět nad svým stolem, rozdál si znovu a teprve, když vlak počal zvolňovati rychlost blíže se k místu, kde Thoreau měl své obydlí, vstal opět se svého místa uslav v lichém mručení a klení. V odpověď na znamení přišlou z lokomotivy vyskočil nyní čile a odsunul dveře vozu se zavazadly.

„A nyní chutě k dílu!“ kázal. »Nedostali jsme rozkazu, abychom zde zastavili a musíme vyhoditi zde ty věci mezi jízdu!«

Mluvě ještě vystrčil těch stodeset liber bobů z vozu ven do noci. Otec Roland přiskočil mu ku pomoci a David spatřil, jak jeho truhlice a oba ruční vaky následují za těmi boby.

»Sníh je měkký a hluboký a neslane se jim nic,« Otec Roland ho ujišťoval vyhazuje svou padesátiliberní krabici švestek.

David posléhl nyní nějaké zvuky: hlučné volání mužského hlasu, divoký štěkot psů, a nad tím vším vytrvalý sbor pronikavého štěkotu, jak hádal, smečky lišek. Pojednou zableskla svítilna, pak druhá a třetí a hned nato nějaká tmavá, vousatá tvář — tvář divoká a téměř lupínského výrazu — počala běžeti venku podle dveří vozu. Poslední bedna a poslední pytel zmizel a pak zřízenec postrčil prudkým pohybem Davida ke dveřím.

»Skočte!« zvolal.

Tvář i svítilny zůstaly pozadu a venku byla opět tma, jako v propasti. S tichou modlitbou na rtech David ocílil se venku, nejnak, než před tím všechny ty pytle a bedny a dopadl těžce na měkkou pokrývku sněhu. Obíránil se ještě včas, aby zahlédl, jak malý misionář vyšlétl dveřmi jako nějaký podivný drak, zřízenec ve vozu se zavazadly zamával ještě svou svítilnou, strojník na lokomotivě dal znamení píšťalou a vlak řítil se již opět dále. Teprve když zadní světla posledního vozu počala mizeti v dáli jako nějaká obrovská rudá světluška, David se vzchopil. Otec Roland byl již na nohou a podél kolejí blížily se rychle dvě z těch tří svítilen.

Davidovi zdálo se to vše neobyčejně tajemným a zájímavým. Oddychoval z hluboka, a ve svém těle cítil cosi hřejivého, jemu dosud naprosto nového. Napadlo

ho pojednou, když zaslechl jak Otec Roland blížil se po skřípajícím sněhu, že zažívá právě zcela nové období svého života — období života, o němž časem čel a někdy také snil, s nímž však nepřišel dosud skutečně nikdy ve styk. Štěkoň lišek, vytí psů, svítilny blížící se sem kvapně podél kolejí, černá tma noci, a silná vůně balzamových jedlí v mrazivém vzduchu — vůně, již vdechoval z hluboka do svých plic, jako vonný pach nějakého osvěžujícího nápoje, — to vše zrychlilo pojednou jeho tepnu, jež ještě před několika hodinami byla, jak mysli, bez života. Neměl času ptát se sama sebe, zda chuťná s radostí ty nové pocity — cítil jen jejich vzrušující moc, když Thoreau s Indiánem vynořili se ze tmy se svými svítilnami. Thoreau sám, jak zde nyní za okamžik stanul v záři svítilny, byl vtělený živoucí a dýšící duch toho nového světa, v jehož náruč vrhl se David skokem z vozu se zavazadly. Byl malebně divokého vzhledu, tvář zarostlá tmavým vousem, zuby lesknoucí se jako slonovina, když je vítal svým úsměvem, tříbarevný, vlněný kabátec, obvyklý v kraji Hudsonova Zálivu, s tlitěnými červenými třásněmi, rozhalený u krku; hustý chvost jeho vydří čapky, splývající mu k ramenům, a k tomu všemu jeho hlas tlachající neúnavně zpola francouzsky a zpola indiánsky radostí, že Otec Roland není mrtev a že posléze přece jen přijel. Za ním stál Indián — s tváří bez výrazu, tmavou a svráštělou — bronzová sfinga tajemnosti. Oči mu však zaplály, když malý misionář ho pozdravil — zaplály takovým ohněm, že David byl tím na okamžik všecken okouzlen. Pak byl představen.

»Těší mne, že jsem se s vámi setkal, m'sieu,« řekl Francouz. Měl zdvořilý způsob, i zde v těch pralesích a jeho hlas, tlumený poněkud, vyjímал se zvláštním způsobem při té divoké, vousaté tváři. Stiskl Davidovi

ruku právě tak, jako dříve Otec Roland — tak silně, jak David necítil nikdy mezi svými přáteli tam dole ve městech. Trhlo mu to téměř v tváři bolesti a dlouho ještě cítil, jak ho prsty brní.

A tenkrát David po prvé porušil etiketu pralesa, náhodou šťastně, jak se pak časem ukázalo. Nevěděl, že podali si ruku s Indiánem vyžadovalo jistých obřadností a tak, když Otec Roland řekl: »Zde je Mukoki, který prožil se mnou již řadu let,« David podal mu ruku. Mukoki zahleděl se mu na okamžik pevně do očí, než se jeho plášť z hrubé pokrývky rozhrnul a objevila se jeho hubená, tmavá ruka. Po naučení, jehož se mu před tím dostalo od misionáře i od Francouze, David vložil do slisku své ruky tolik síly, kolik jen mohl — nejúpřímnější stisk, jehož se kdy dostalo Mukokimu od nějakého bělocha, vyjímajíc Otce Rolanda, jeho pána.

První, co David pak zaslechl, byl hlas Otce Rolanda, vyplávajícího se horlivě na večeri. Thoreau odpověděl mu francouzsky.

»Říká, že jeho chata je spíše jako velká, vypečená kachna,« chechlal se misionář. »Pojďte Davide. Necháme zde Mukokiho, aby se postaral o naše zavazadla.«

O něco dále podle kolejí David spalil chatu. Stála stranou chráněna v zátiší černých a balzamových jedlí a její dvě okna, obrácená ke dráze, sálala hřejivým světlem. Lišky přestaly štěkati, zato však psi vrčeli a vyli tím krvežíznivěji, čím více se k nim blížili a David zaslechl zlověstný rachot řetězů a skřípot tesáků. Ještě několik málo kroků a byli u dveří. Thoreau sám je otevřel a odstoupil pak stranou.

»Aprés vous, m'sieu,« řekl a jeho bílé zuby zasvitily opět na Davida. »Znamenalo by pro mne neštěstí a snad by mi všechny lišky zahynuly, kdybych vešel do svého domu před hostem.«

David vstoupil. Nějaká inuíánská žena stála tam zády k němu, naklánějíc se nad stůl. Byla štíhlá jako prut, a měla nejdelší a nejhladší černé vlasy, jež kdy viděl, spletené ve dva těžké copy, visící jí po zádech. V přístěm již okamžiku se obrátila svou plnou, kulatou, hnědou tvář s lesknoucími se zuby a jasnými očima, nepromluvila však jediného slova. Thoreau nepředstavil toho květu divočiny, své ženy. Otevřel dveře chaty a dal Davidovi vstoupiti tam napřed, čímž přijal ho jako přítele ve svém domě a proto, jak on na to hleděl, další představování bylo zbytečno a spíše nevhodno. Otec Roland se vesele smál, mnul si ruce a řekl něco té ženě v jejím nářečí, při čemž se plaše usmála. Bylo to nakažlivé. David se smál takéž, a tvář Otce Rolanda slábla se vráskami bodrosli a veselí. Francouz zableskl zuby a ve velkých kamnech oheň syčel a praskal a mlaskal. Marie otevřela dvířka kamen, aby přiložila dříví, a její tvář zrůžověla a zuby byly spíše jako mléko v záři ohně. Thoreau k ní přistoupil, položil jí laskavě na její lesklý hladký vlas svou těžkou, velkou ruku a řekl jí měkkým nářečím kmene Cree něco, co vyloudilo jí nový opět úsměv z hrdla, měkký, jako hlas ptáče.

David měl pocit, jako by se zvolna a jakýmsi zvláštním způsobem probouzel. Každá tkáň jeho těla byla rozechvěna útloností té chaty, zbudované z hrubých kmenů pralesa. Jeho tělo, zeslabené měsíci duševní i fyzické strážně, již tak trpěl, jako by se nyní plnilo novou silou. Aniž by si toho byl jen vědom, usmíval se a jeho duše jako by se vznášela z toho temného vězení, když viděl, jak Thoreau hladí svou těžkou rukou lesklý vlas Mariin. Hleděl stále ještě na Thoreau, když týž, na nějaké slovo své družky, otevřel pojednou dvířka pece a vytáhl velkou kouřící se pánev.

Spatliv pánev Otec Roland vykřikl radostí a mnul si nůce, až to praštělo. Té nádherné vůně vycházející z pánve! Jemný pach jejího obsahu dolů se jejich chitípi, než ještě otevřeli dveře chaly — a pak vůně kávy. Avšak teprve nyní všechny ta vůně plotny a pánve dolehla na ně veškerou svou silou.

«Divoký kačer, vykmený semenem traviny zizania, a králík — má největší pochoutka — králík pečený s cibulí na místě, kde měl kdysi srdce, a dobře opepřený,« silhal tam misionář. »Nebesa! Viděl jste již kdy něco, Davide, co by dodalo více síly našemu žaludku? A káva — káva, vařená Marií! Je lepší než ambrosie. Je to elixir, jenž mění čišku v pramen mláde. Svlékněte si kabát Davide, svlékněte si kabát a dělejte jako doma!«

David svlékáje si kabát a pak límec a náhrčník vzpomněl na svůj cestovní kufr se smokinkem a frakem a pikovými košilemi a škrobenými límcí, rukavicemi, laskýrkami a cítil, jak mu hoří konečky jeho uší. Litoval nyní, že dal misionáři nákladní lístek na svá zavazadla.

Za minutu nato omýval si již tváře ve velkém cínovém umyvadle, osušuje si je ručníkem, který byl kdysi julovým obalem vaku. Foslřehl však, že je čistý — tak čistý, jako zardělá tvář Marie. A ten Francouz sám, se všemi svými vlasy a vousy a v tom obnošeném oděvu, byl také čistý, jako ten julový ručník. Všechny ty věci působily přirozeně na Davida, jakožto cizince, který ocill se tak neočekávaně v naprosto novém prostředí.

Když usedli ke stolu — Thoreau děláje jim společnost, zatím co Marie stála za jejich zády — David nevěděl s počátku, jak začít. Jeho cínový talíř byl na slopu v průměru a na něm byla alespoň tříliberní divoká kachna, plná šťávy a hnědá jako zralý lískový ořech. Hleděl získati času upravuje si rukávy a pije sklenici vody, zatím co pozoroval vyhladovělého misi-

onáře. Chechlaje se rozkoší Otec Roland zabořil svou vidličku hluboko do prsou kachny, uchopil prsty nohu a provedl pilvu toho svůdného těla na svém talíři jediným obrátným trhnutím ruky. Zabořiv zuby do kachního stehna, pohlédl přes stůl na Davida. Ten jedl kachny již předtím, toliž jedl již příslušnice rodiny a na sbošchas ve všelikých omáčkách, avšak zde ta kachna, již jedl nyní u stolu Francouze Thoreau, byla jiná než všechny ty kachny, jež již kdy ochutnal ve svém životě. Začal s nedůvěrou k té liliherní mrtvole, skončil však s naprosto novým pocitem uspokojení. Pohroužil se podle své chuti do toho tvora a našel tam chuťná, šťavnatá sousta, o nichž právě při tomto ptáku dosud nikdy ani nesnil, neboť jeho dosavadní zkušenost omezovala se vždy pouze na kachní stehno a nějaký ten tenký řízek masa z jejích prsou za osmdesát centů až půl druhého dolaru za porci. Byl by se styděl sám za sebe, když skončil, kdyby neviděl, že Otec Roland byl jak se zdálo teprve na začátku a obracel se právě od zbytků své kachny k útoku na králíka na cibuli. Od té chvíle David následoval pilně jeho příkladu až ke třetí číšce kávy.

Skončiv, Otec Roland rozložil se pohodlně na své židlici, vzdychaje si spokojeně, a vyláhl obnošený pytlík ze sněží kůže z objemné kapsy svých kalhot. Odtud vydobyl pak černou dýmku a tabák. V téže chvíli Thoreau cpal a zapaloval již také svou. Při svých studiích a pozdní večerní práci David sám vykouřil již mnohou dýmku, v poslední době se mu však znechutila a bylo tomu již kolik neděl, kdy nedovolil si, leč nějakou cigaretu nebo doutník při zvláštní příležitosti. Pohlédl na spokojenou tvář malého misionáře a na Thoreau, jehož hlava zhrácela se téměř v mraku dýmu a poprvé za celou tu dobu pocítil opět dávno zapomenutou chuť zakouřiti

si. Zatím co jedli, Mukoki s jiným ještě Indiánem přinesli jeho zavazadla a David přistoupil nyní k svému vaku, otevřel jej a vyňal svou vlastní dýmku a tabák. Když cpal tu anglickou briarku a zapaloval si, tvář Otec Rolanda zářila na něho oblakem vonného dýmu směsi Hudsonského Zálivu.

U zdi, poněkud ve stínu, takže se zdálo, že nepatří k jejich společnosti a neúčastní se jejich rozmluvy, usadila se Marie s oblou bradou v dlani své snědé ruky, zatím co její tmavé oči zářily uspokojením nad pohodlím a spokojeností těch mužů. Takový pohled byl jí dostatečnou náhradou a odměnou za všechny svízele jejího života. Byla šťastna. V celé chatě panovala spokojenost. David to cítil a působilo to na něho zvláštním, tajemným způsobem. Mezi těmi stěnami z hrubých trámů cítil přítomnost toho ducha — rozkoš kamarádství a radost ze života — jenž mu tak úporně unikal v jeho vlastním domově, plném nádhery a bohatství. Za celý večer zaslechl jen jednou, jak Marie oslovila Thoreaua tichým, měkkým hlasem. Mlčela, jak umění mlčeti jen ženy kmene Cree v přítomnosti cizince, přesto však věděl, že srdce jí tepotá štěstím a sám nevěděl ani proč byl tak potěšen, když Thoreau pokynul pyšně hlavou k zavřeným dveřím a dal mu na srozuměnou, že Marie je matkou. Marie to zaslechl a David poslíhehl v tom okamžiku v její tváři výraz, při němž ho zabořilo srdce — výraz, jenž mohl býti také údělem jeho života, jehož se mu však nedostalo.

O něco později Thoreau dovedl ho do světnice, kde David měl přespátí. Byl to malý pokojík s proutěnou jen stěnou proti světnici, kde měl spát misionář. Francouz postavil svítilnu blíže lože a přál Davidovi dobrou noc.

Bylo již po druhé hodině a David přesto necítil pro tu chvíli chuti ke spánku. Odloživ střevíce a svléknuv se částečně, usedl na okraj lože a dal své mysli zablouditi zpět ke všem těm udalostem několika posledních hodin. Nyní vzpomněl opět na tu ženu v železničním kupé — ženu s podivnýma očima a uštváným výrazem na tváři — a vytáhl z kapsy balíček, jejž tam zapomněla. Pohlédl naň zvědavě. Viděl červenou stuhu, jímž byl ovázán, postřehl, jak pevně je svázána na uzel a obracel jej opět a opět v rukou, než přetrhl tu šňůrku. Styděl se trochu sám za dychtivost věděti, co se asi skrývá v tom obalu starých čísel nějakého listu. Byl si vědom nevhodnosti své zvědavosti, byť i při tom ujišťoval sama sebe, že není příčiny, proč by se nepřesvědčil o jeho obsahu nyní, když jeho majitelka se tak nadobro ztratila. Věděl, že neuvidí té ženy již nikdy a že zůstane mu navždy tajemstvím, leč by mu právě to, co držel nyní v ruce, vyrazilo tajemství její osoby.

Za půl minuty nato nakláněl se již nad stolem v plném světle svítilny, svíraje v obou rukou to, co objevilo se z toho papíru, když spustil jej k zemi, s očima téměř vyjevenýma, rty pootevřenými, a srdcem, jež jako by se chvělo zastavili přílišným úžasem nad tím, co spatřil.

V.

David držel v rukou fotografii — obrázek nějakého děvčete. Dočal již zpola lušiti, co tam asi najde, když rozbaloval ten novinový obal a spatřil šedý okraj lepenkové podložky. A vtom již přišlo to překvapení — úžas, jenž jím téměř oťrásl. Ta noc jako by byla plna změn, jež ho čekaly, sil, jichž chápati ještě ani nezačal — a ty počaly ho nyní strhovati do nějakého tajem-

ného, zvláštního dobrodružství. Zapudily naproslo všechny jeho myšlenky na sebe sama a nutily ho zabývali se jinými věcmi, jinými lidmi a daly mu nahlédnouti do jiného druhu života. Byl svědkem tragedie a zahlédl slěsí — trochu něčeho, nad čím se mohl smáti a nyní cítil úžas toho všeho. Několik hodin kdysi stačilo, aby byl všecek zkrušen a přesto zůstal pouze pasivním předmětem něčeho neočekávaného. Nyní však, když zde seděl na okraji svého lože, neočekávané dosáhlo svého vrcholku.

Děvče na tom obrázku nebylo mrtvo — nebyl to jen neživotný stín, vržený sem fotografickým přístrojem. Ona žila! To byla jeho první myšlenka — jeho první dojem. Bylo to, jako by byl přišel na ni náhle, neočekávaně a jako by ji byl zarazil svou přítomností — jako by ji tím byl přinutil, aby pohleděla mu přímo ve tvář, napiatě, trochu polekaně a přesto vzdorně, jako by byla hotova zápoliti s ním. V tom prvním okamžiku nebylo by ho překvapilo, kdyby se náhle pohnula, kdyby byla vystoupila z toho obrázku a zmizela jako ptáče. Neboť on — někdo ji překvapil, polekal, někdo, před nímž pocítila strach a přece mu chtěla vzdorovati, někdo, kdo vzbudil v ní touhu ptáče vznést se a odletěti, právě když přístroj sklapl.

Naklonil se níže ve světle lampy a zadíval se na ni pozorněji. To děvče stálo na plochem výběžku skaliny nad okrajem nějakého rybníku. Za ním rozprostíral se měkký koberec bílého písku, dále pak zela rozeklaná stráž a tyčil se horský svah. Bylo boso, a jeho nožky odrážely se svou bělí od té tmavé skaliny. Paže mělo obnažené až k loktům a svítily touž bělostí. Vnímál všechny ty dojmy jeden po druhém, jako by ani nebylo možno, aby postíhl to najednou. Děvče stálo, naklání se poněkud kupředu, na tom skalním výběžku,

s šatem jen o něco málo pod kolena a jak se tak naklánělo, s očima planoucima a pootevřenými rty, vítr rozhodil mu báječnou záplavu kadeří na ramena a prsa. David postřehl lesk slunka v těch kadeřích; v matném světle svítilny se láměř pohybovaly; dmuť jejich řader jako by jim dodávalo života, jedna ruka jako by je chléla odhrnouť s čela a rty se chvěly, jako by chtěly k němu promluvit. Na divokém horském pozadí stála zde s jasnými obrysy jako kamej, štíhlá jako proutek rákosy, divoká, tepotající životem a krásná. Bylo to něco více, než pouhý obraz, byl to život sám. Byla zde — s Davidem zde v té jizbě — právě tak jistě, jako ta žena byla s ním tam v železničním kupé.

Vydechl zhluboka a usedl opět na okraji svého lože. Slyšel, jak Otec Roland uléhal na své skřipající lože ve vedlejší světnici. Pak ozval se jeho hlas.

»Dobrou noc, Davide!«

»Dobrou noc, Otče!«

David seděl pak ještě chvíli, zíraje do prázdna na protější slěnu své dřevěné jizby. Pak naklonil se opět kupředu a přidržel si ještě jednou tu fotografii blíže ke světlu. První kouzlo obrázku již pominulo a mohl hledět naň nyní již klidněji, spíše kriticky a nespokojen poněkud sám sebou, že připustil, aby mu obraznost zahrála opět lakový kousek. Obracel tu podobiznu v ruce a postřehl na zadní straně nějaký nápis. Luštil jej pozorně a rozpoznal nečitelná již láměř slova: »Firepan Creek, řeka Slikine, srpen...« Datum bylo již naprosto seřeno. To bylo vše. Nebylo tam žádného jména, nebylo tam jediného slova, jež by mu mohlo býti klíčem ke zjištění totožnosti té tajemné ženy ze železničního kupé, nebo jež by mohlo sloužit k vysvětlení jejího vztahu k tomu zvláštnímu obrázku, jež tam zanechala na sedadle, zmizevši tak tajemně v Grahamu.

Ještě jednou jeho znavené již oči snažily se najít si nějaké vysvětlení tajemství v obrázku toho děvčete, a když se na ni zahleděl, otázka za otázkou vynořovala se mimovolně v jeho mysli. Co ji asi tak překvapilo? Kdo ji tak polekal? Jaká byla příčina toho uštvaneho výrazu a toho vzdoru v jejím zraku a v jejím celém postoji, právě tak, jako viděl též lázavý pohled a tlumený strach v očích a na tváři té ženy v kupé? Nepokusil se ani odpovědět si, přijímaje prostě ta fakta, jak se nyní před ním vynořovala. Byla ještě mladá — to děvče na fotografii, téměř ještě dítě, jak on pohlížel na dětsví. Snad sedmnáct, nebo o měsíc nebo o dva starší — byl kupodivu přesný, přidáváje ještě ten měsíc nebo dva. Così z jejího žensství, jak zde stála před ním na skále, jako by ho k tomu nutilo. Nyní teprve si všiml, že se asi brodila tou vodní nádrží, neboť upustila jednu punčochu na bílý písek a poblíž leželo něco, co mohl býti slřevíc nebo mokasin — nemohl toho dobře rozeznati. Bylo to patrně, když právě brouzdala se vodou — sama — kdy ten velřelec se objevil. Obrátila se, přiskočila k té ploché skalině s rukama jakoby zařatýma, s očima planoucíma a oddychujíc těžce pod záplavou svých vlasů. A v tom okamžiku to bylo, když tam tak stála, holova pustili se v zápas — nebo utěci — kdy fotografický přístroj ji zachytil.

Nyní, když pohlížel na ten obraz, jak zde žil před jeho očima, slabý úsměv pohrával mu kolem rtů, úsměv, v němž zračilo se jen málo veselí, avšak tím více ironie. Jak bláhový byl, dvakráte bláhový, a snad i třikráte. Nic než jeho bláhovost, chorobný způsob nazírati na věci, mohly býti příčinou, že viděl tragedii na tváři té ženy v železničním kupé a že se jí tak zabýval. Nevyspalost — duševní vyčerpání, jimž jeho tělo nemohlo v těch dvou dnech a nocích odolati — otupily mu smysly a

mozek. Nyní pocítil nepříjemnou chuť vysmátí se sám sobě. Tragedie! Nějaká žena v zoufalství! Pokrčil ramený a zuby zaleskly se mu chladným úsměvem na to děvče na obrázku. Nu, ovšem že nebylo naprosto žádné tragedie nebo tajemství v jejím postoji tam na té skále. Koupala se tam, sama, skryta, jak se domnívala, někdo se tam připlížil, vyrušil ji a přístroj zachytil ji právě v psychologickém okamžiku, když stála tam jako polekané pláče, nerozhodnuta, zda má utéci, nebo zůstatí a ztrestati toho věřelce svým hněvem. Nyní bylo mu to vše naprosto jasno. Kterékoli děvče, vyrušeno a překvapeno tímž způsobem, jevílo by toléž vzrušení. Ale — Grepan Cree — řeka Stikine... A byla to divoška, ivor lých hor a té divoké strže, nechť byly již kdekoli — a je krásná — štíhlá jako květina — milostnější než...

David sevřel pevně rty, takže ztlumily prudké vydechnutí, jak se téměř zajíkl pocíliv náhle palčivé ostří prudké bolesti. Rychle jako myšlenka změnil se ten obrázek před jeho očima — jako by jej zakryla nějaká záclona jako zlatý závoj a nyní opět stála před ním ona, se zlatistým odleskem svého nádherného vlasu, splývajícího jí jako plášť k bokům — zářícího, zcuhaného vlasu — a obnažená bílá paže vynořila se z té zlaté záplavy, a její lvář — posměšná a bez sebe menší slopy strachu — se na něho smála! Dobrý Bože, což se mu nepodaří již nikdy zahladiti nadobro tu vzpomínku? Bude ho dnes v noci opět pronásledovati ten zjev, svíraje mu hrdlo, zmrtvuje mu srdce, kručí ho zoufalou bolestí, proti níž nestačil se brániti — ten zjev je ho žený? To děvče na skále — jako útlý květ, jako štíhlá květina. A ta žena ve své ložnici, jako zlatá bohyně! Obě přisliženy neočekávané! Co u všech všudy

svedlo ho k tomu, že zdvihl ten obraz s místa, kde ta neznámá žena jej zanechala? Co...

Prsty sevřely se mu křečovitě na té fotografii, jako by ji chtěly rozervati na kusy. Lepenková podložka praskla asi na palec — a David ztlumil pojednou svou chuť ničivosti. Děvče hledělo na něho již opět s obrázkem — hledělo na něho jasněma, široce otevřenýma očima, divíc se jeho slabosti, překvapeno tím divokým útokem, jež by byl na ně právě podnikl, žasnouc, zmateno a lázajíc se ho! Nyní po prvé postřehl něco, co mu dosud uniklo — ten lázavý výraz v jejích očích. Měl dojem, jako by se ho chtěla právě na něco zeptati — jako by její hlas byl právě vyšel z jejích pootevřených rtů, nebo chlel alespoň vyjítí. A lo k němu — v tom to právě bylo — k němu!

Jeho prsty povolily, uhladil natržený okraj lepenkové podložky, jako by lo byla rána na jeho vlastním těle. Celkem vzato, ta neživá věc zde podobala se v mnohém směru jemu. Byla ztracena, nebyla na svém místě, nebyla doma, poulník světem, závislý právě tak, jako on, na milosrdenství osudu. Téměř s láskou zabalil fotografii opět do jejího novinového obalu. Hluboko v jeho nitru byl cit, jenž nutil ho schovati drobnosti, náležející minulosti — dětský střevíček, vybledlou služku, zvedlou květinu, již měla ona toho večera, kdy měli svaibu a pak vzpomínky — vzpomínky, jimž by byl dal raději zapadnouti a odumřítí. A něco z toho citu bylo nyní v jeho prstech, když ukládal fotografii opět na stůl.

Odstrojil se zvolna a než ulehl, sáhl si na hlavu. Byla rozpálená, horečná, nebylo lo však nic nezvyklého a neznepokojilo ho lo. V poslední době až příliš často dostávaly se ty horečné záchvaty, a lo téměř vždy v noci. Zpravidla pak druhého dne následovala prudká bolest hlavy. Stále častěji a častěji varovaly ho upozor-

ňující ho, jak je na tom již zle, a věděl dobře, co může očekávat. Zhasil světlo a natáhl se do teplých přikrývek na svém loži věda, že mu bude opět začít ten zápas, jehož se tak obával — boj, který dostavoval se vždy v noci zároveň se zloduchem, jenž žil v jeho nitru, zloduchem, jenž živil se jeho životem jako pijavka živí se cizí krví — zloduchem, jenž ubíjel ho píd' po pídí. Nervy taktéž vypoovídaly mu službu. Nervy mu ochabovaly a slábly, až téměř krvácely! Únava — prázdnota v srdci a v duši — celý svět pouhá černá zmrš! A to vše k vůli ní, k vůli té zlaté bohyni, jež smála se mu ve svém pokoji, jejíž smích neodumře již nikdy v jeho uších! Zaskřípal zuby, jeho ruce zařaly se pod přikrývkami a nával divokého hněvu ho zaplavil — na okamžik byl to téměř pocit divokého záští. Což je možno, že ona — ta, jež byla kdysi jeho ženou — bude poulati ho i nyní, že zotročí jeho myšlenky, bude plnit stále jeho mysl, jeho mozek, jeho tělo, i po tom, co se tehdy stalo? Čím to je, že nemůže se vzchopiti a smáli se a pokrčiti rameny a děkovati Bohu, že nebyly zde alespoň děti? Proč je mu tak nemožno učiniti tak? Proč? Proč?

Ještě dlouho polom kladl si tyto otázky. Zdálo se mu, že křičí je nahlas, opět a opět, v nějaké nezvyklé a tajemné divočině a pak zdálo se mu, že je někde poblíž toho děvčete, jež stálo na skále čekajíc na něho, děvčete, jež naklánělo se k němu jako štíhlý stonek květiny, s rukama nataženými, poolevřenými rty a s očima, jež zářily zpod nádhery jejího vlasu, cuchaného větrem zatím, co naslouchala jeho výkřikům: »Proč? Proč?«

Usnul. Byl to hluboký, ztrnulý spánek na břehu stinného rybníka, kde vítr šeptal liše vrcholky stromů a vlny šuměly jemně v neznámém, tajemném proudu.

VI.

Slunce následovalo po bouři. Zimní slunko vroubilo již vrcholky stromů, když Thoreau rozloučil se se svým ložem, aby rozdělal oheň ve velkých kamnech. Bylo devět hodin a tuhý mráz. Jíní leželo v husté vrstvě na oknech, zatím co slunce jím prosvítilo stříbrem a zlatem jako starodávnými tabulemi nějaké katedrály; a když ten pěstitel lišek otevřel dveře své chaty, chléje se podívali na teploměr, slyšel praskot mrazu ve stro-mech venku a v trámech svých dřevěných stěn. Pohlédl vždy na teploměr, než rozdělal oheň — byl to již jeho dávný zvyk. Chtěl přede vším ostatním vědět, byla-li to dobrá noc pro jeho lišky a bylo-li snad příliš zima, než aby všichni ti obyvatelé pralesa vydali se ve svých kožišinách na cestu. Padesát stupňů pod nulou bylo příliš mnoho pro kuny a vydry a rysy. Za takových nocí davali přednost teplu svých pelechů a hlubokých zá-vějí před plnými žaludky, a jeho pasti byly zpravidla prázdné. Dnes ráno bylo čtyřicet sedm stupňů pod nulou! Zima dost! Obrátil se, zavřel dveře a oťrásl se. Pak zamířil ke kamnům, zastavil se však v polovici cesty a žasl.

Včera večer, či spíše za té černé tmy rodícího se již dne, kdy ubírali se na lože, Otec Roland napomínal ho, aby ráno nedělal mnoho hluku, že dají Davidovi spáti až do poledne, že je nemocen, znaven a potřebuje od-počinku. A zde nyní stál na prahu své světnice, do-konce než ještě byl rozdělán oheň — vyhlížeje o pět let mladší, než včera a kyná mu vesele.

Thoreau se ušklíbl.

»Boo-jou, m'sieu,« řekl ve své indiánské fran-couzštině. »Měl jsem příkázáno, abych nedělal mnoho

hluku a nechal vás spáti,« pokynul hlavou k misionářově jizbě.

»Slunce mne probudilo,« řekl David. »Pojďte sem, chtěl bych, abyste se na to podíval.«

Thoreau šel a postavil se po jeho boku a David ukázal na jediné okno ve své světnici, hledící k vycházejícímu slunci. Okenní tabule byla pokryta jiným a to jiní, když na ně nyní hleděli, bylo spíše jako zlatý plamen.

»Myslím, že to právě mne vzbudilo,« řekl. »Moje oči tam alespoň hleděly, když jsem je otevřel. Je to báječné!«

»Je silný mráz a jiní se usadilo, jak náleží,« odvětil Thoreau, »zmizí však rychle, jakmile jen rozdělám oheň, m'sieu. A pak teprve uvidíte slunce, právě, skutečné slunce.«

David ho pozoroval, jak rozdělává oheň a jakmile plameny zapraskaly, zvláštní pocit spokojenosti zaplavil jeho nitro. Spal dobře, tak zdravým spánkem, že neprobudil se ani jednou za těch šest hodin, kdy byl na svém lůžku. V posledních několika měsících bylo to opět po prvé, že se tak vyspal. Krev mu kypěla zvláštní hřejivostí. Neměl bolesti hlavy. Necítil v pozadí svých očí lé lísavé, otupující bolesti. Dýchal se mu volněji — vzduch vnikal mu jako nějaký osvěžující lék do plic. Bylo to, jako by těch několik nádherných hodin spánku vypudilo z jeho krve nějakou zhoubnou otravu. Oheň praskal. Hlučel vysokým komínem a sukovité jedlové větve, plné pryskyřice, dodávaly kamnům až nahoru růžovou záři. Thoreau přiložil ještě více paliva do té rozžhavené peci, jejíž záře rozlila se vesele světnicí naplňujíc celou chatu teplem i sladkou vůní pryskyřice a páleného balsamu. David mnul si ruce, mnul si je

ještě, když Marie přišla do světnice doplétajíc si druhý cop svých lesklých černých vlasů. Kynul jí hlavou. Marie se usmála ukazujíc své bílé zuby a oči jasné jako černé oči srny. David pocítil zvláštní silnou radost — pro Thoreau. Thoreau byl šťastný muž. David viděl důkaz toho na tváři té indiánské ženy kmene Cree. Oba byli šťastni. Jsou šťastni, jako muž a žena, jak by tomu mělo býti.

Thoreau rozbil led v dřevěné nádobě a nyní nalil pro Davida vody do umyvadla. Ledová voda k rannímu mytí bylo mu něco nového. Přes to však ponořil tam ihned tvář nerozmyšleje se. Malé kousky ledu bodaly ho do kůže a chlad vody jako by mu vnikal až do útrob. Byla to příliš náhlá změna od vody horké, jak ji jen mohl snést — zde k tomu. Jektal zuby utíraje se utovým ručníkem. Pak použila téhož umyvadla Marie a po ní Thoreau. Když Marie osušila si tvář, postřehl na ní zarrůžovělý nádech, odlesk bohaté, rudé krve zářící pod její snědou kůží. Thoreau sám máchal se a prskal ve své ledové lázni jako rozpustilá plískavice a třel se pak ručníkem, až nad jeho vousem svítily dvě skvrny jako červená jablka, téměř jako ta rozpálená kamna. David přistihl se při tom, jak si všímá těch věcí — byl i tak příliš nepatrných a objevil, že cítí pojednou zvláštní zájem o příhody a věci, jež neměly naprosto žádného významu a důležitosti, dokonce i toho rychlého, obratného pohybu Francouzova dlouhého nože, když rozřízl velkou bělici, jež jim měla posloužit k snídani. Pozoroval Marii, jak obalovala silné řízky ryby ve žluté kuřičkové mouce a naslouchal jak zasyčely, když je namočila do rozpáleného omastku na pánvi. A pach té ryby, vzaté teprve včera ze sítě, již Thoreau měl stále na zamrzlém jezeře, vzbudil jeho hlad. To bylo něco nezvyklého. Bylo to právě tak neočekávané, jako

všechny ty ostatní věci, jež se v posledních hodinách staly. Žasl nad tím a nemohl se v tom dobře vyznat.

Vrátil se do své jizby maje za to, že by si měl obléci kabát a vzít nějaký límec a nákrčník. Změnil však ihned svůj úmysl, jakmile spatřil tu fotografii v jejím papírovém obalu na stole. V příštím již okamžiku svíral ji v ruce. Nyní, při denním světle a když slunce dopadalo do jeho pokojíku, očekával, že uvidí na ní nějakou změnu. Nebylo tam však žádné změny, byla zde, jak ji tam nechal včera večer. V jejích očích byla stále táž oláзка a na jejích rtech stále ta nevyslovená slova. Pak, pojednou, napadlo ho, kde byl v těch prvních hodinách svého klidného spánku — poblíž tichého, trávového rybníku — s pralesy šepotajícími tiše kolem něho — a s tím andělem, stojícím tam nedaleko na skále, zahaleným nádherným vlasem — a hledícím na něho. Pocítil zvláštní vzrušení. Je to možno? ... Neskončil té otázky. Nemohl vpraviti se tak daleko, aby se tázal sebe sama, zda snad ten obraz — díky nějakému tajemnému kouzlu — působil na něho tak, že ho uklidnil, že dal mu opět jednou klidně usnouti a přinesl mu sny, jež byly mu spíše ulišujícím lékem. A přece jen ...

Vzpomněl, že v jednom z jeho kožených vaků je zvětšovací sklo a namlouval si, že je to jistě z pouhé zvědavosti — zcela bezvýznamné a všední zvědavosti — když lovil je mezi svými věcmi a luštil pak jeho pomocí nečitelné téměř písmo na zadní straně lepenkové podložky té fotografie. Nyní rozpoznal snadno datum, vtištěné do té podložky hrotem tužky. Bylo jen o málo starší než rok. Nemohl si vysvětliti, proč ten objev na něho tak silně působil. Nepokusil se ani analysovat významu a hloubky uspokojení, jež pocítil nyní — kdy zvěděl, že to děvče stálo tak nedávno na skalině nad rybníkem. Počal si ji mimovolně zosobňovati tím, že ustálil si pro

ni ve své mysli určitou představu — Děvče. Cítil jakousi zvláštní luchu jejího soudružství vůči němu. Hleděla-li tam na něho se své podobizny, necítil se již tak osamělým. A jistě že se tak příliš nezměnila od toho dne před rokem, kdy ji tam někdo vyplašil.

Byl to hlas Otce Rolanda, jenž přiměl ho k tomu, aby tu fotografii ihned opět zabalil, tentokráte však nikoli do jejího dřívějšího obalu, nýbrž do hedvábného kapesníku, jež vylovil ze svého vaku, a jež tam pak ihned opět uložil a zamkl. Thoreau vypravoval misionáři o tom, jak časně David vstával, sotva že se Otec sám objevil ze své ložnice. Podali si ruce a misionář zahleděl se Davidovi přímo do očí, posířchl ihned náhlou změnu.

»Nemusíte mi ani říkat, že jste měl dobrou noc,« zvolal.

»Nádhernou,« potvrzoval David.

Okno zářilo nyní zlatým odleskem slunce, které proniklo, kde jini roztálo, a jeden jeho paprsek dopadal jako ohnivý šíp na lesknoucí se vlas Marie, naklánějící se právě nad stůl. Otec Roland pokynul k oknu s jednou rukou na Davidovu rameni.

»Počkejte jen, až se dostaneme t a m,« řekl. »To vše je teprve začátek, Davide — jak pravím, teprve začátek!«

Usedli ke snídani — kávě a rybě, chlebu a bramborům — a bobům. Dojídali ji téměř, když David nařizl svůj třetí kousek ryby, bílé jako sníh, pod křehkou, hnědou kůrkou a lázal se jako by jen náhodou:

»Slyšel jste již někdy o řece Slikine, Otče?«

Otec Roland poposedl, přestal jisti a zahleděl se na okamžik na Davida, jako by ta otázka vzbudila v něm nějaký zvláštní, osobní zájem.

»Znám muže, který žije již po celou řadu let u té řeky,« odvětil pak. »Zná každou její míli od místa, kde se vlévá do moře u Point Rothshay až k tomu ztracenému kraji mezi horou Finlay a Ovčími Horami. Je to v severní části Britské Kolumbie a její prameny sahají až k Yukonu. Je to divoký kraj. Kraj méně známý nyní, než před šedesáti lety, kdy lidé se tam hnali za zlatem až za starou telegrafní linií. Tavish mi mnoho vypravoval o té krajině. Zvláštní muž — ten Tavish. Zaskočíme do jeho chaty cestou k Božímu Jezeru.«

»Vypravoval vám snad také někdy,« řekl David cítě, jak se mu hrdlo chvěje — »Vypravoval vám snad někdy o nějakém potoku, přítoku té řeky, zvaném Firepan Creek?«

»Firepan Creek — Firepan Creek,« mručel malý misionář. »Vypravoval mi toho velmi mnoho, ten Tavish, nepamatuji se však již na Firepan Creek! Nu ano, již si vzpomínám. Měl při něm svou chatu po jeden rok, lehdy, když dostal nešťovice. Byl by tam již téměř zemřel. Musíte se setkat s tím Tavishem, Davide! Zůstaneme v jeho chatě přes noc. Je to podivná povaha — zajímavá postava.« Pojednou se však vrátil k Davidově otázce. »Co chcete zvědět o řece Slikine a o tom potoku?« lázal se.

»Čell jsem o nich něco, co mne zajímalo,« odvětil David. »Jest to příliš divoký kraj, jak tuším podle toho, co vám Tavish vypravoval. Patrně tam není vůbec bělochů?«

»Vždy a všude je několik bílých lidí,« odvětil Otce Roland. »Tavish je takéž běloch a byl tam. Před šedesáti lety, v době té zlaté horečky, bylo jich tam jistě mnoho. Nyní však myslím, je jich tam jen po skrovnu. Tavish nám to řekne. V září byl tomu teprve rok, kdy se odlamtud vrátil.«

David se již více neptal a věnoval pozornost výhradně své rybě. V témže okamžiku ozval se však zvenčí divoký štěkot lišek, při němž Thoreau se vesele ušklíbl. Štěkot stále silnější a naléhavější. Pak připojili se k němu i psi a Davidovi se zdálo, že v těch Francouzových ohradách je jistě aspoň na tisíc lišek a nejméně na sto psů právě za stěnami chaty. Byly to zvuky, při nichž tuhla krev v žilách. David neslyšel dosud v celém svém životě nic podobného a zachvěl se téměř při myšlence, že by musil jít ven. Ten sbor trval po celou minutu. Pak počal odumíratí a David zaslechl zvonili řetězy. A Thoreau se po celou tu dobu jen poškleboval.

»Jsou tomu již dvě hodiny, kdy byl čas krmiti lišky, a ony to vědí, m'sieu,« vysvětloval Davidovi. »Jejich křik rozčiluje ty psí huňáče a když se pak do toho dají všichni — Mon Dieu! stačilo by to, aby mrtví se probudili!« Odstrčil svou židlici od stolu a vstal. »Půjdu je nyní nakrmili. Nechtěl byste to viděti, m'sieu?«

Otec Roland odpověděl za Davida.

»Popřejte nám ještě deset minut a budeme hotovi,« řekl drže Davida za rameno a mluvě k Thoreau. »Pojďte se mnou Davide. Mám tam něco pro vás.«

Odešli spolu do malé misionářovy jizby a Otec Roland ukazuje na svou rozházenou ještě postel řekl:

»A nyní, Davide, svlékněte se!«

David hleděl s jistým zájmem na šat, jež Otec Roland a Francouz měli toho jitra — na jejich silné vlněné košile, podivné těžké kalhoty, sepiaté těsně pod koleny okrajem silných německých punčoch, přehrnutých tímž způsobem, jako kdysi nosil své, ovšem modernější punčochy v dobách svých universitních studií, kdy ještě panoval sportovní oblek ke golfu, krátké dýmký a bílí teriéři. Hleděl kradmo na velké Francouzovy

nohy v těch mokasínech ze sobí kůže, vzpomínaje mimovolně na své vlastní boty z kozí kůže, neisilnější obuv, již měl s sebou. Problém výstroje byl však nyní vyřešen, když pohlédl na postel, a když Otec Roland odešel mna si vesele ruce až to praskalo, David počal se svlékati. Netrvalo ani čtvrt hodiny, když byl již vystrojen do zdejších poměrů. Když pak misionář se vrátil chtěje ho zaučiti, jak náležitě přivázati mokasíny, a přinášeje mu kožišinovou čapku téhož druhu, jako nosil Thoreau, žasl nad tím, jak znamenitě se mu hodila.

»Víte,« řekl Otec Roland potěšen Davidovým překvapením, »mám s sebou vždy nějaký balík takových věcí různých velikostí, hodí se to často. A ta čapka...«

Zechechtal se vida, jak David snaží se pokud jen možno podívat se na sebe do malého zrcátka.

»Ta čapka je Mariina práce,« končil. »Vzala si roční podle vašeho klobouku a zhotovila ji zatím, co jste spal. Je to dobrá kuni kožišina — Thoreauova nejlepší. A padne vám dobře, co?«

»Marie zhotovila... to zde... pro mne?« lázal se David.

Misionář přikývl.

»A cena, Olče...«

»Mezi přáteli v pralesích, Davide, nemuví se nikdy o placení.«

»Ale ta kožišina! Má přece jistě velkou cenu...«

»A je nyní vaše,« řekl Otec Roland. »Jsem rád, že jste se zmínil o placení mně a nikoli příteli Thoreau nebo Marii. Nebyli by vám snad dobře rozuměli a mohlo je to snadno urazit. Kdyby bylo třeba něco platit, byli by se o tom sami zmínili dávající vám to a já bych se vám byl o tom takéž zmínil. Je to zvláštní, pěkná etiketa, není-liž pravda?«

Na Davidově tváři objevil se zvolna výraz, jehož jeho druh ihned nepochopil. Po chvíli řekl nehledě na misionáře a hlasem, z něhož zněl jakýsi zvláštní tvrdý tón:

»Ale... Marie snad přece dovolí, abych jí za to dal něco v upomínku — nějakou maličkost, jež nemá pro mne právě významu? Nějaký malý dárek — mé díky — přátelskou upomínku...«

Nečekaje na misionářovu odpověď přistoupil k jednomu ze svých kožených vaků. Otevřel jej — byl to lýt, kam před tím uložil fotografii toho děvčete — a vyňal z něho malé plyšové pouzdro. Bylo tak malé, že leželo mu na dlani, když natáhl ruku k misionářovi.

Jeho ústa stáhla se v hlubší ještě vrásky.

»Dejte to Marii — za mne.«

Otec Roland vzal to pouzdro, ani však na ně nepohlédl, hledě jen upřeně Davidovi do očí.

»Co je to?« tázal se.

»Medalion,« odvětil David. »Náležel jí. Je v něm podobizna — její podobizna, jediná, již mám. Nechtěl byste laskavě zničit ten obrázek, než to dáte Marii?«

Otec Roland posřehl na Davidově hrdle, jak tepna počala mu pojednou rychle tepotati. Vzal to malé pouzdro do ruky tak, že se léměř zdálo, jako by je chtěl rozdrtit a srdce mu při tom bušilo radostí. Řekl jen jedno jediné slovo hledě Davidovi do očí, avšak to slovo bylo šepotem jeho duše — »Vítě zstíví.«

VII.

Otec Roland vsunul pouzdro do kapsy odcházeje Davidem, aby vyhledali Thoreau. Vycházeli z chaty společně a Marie zdvihla kradmo oči od své práce

chtějíc se přesvědčili, zda ten cizinec má čapku, již pro něho zhotovila.

Divoký štěkot psů přivítal ty tři muže, když se objevili přede dveřmi a David viděl po prvé na vlastní oči, co včera v noci toliko slyšel. Mezi balsamovými jedlemi a smrky poblíž chaty bylo na šedesát nejdivočejších psů, jež kdy spařil. Když stanul na okamžik rozhlížeje se kolem sebe, tři věci to byly, jež vzbudily jako bleskem jeho pozornost: byl nádherný den, byl tak tuhý mráz, že měl pocit, jako by vzduch téměř bodal, a žádná z těch srstnatých šelem s bílými vyceněnými tesáky, napínajících nyní své řemeny, neměla boudy, ba ani proutěného zástěnků. A právě tato okolnost to byla, jež dotkla se ho neisilněji. Láska ke zvířatům byla mu vrozena a byl přesvědčen, že ti Thoreauovi tvorové ve svých kožišinách trpěli iistě hrozně v té mrazivé noci. Postříhl, že u paty každého stromu, k němuž byl některý pes přivázán, byla ve sněhu malá, kulatá prohlubeň, kde to zvíře patrně spalo. Několik příštích minul přispělo k jeho přesvědčení, že Francouz i misionář jsou bezcitní páni zvířat, byť i byli tak laskavými a štedrými hostiteli. Mukokí a jiný ještě Indián přinesli dva silné pytle a vysypali z jednoho z nich čtvrtci ryb do sněhu. Byly zmrzlé na kost, tak, že Mukokí musil oddělovati je sekerou. Davida napadlo, že jsou iistě tvrdé jako skála. Nato Thoreau házel ryby psům, vždy jen jednu a po jedné jen každému psu. Dychtivá a patrně vyhladovělá zvířata chytala ryby ještě ve vzduchu a nak následoval skřípot zubů a praskot kostí a zmrzlého masa, až David se zachvěl. Byl téměř znechucen tím vším. Thoreau mohl ty ryby alespoň uvařit nebo dát jim roztát. Ryba vážící půl druhé až dvě libry, tvořila porci každého psa, a tím byla práce — mohlo-li se krmení takovým způsobem nazývati vůbec prací —

skončena. Otec Roland pozoroval ta zvířata mna si spokojeně ruce, Thoreau pak cenil své velké bílé zuby, jako by byl na něco hrd.

»Není mezi nimi jediného špačného, mon Père,« řekl. »Ani jediného!«

»Pěkní — pěkní — avšak trochu tuční, Thoreau. Krmíte je příliš dobře na to, že jich nyní nezapřaháte,« odvětil Otec Roland.

David se téměř zajíkl úžasem.

»Priliš dobře!« zvolal. »Vždyť jsou téměř zmoření hladu a zpola zmrzlí! Podívejte se jen na ty chudáky, jak hltají ryby s ledem a vším dohromady! Proč jim jich neuvaříte? Proč jim nedáte nějaké příslřeší, kde by mohli spát?«

Otec Roland a Francouz pohlédli na něho, jako by nechápali vůbec, co mluví. Pak teprve mihl se misio- nářovou tváří výraz pochopení. Chechtal se, chechtal se sláse a stále, až se mu tělo třásllo a smál se — smál se tak, až v lese ozvala se ozvěna jeho smíchu a dokonce i ztrnulé a jakoby kožené tváře obou Indiánů stáhly se soucitem k němu. David nenahlížel příčiny k takové veselosti. Pohlédl na Thoreau. Jeho hostitel zubil se takléž.

»Bůh mi buď milostiv!« řekl posléze malý misionář. »Ze umírají hladu? Že mrznou? Máme jim vařit ryby. Máme je ukládati do postele?« Zarazil se a zmlkl spatiřiv, jak Davidova tvář se pojednou zarděla. »Odpusťte mi Davide,« prosil a položil mu ruku na rameno. »Nechápete však, jak je k smíchu, co jste řekl. Kdybyste dal těm chlapíkům nejleplejší psí boudy, jež byste jen našel v Novém Yorku, vyložené medvědicemi, nespali by v nich, ale zůstali by venku a vyhrabali by si takové malé díry do sněhu, jak je zde vidíte. Je to totiž jejich povaha. Litoval jsem jich právě tak, jako nyní vy —

když teploměr klesl pod šedesát. Není to však nic naplat. A pokud jde o ty ryby — chtějí je mít buď čerstvé, nebo zmrzlé. Možno, že byste je vychoval tak daleko, aby jedli syrové maso, ale znamenalo by to tolik, jako kdybyste chtěl předělati rysa, lišku nebo vlka. Mají se zde zcela dobře, ti psi, Davide. Vidíte tam těch osm? jsou to moji psi a ti právě dovezou nás na sever. A varuji vás, aby vás nenapadlo přiblížiti se jim, dokud se s vámi dobře neseznámí. Nejsou to domácí zvířata, víte. Myslím, kdyby někdo se chtěl s nimi mazlíti, že by jim to bylo právě tak milo, jako vařená ryba, nebo jed. Solva byste našel na širém světě něco takového, jako je lunáček nebo eskymácký pes, který se k vám blíží s výrazem přátelství v očích, při tom však hledí, jak by vám urval jediným kousnutím ruku. Zalíbíte si je však, Davide. Nevyhnete se tomu, abyste na ně nehleděl, jako na dobré kamarády, až uvidíte, co umějí na cestě.»

Zalán Thoreau naložil si druhý pytel na záda a vedl je do hustšího ještě křoví smrků a balsamových jedlí za chaťou. David a Otec Roland ho následovali, tento vykládaje Davidovi dále, proč je nutno držeti sanňkové psy, aby byli tvrdí jako skála a jak toho lze docílit. Mluvil ještě, svíraje prsty v kapse to malé plyšové pouzdro, když přišli již k první z řech liščích olrad. Pozoroval Davida stále, snad i trochu úzkostlivě — cíle to pouzdro ve své ruce. Cíle v lidech jako v knize, vida tam mnoho, co nebylo tam vylištěno a cíle svým neobyčejným pudem i vzrušením, jichž nebylo lze viděti na lidských tvářích, a byl přesvědčen, že v Davidově nitru odbývá se nyní zápas různých mocných sil o to, která z nich nabude nad ním vrchu. Neviděl Davidova vítězství v tom, že vzdal se toho pouzdra, nýbrž v dobrovolné oběti toho, co obsahovalo. Chtěl se zbaviti

sám toho obrazu, a to co nejdříve. Báł se skutečně, že David by opět ochabl a že by žádal, aby mu jej vrátil. Ten medalion sám o sobě neznamenal nic. Byla to hračka — chladná, neživá, na niž by mohl snadno zapomenouti. Avšak to druhé — obraz ženy, jež ho téměř zničila — znamenal stále ještě hrozná nebezpečí, jeď pro Davidovu duši i tělo, pokud by jen zůstal v jeho rukou a prsty malého misionáře syrběly ho téměř touhou vyrvatí ten obraz z jeho sametového lože a zničili jej.

Čekal jen na příležitost. Když Thoreau hodil tři ryby přes vysokou drátěnou síť první ohrady, vykládal Davidovi, proč jsou v každé z těchto devíti ohrad vždy dvě samice a jen jeden samec, a proč je třeba teplých brlohů krytých částečně hlínou pro jejich pohodlí a zdraví, kdežto saňoví psi nepotřebují ničeho, leč lože ve sněhu. Otec Roland použil té příležitosti, aby zamířil zpět k chatě, volaje nářečím kmene Cree po Mukokim. Soiva za pět vteřin po tom, kdy chata zakryla ho Davidovým očím, bylo již to plyšové prouzdí venku z jeho kapsy. Dalšíh pět a otevřel je a medalion byl v jeho rukou. A pak hleděl na tvář ženy, oddychuje tak, že doch mu téměř syčel mezi zuby. Opět oslovil Mukokiho jeho nářečím, žádaje ho, aby mu půjčil svůj nůž. Indián vytáhl jej z pochvy u pasu a přihlížel mlčky k tomu, jak Otec Roland dokonil své dílo zkázy. Misionář sevřel pevně zuby a z očí mu plál zvláštní oheň. Nevyslovené prokletí ozývalo se v jeho duši. Dokonáno! Chtělo se mu mrštiti tím žlutým šperkem, utvářeným téměř rouhavě v podobu srdce, pokud by jen mohl daleko do pralesa. Měl pocit, jako by mu žehl prsty a cítil k němu osobní téměř zášť. Bylo to však určeno pro Marii! Marie to ocení a Marie to opět očistí. Na jejích prsou, v nichž teplo srdce jeho milovaného severu,

přestane to býti poskvrněno zločinem té druhé ženy. Tak asi uvažoval, když uložil medalion opět do pouzdra a zamířil nazpět k liščím ohradám.

Thoreau házel právě rybu do poslední ohrady, když Otec Roland se vrátil. Davida zde však již nebylo. V odpověď na misionářovu otázku Francouz kynul jen hlavou k hustšímu porostu pralesa, kde jeho sekera nezafala se dosud do těla stromů.

»Rekl, že se projde trochu dále do pralesa.«

Otec Roland zamružel něco, čemu Thoreau dobře nerozuměl a pak s novým leskem očí dodal:

»Opusťm vás ještě dnes.«

»Dnes, mon Père!« ozval se hlumený výkřik Francouzův. »Dnes! A je již přece k polednímu!«

»Neujde daleko,« misionář pokynul směrem k pralesu. »Budeme míli čtyři hodiny mezi polednem a soumrakem. Je ještě sláb. Rozumíte? Nedostaneme se dále než k té staré lovecké chatě, již jste opustil přede dvěma lety tam nad Sobím potokem. Je to jen osm mil, přeslo však pro něho bude to krušný kousek cesty a oluží se alespoň. A pak...«

Odmíchl se na okamžik, jako by o něčem ještě jednou uvažoval. »Chci ho dostatli odlud.«

Upřel pátravý, mlčky analyzující pohled na Thoreaua, jako by se chtěl přesvědčiti, zda Francouz porozumí mu i bez dalšího vysvětlení.

Ten pěstlil lišek zdvihl zatím prázdný pytel, v němž přinesl rybu.

»Začneme tedy nakládati samě, mon Père. Musíte míti dobrých sto liber pro psy.«

Na zpáteční cestě k chatě misionář vrhl kradmý pohled přes rameno, zda David se ještě nevrací.

Na tři nebo čtyři sta sáhů v pralesu David stál v němém a stále silnějším úžasu. Byl nyní na malé myšlíně

a kolem něho balsamové jedle a smrky visely dolů jako rubáš pod tíhou napadnuvšího právě sněhu. Bylo to jako by byl neočekávaně vstoupil do nějakého začarovaného kraje úžasné krásy, kde z těch tmavých a tajemných úkrytů jistě vyhlížíejí na něho sněžní víly ve svých třpytivých bílých pláštích, tajíce dech, aby mu neprozradily své přítomnosti. Nikde nebylo jediného zašveholení ptáka nebo šumu křídel — ba ani sebe slabší zvuk nerušil toho báječného ticha. Byl zde obklopen bílým, měkkým světem, který zdál se mu býti úžasně neskutečným — tak neskutečným, že nevěda ani sám proč, tajil dech a stál nehybně a naslouchal jen, jako by byl přišel na okraj vesmíru, kde bylo možno slyšeti a viděti něco tajemného, zůstane-li jen náležitě zticha. Byl to první pocit toho druhu, jež kdy zažil. Znepokojoval ho a zároveň konejšil jeho nervy, naplňoval ho nekonečnou tesknotou a současně zvláštní touhou. Stál v té chvíli na prahu nevyzpytatelného, velkého Severu, slyšel jeho tajemného, mlčelivého ducha a vstoupilo mu to do krve, nutkalo to jeho srdce k rychlejšímu tepotu, budilo to v něm strach a současně odvahu. V jeho prsou probouzel se duch dobrodružství — probudil se již — cítil volání Severu a bouřilo ho to právě tak, jako to prochvívalo celým jeho já. Nyní věděl již, že to začíná — že dveře se před ním otevírají — dveře světa, jenž rozprostírá se na sta mil daleko. Ano na tisíce mil — svět bílý, jak jej zde nyní viděl — krásný, děsný a k smrti tichý. A do toho světa zval ho Otec Roland a on se k tomu téměř již zavázal!

Než na to pomyslí, nebo mohl se opanovati, zasmál se hlasitě. Na okamžik připadalo mu to jako smích někde v hrobce, nepřijemný, záhrobní jakýsi smích, neboť ozývala se z něho trpká nedůvěra, posměch nad nedostatkem důvěry sama k sobě. Jakým právem vstoupil on

do tohoto světa? Jakže, vždyť již nyní bolí ho nohy ná-mahou chůze v těch kožišinách na několik set kroků ve sněhu na půl stopy hlubokém!

Ten smích přispěl mu však alespoň k tomu, že vrátil se opět do skutečného světa. Obrátil se v pravém úhlu, vnořil se do spleti bílého větvení balsamových jedlí a smrků a vracel se směrem k chatě jinou cestou. Nebyl v dobré náladě. Cítil, jak ho ovládá stále silnější a silnější pocit odporu k sobě samému. Od toho dne či noci, kdy osud spustil svou těžkou, černou oponu nad jeho životem, zastiňuje mu jeho slunce, bloudil. Dal se nésti proudem kde cítil nejmenší odpor, neodvážil se zápasit a zkrušen nadobro zármutkem a zoufalstvím, poddával se tělesnému právě tak, jako duševnímu úpadku. Smutnil sám nad sebou, namlouval si, co mohlo kdy pro něho mít cenu, že nyní je již to tam, nyní však po prvé klnul sám sobě. Dnes — těch několik set sáhů ve sněhu — bylo mu důkazem. Byly mu důkazem jeho slabosti! Degeneroval tak, že nechtěl se již ani nazývat mužem. Je jen...

Zařal ruce v těch silných rukavicích a cítil, jak hněv plá v jeho nitru jako oheň. Provázeti Otce Rolanda? Jíti tam do toho světa, kde, jak věděl, platil jediný zákon života — že nejschopnější přežije? Ano, půjde tam! Jeho tělo a mozek zasluhují si svého trestu — a dostane se jim ho! Půjde tam. A jeho tělo musí vybojovat si cestu tam, nebo zemřít. A tato myšlenka dávala mu hrozné zadostiučinění. Překypoval pojednou opovržením sám k sobě. Kdyby Otec Roland to věděl, byl by zapěl hymnus radosti.

Z této své ponuré nálady byl však pojednou probuzen tichým, ale divokým zavřením. Obešel kolem mladé balsamové jedle, stojící mu v cestě jako duch ve svém bílém rubáši, a ocílil se tvář v tvář šelmě, krčící se u paty

silné jedle. Byl to pes. To zvíře nebylo od něho dále než na nějaké čtyři nebo pět krátkých kroků a bylo připoutáno řetězem ke stromu. David pohlédl na ně pojednou se zájmem a první co ho napadlo, byla myšlenka, zda je větší než ostatní psi. Jak zde tak ležel, choule se ke stromu, s tesáky jako ze slonoviny, lesknoucími se na jeho odchlípených rtech, vyhlížel jako velký vlk. Při ostatních psech David postřehl zvláštní vzrušení, jakmile viděli blížiti se člověka, hladovou touhu po potravě, jak napínali své řemeny, kňučeli a vrčeli, lichotíce se přátelsky. Zde však nebylo nic takového. Ta statná vlčí šelma nevydala již jediného zvuku po tom prvním zavrčení a ani se nepohnula. A přesto každý její sval byl, jak se zdálo, napjat a připraven ke skoku. Tesáky leskly se jí hrozivě — byla to divá šelma a přes to zkrušená, hotová ke skoku a přesto bázlivá. Byla v úzkých — uštváný tvor a polapený. A vtom David postřehl, že to zvíře má jen jedno oko. Bylo krví podlité, plné zlomyslnosti a ostražitosti a upíralo se na něho jako ohnivá koule. Víčka druhého oka byla zavřená a oteklá a právě nad místem, kde mělo býti oko, byla velká boule. David postřehl pak, že rty zvířete byly rozsekány a krvácely. Kolem na sněhu byla krev a ta statná šelma zakryla pojednou své hrozné tesáky v záchvatu kašle, otrásajícím jí celým tělem, jako kdyby byla polkla ostrou rybí kost, a hned nato čerstvá opět krev vyřinula se jí z úst na sníh před jejíma předními tlapama. Jedna z těch tlapek byla křivá, zlomená.

»Ty chudáku!« David opakoval po třetí.

Usedl na březový pařez na šest stop daleko od konce řetězu a hleděl upřčeně do jediného, krví zalitého oka toho huňáče, když opakoval:

»Ty chudáku!«

Baree, pes, se v tom nevyznal. Bylo mu divno, že ten muž neměl s sebou kyje. Zvykl si již na kyje. Pokud jen pamatoval, kyj byla hlavní věc v jeho životě. Kyj to byl, jenž připravil ho o oko. Kyj to byl, jenž přerazil mu jeden z jeho zubů a rozsekl mu rty, a kyj to byl, jenž tloukl ho do žeber — až mu krev nyní opět zalila hrdlo a dusila ho, vytékajíc mu z úst. Ten muž zde však neměl kyje a hleděl na něho přátelsky.

»Ty chudáku!« řekl David nahlas.

A pak dodal s odstínem nevole v hlase:

»Jakže, snad to nebyl Thoreau, kdo tě tak zmrzačil?«

V celém tom pohledu bylo něco zkrušujícího — to potlučené, krvácející, zmrzačené zvíře, choulící se zde ke stromu a kašlající krev, jež barvila sníh kolem něho. Měl rád psy a proto se jich nebál a zapomenuv na výstrahu, již se mu dostalo od Otce Rolanda, vstal se svého pářezu a blížil se ke psu. Kde nyní stál, hledě dolů na tu ubohou šelmu, byla by mohla snadno dostat se mu na hrdle. Baree se však ani nepohnul, leč že jeho huňaté tělo se slabě chvělo. Jeho jediné oko upíralo se však stále na Davida.

Po čtvrté se David ozval:

»Ty ubohé, Bohem zapomenuté zvíře!«

V jeho hlase bylo přáteleství, soucit a úžas a sklonil ruku, svléknuv si s ní svou silnou zimní rukavici. Ještě pohyb a byl by se sklonil k tomu psu, když ozval se tak silný a neočekávaný výkřik, že odskočil nazpět.

Thoreau stál na deset kroků od něho všecek ulekán a svíral v ruce pušku.

»Zpátky, zpátky, panel« zvolal divoce. »Probůh, uskočte zpátky!«

Přiložil pušku k tělu. David se však nepohnul a klidně pohlédl od toho Francouze zase nazpět ke psu. Baree byl nyní všecek vyměněn. Jeho jediné oko upíralo se

na Thoreau. Odchlíplé, krvavé rty odkryly na palec dlouhé tesáky, mezi nimiž vyrážel z hrdla tiché, hrozebne vrčení. Hnědá srst na hřbetu se naježila jako kartáč a postoj nejisté shovívavosti vůči Davidovi přešel nyní v postoj a pohled smrtelného záští k Thoreauovi a strachu před ním. Na okamžik po té první výstraže Francouzův hlas jako by mu byl uvázl v hrdle, když viděl, co pokládal za pouhou osudnou nedbalost Davidovu k hrozícímu mu nebezpečí. Nepromluvil již k němu. Upíral jen oči stále na psa. Zvolna zdvihl pušku. David zaslechl, jak natáhl spoušť — a Baree to slyšel také. V tom chladném, kovovém zvuku spoušti bylo něco, co vzbudilo pud zvířete. Rty se mu opět zavřely nad tesáky, zakňučel a pak, na břicho, plížil se zvolna k Davidovi!

Byl to skutečně zázrak, nač ten Francouz Thoreau nyní hleděl. Byl by vsadil svou duši — byl by vsadil všechny své naděje na ráj proti psímu chlupu — že není možno, aby viděl, k čemu nyní došlo mezi Bareem a tím mužem. Překonán úžasem sklonil opět svou pušku. David skláněje se dolů usmíval se do jediného, vypouleného a krví zalitého oka toho psa, natahuje ruku. A Baree píd' za pídí plazil se k němu na břicho, a když posléze byl u jeho nohou, pohlédl opět na Thoreau ceně své hrozný tesáky a vyrážaje z hrdla tiché, hrozebne vrčení. David se sklonil a dotkl se ho přes to, že zaslechl jakýsi tlumený výkřik z Francouzových úst. Pod dotykem Davidovy ruky celé tělo Bareeho se prudce otřásl, jako by byl bodnut. Ten dotyk byl spojkou přenášející elektrisující záchvěv lidské duše na pud té šelmy.

Baree si našel člověka přítele!

Když David posléze ustoupil opět nazpět k Thoreau, tvář tohoto, pokud nebyla zakryta jeho vousem, byla

popelavě bledá. Zápasil chvíli, jak se zdálo, sám s sebou, než byl schopen slova.

»M'sieu, pravím vám, že to není víře podobno! Nemohu uvěřiti tomu, co jsem viděl na vlastní oči! Je to zázrak!«

Všecek se chvěl, zatím co David, poněkud zmaten, hleděl na něho s úžasem. Nemohl stále ještě zcela pochopiti strachu, tak příliš patrného na jeho druhu. Thoreau to postřehl a ukazuje na Bareeho — při čemž týž opět hrozebně zavrčel — řekl:

»Je to zlý pes, m'sieu, skutečně zlý! Je to nejhorší pes v celém kraji. Narodil se jako psanec — mezi vlky — a jeho srdce nezná, leč touhy po vraždě. Je z jedné čivrliny vlkem a nevytloukl byste to z něho. Měl již půl tuctu pánů a nikdo z nich to nemohl z něho vytlouci. Já sám mlátil jsem ho tak, že zůstal ležeti jako mrtvý, avšak nadarmo. Zabil mi již dva z mých psů. Skočil mi po hrdle. Bojím se ho, přivázal jsem ho na řetěz zde k tomu stromu již před měsícem, abych ho držel stranou od ostatních psů a od té doby nebylo mi možno, abych ho opět odvázal. Byl by mne roztrhal na kusy. Včera jsem ho ztloukl, až byl téměř mrtev a přes to vše byl stále připraven skočiti mi na hrdlo. Umínil jsem si proto, že ho zabiji. Je to zlý pes, Ustupte trochu stranou, m'sieu a proženu mu kulku hlavou!«

Zdvihl již opět svou pušku. David však položil mu na ni ruku.

»Odváží ho sám,« řekl.

Než ještě jeho druh mohl promluvit, kráčel David směle ke stromu. Baree neobrátil ani hlavy — nespouštěl svého oka ani na okamžik od Thoreau. Pak zařinčel článek poutající řetěz kolem stromu a David stál zde s volným koncem řetězu v ruce.

»Nuže?«

Usmíval se téměř pyšně.

»Nebylo k tomu ani třeba kyje,« dodal.

Thoreau vydechl jen »Mon Dieu!« a usedl na březový pařez, jako by nohy pod ním klesaly.

David zarachotil řetězem a přivázal jej pak k jedli. Baree pozoroval stále ještlé Thoreau, který zde nyní seděl hledě na něho, jako by ho nemohl poznati.

David cítil ve svých prsou nový záchvěv vítězství. Učinil to vše samovolně, nemysle ani na to, bez strachu a neluše ani, že by to bylo spojeno s takovým nebezpečím. V těch několika okamžicích něco z jeho bývalého já se opět vrátilo, cítil, jak krev kolotá mu žilami k srdci a pocítil opět zvláštní hřejivost v celém těle. Baree vzbudil v něm něco — Baree a kyj. Vrátil se k Thoreau, který právě vstal se svého pařezu a usmál se na něho opět s odstínem zvláštního nadšení.

»Půjdu k severu s Otcem Rolandem,« řekl. »Nepřenechal byste mi toho psa, Thoreau? Ušetřím vám tím alespoň práci, kdybyste ho musil zabít.«

Thoreau hleděl na něho na okamžik zaražen, než odpovéděl.

»Toho psa? Vám? Na sever?« Vrhł pohled plný záští na Bareeho. »Chlěl byste se toho odvážiti, m'sieu?«

»Ano. Je to dobrodružství, o něž bych se velice rád pokusil. Bude se vám to snad zdáti podivným, Thoreau, ale ten pes — ošklivý snad a divoký — se mi zalíbil. Mám ho rád. A myslím, že mne začíná mít také rád.«

»Ale pohleďte jen na to oko, m'sieu...«

»Na které oko?« tázal se David. »Na to, jež jste mu vyrazil?«

»Zasloužil si toho,« mručel Thoreau »Chňapl mi po ruce. Myslím však druhé oko, m'sieu — to, jež na nás nyní hledí jako rudý krvavý kámen s tak ďábelským výrazem! Pravím vám, že je z čtvrtiny vlk...«

»A což ta přeražená tlapka? Patrně to bylo také kyjem, co?« přerušil ho David.

»Měl ji již přeraženou, když jsem ho loni koupil, m'sieu. Nezmrzačil jsem ho. A... ano, můžete si ho vzít, chcete-li. Nechť vás před ním chrání všichni svatí!«

»A jak se jmenuje?«

»Indián, jemuž náležel před pěti lety jako štěně, nazval ho Bareem, což u kmene Psiho Žebra znamená tolík, jako Divoká Krev. Měl ho spíše nazvatí Dáblem!«

Thoreau pokrčil rameny, jako by se ho celá ta věc již netýkala a obrátil se opět k chatě. Následuje Francouze David obrátil se ke psu. Ten statný huňáč vstal nyní se sněhu a stál tam napínaje svůj řetěz, a když David zmizel mezi stromovím, provázelo ho tiché zakničení, z něhož zazníval zvláštní stesk. David neslyšel toho zakničení, avšak hned nato ozval se zřetelně křečovitý kašel psa. Zachvěl se a bodal téměř očima do širokých zad Francouze, když vzpomněl na čerstvou krev třísnící opět bílý sníh.

VIII.

K velkému překvapení Thoreau Otec Roland neměl námitku proti tomu, aby David se stal vlastníkem Bareeho a když Francouz líčil mu se živými posunky úžasu, co se stalo mezi tím ďábelským psem a Davidem, byl ještě více překvapen, vida výraz uspokojení na misionářově tváři. V Davidovi probudilo se pojednou něco, co již dlouho dřímalo v jeho nitru a Otec Roland postřehl tu změnu a tušil ji, než ještě David mu řekl, když Thoreau právě na chvíli odešel pokrčiv jen rameny:

»To ubohé zvíře je na hromadě, mon Père. Je na tom ještě daleko hůře, než já jsem kdy byl. Zabíjí jej? Bah! Může-li ten váš báječný severní kraj učiniti opět muže z té lidské zříceniny, jistě, že také bude mít jistý vliv na toho ubohého psa, jenž nebyl dosud zkrúšen ničím, leč kyjem, nemyslíte?«

Nebyl to David ze včerejšího, nebo předvčerejšího dne, jenž nyní takto mluvil. V jeho hlase ozývala se vášně, hluboké opovržení, zpola posměch a také trochu hněvu. Tváře se mu při tom zarděly a v očích zableskla jiskra ohně. Otec Roland šeptal si v hloubi svého srdce, že ta změna v Davidovi znamená mnoho a těšil se z toho, byť i o tom nemluvil obávaje se, že by to snad svými slovy mohl jen pokaziti.

David však hleděl na něho, jako by od něho očekával nějakou odpověď.

»Jaký to blázen je muž, který kazí si duši a hlas nářkem — zejména svůj hlas,« pokračoval trpce vyceniv na okamžik zuby ironickým úsměvem. »Musíme jednati a ne jen kničeti. Ta šelma tam venku je hotova jednati. Vyrvala by Thoreau chřtán z krku, kdyby se jí k tomu jen naskytla příležitost. A já... jakže! plížil jsem se dosud světem jako spráskané štěně! Proto také Baree je lepší, než já, byť i nebyl ničím, leč čtyřmohou šelmou. Tehdy v tom pokoji měl jsem míti tolik mravní odvahy, jako má Baree, měl jsem je zabíti — zabíti je oba!« Pokrčil rameny. »Jsem zcela přesvědčen, že by to bylo bývalo naprosto spravedlivé, mon Père. Co o tom soudíte?«

Misionář se záhadně usmál.

»Duše mnohých lidí vznesly se již často zpoza ocelových mříží přímo k nebesům,« řekl. »Avšak — nemyslíme rádi na ty ocelové mříže, není-liž pravda, Da-

vide? Lidské zákony a spravedlnost se často nevyrovnávají v kroku. Jedině Bůh vyrovná pak na konec vše. Dožijete se toho ještě. Je tam nyní, odvažuje vaši pomstu na nich. Vaši pomstu! Rozumíte? A vám nebude třeba, abyste k tomu jen přiložil ruku; odbude se to i bez vás!« Pojednou ukázal k chatě, kde Mukoki spolu s Thoreau nakládali již pilně saně. »Je nádherný den. Vydáme se na cestu hned po obědě. Nyní pojďme a postarejme se, abyste měl všechny své věci pohromadě.«

David neodpověděl, avšak o tři minuty později klečel již otevíraje svůj vak, zatím co Otec Roland stál vedle něho. Cítil jaksi směšnost celé své situace, když vyhazoval odlamtůl, kus po kuse, všechny ty jednotlivé součásti svého bezcenného nyní výstroje a skončiv již téměř vzhledl misionáři do tváře. Otec Roland hleděl dolů do toho vaku s výrazem úžasu, jenž záhy přešel v radost. Naklonil se tam pojednou a již se opět vzpřimil drže v ruce pár rukavic k boxování. Hleděl na ně, pak opět na Davida a zase zpět na rukavice, hladě je, jako kdyby byly živé a prsty se mu téměř třáslly, když se jich dotýkal svítě očima jako dítě, když dostane do rukou nějakou vzácnou hračku. David sáhl do vaku a vytáhl druhý pár. Misionář se jich dychtivě chopil

»Můj ty Bože, jaký to dar s nebes!« zvolal. »Naučíte mne užívali jich, Davide?« A z jeho hlasu ozývala se téměř úzkost, když dodal: »Umlíte s nimi dobře zacházeti, Davide?«

»Rohování bylo mou hlavní zábavou doma,« ujišťoval ho David hlasem plným pýchy. »Je to vědecká téměř zábava. Liboval jsem si v něm, v boxu a v plování. Ano, naučím vás tomu.«

O chvíli později Otec Roland vyšel již ze světnice drže si oba páry rukavic žádostivě na svém tučném bříšku.

David následoval ho hned nato, nesa si všechn svůj majetek v jednom ze svých kožených vaků. Na okamžik váhal nad podobiznou toho děvčete. Dvakrátě ji tam již zamkl, po třetí však ji opět vyňal a uložil ji do velké náprsní kapsy kabátce, jež mu Otec Roland opatřil, omlouvaje se sám sobě v duchu tím, že ji beztak dříve či později ukáže misionáři, a že ji tedy musí mít po ruce. Otec Roland postaral se zatím o ty rukavice a ukázal Davidovi zbytek jeho výbroje, když vyšel z chaty. Odbýlo se to zcela všedním způsobem, to výbrojení, jež mělo dovršiti jeho přeměnu. Nepřipouštělo to pochybností o svém účelu, byť i nepostrádalo to přibarvení romantikou. Ta puška mrazila téměř holé Davidovy prsty, když se jí dotkl. Měla krátkou hlaveň, avšak těžkou pažbu, a nebudila pochybností o své účinnosti. Davidovi se to zdála býti zbraň, »jak se sluší a patří« — nebyl zvyklý na zbraně vůbec a nevěděl, jak posouditi tu těžkou automatickou pistol, ráže 38, již Otec Roland svěřil jeho rukám, a jež zdála se mu jaksi tajemně vražednou. Přiznal se upřímně ke své nevědomosti, pokud jde o věci toho druhu a misionář smál se dobrosrdečně, připínaje mu pás s náboji a poučuje ho, na které straně má nositi pistoli a kde má mít koženou pochvu s dlouhým a ostrým loveckým nožem. Pak Otec Roland obrátil svou pozornost ke sněžnicím, dlouhým, úzkým, určeným pro křovinatou krajinu. Položil je na sněh, jednu vedle druhé, a ukazoval Davidovi, jak může připevniti si je ke svým nohám v mokasinech, aniž by k tomu musil použiti rukou. Nato po tři čtvrti hodiny v měkkém, hlubokém sněhu na okraji jedlového lesa začal ho poprvé tomu volnému, kolébavému, dlouhému

kroku, nutnému na cestě severem. S počátku bylo to Davidovi dosti nepříjemno, když viděl, jak Thoreau a Indiáni se mu bez okolků smějí a jak Mariina tvář vyhlédá opatrně sice, ale vesele ze dveří chaty. Třikrát zamotal si zoufale nohy a natáhl se jako velká ryba do sněhu, posléze tomu však přišel na kloub a po půl hodině cítil při tom již příjemné vzrušení a dokonce i nadšení, když viděl, jak klouže po té měkké hladině širého sněžného moře, do něhož se hroužil sotva po kotníky. Když svlékl opět sněžnice a opřel je vedle své pušky o stěnu chaty, oddychoval těžce, srdce mu bušilo a plíce čerpaly ten chladný, balsámově vonný vzduch jako ná-soska, vypouštějíce jej opět, až to syčelo jako pára, ucházející ventilem pístu.

»Nemohu ani popadnouti dechu!« oddychoval. A pak lapaje vzduch hledě na Otce Rolanda, tázal se: »Jak u všech všudy mohl bych se vyrovnati v kroku vám, kteří jste takoví chlapíci? Prasknu než ještě ujdu na míli daleko!«

»A kdykoli prasknete, naložíme vás na saně,« utěšoval ho misionář a tvář mu zářila nadšením, jak to dobře šlo. »Začínáte znamenitě, Davide, a nebude trvati ani čtrnácte dní, kdy již uběhnete dvacet mil denně na svých sněžnicích.«

Pojednou jako by se zamyslel nad něčím, nač dosud nevzpomněl, a hrál si v rozpacích se svými palcovými rukavicemi, jako by ho čekala nějaká nemilá povinnost. Pak se ozval:

»Máte-li napsali ještě nějaké dopisy, Davide... snad nějaké obchodní listy...«

»Nic takového,« přerušil ho David rychle. »Vyřídil jsem si všechny své záležitosti již před několika týdny. Jsem hotov.«

Vrátil se pak se zmrzlou rybou v ruce k Bareemu. Pes ho zvěřil, než ještě mohl zaslechnouti jeho kroky vrzající na zmrzlém sněhu a když David vynořil se z houšlí jedlí a smrků, Baree byl již natažen na břiše, s hubeným, šedivým čenichem na sněhu mezi předními tlapkami. Ani se nepohnul, když David se k němu blížil, leč že jeho tělo se zvláštním způsobem zachvívalo po celé své délce a že krk sebou nervosně trhal. Thoreau byl by v tom nehybném postoji viděl úskočnou a prohnanou proradnost, David však viděl v ní pouze zvláštní touhu, hluboký strach a zároveň naději. Baree, psanec před lidmi, ztlučený a krvácející jak zde nyní ležel, cítil snad po prvé ve svém životě přítomnost přítele — lidského přítele. David přiblížil se k němu a stanul nad ním. Zapomněl na Francouzovu výstrahu. Nebál se. Naklonil se a jedna jeho ruka v těžké zimní rukavici dotkla se Bareeho krku. Pes se zatřásl, jako by jím proběhl elektrický proud, a z jeho hrdla ozvalo se hrozné zavřčení, jež však ztlchlo a posléze odumřelo v tichém zakničení. Zůstal ležeti jako by mrtev pod tíhou Davidovy ruky. Teprve když David přestal na něho mluvit a zmizel opět směrem k chatě, Baree počal hlátati tu zmrzlou bělici.

Otec Roland zamyslel se jakoby poněkud v rozpácích, když došlo na konec k otázce stran toho psa Bareeho.

»Nemůžeme zapřáhnouti ho spolu s ostatním svým spřežením,« namítal. »Všichni moji psi by byli mrtvi, než bychom se dostali k Božímu Jezeru.«

David na to již myslil.

»Bude mne následovati,« řekl důvěřivě. »Stačí, odvážeme-li ho, než vyrazíme.«

Misionář přikývl shovívavě a Thoreau, který to právě zaslechl, pokrčil jen opovržlivě ramený. Nenáviděl Ba-

reeho, té šelmy, již nemohl zkrotiti svým kyjem, a mručel nevrle:

»Ještě dnes večer uteče k vlkům, m'sieu, a bude drancovali jako ďábel mé pasli. Bude zde jen jeden jediný prostředek proti tomu — liščí vnaidlo — jed!«

A poslední hodina jako by chtěla dokázati pravdivost toho, co Thoreau řekl. Po obědě odebrali se všichni tři k Bareemu a David odvázal řetěz z obojku toho statného huňáče. Na chvíli pes jako by si nebyl vědom své svobody, pak ale, jako střela — tak neočekávaně, že by byl téměř porazil Davida — přeskočil březový paríž a již zmizel v pralese. Francouz se usmíval.

»Vlci,« připomínal tiše. »Bude s nimi ještě dnes večer, ten vyvrhel!«

Teprve když Mukokiho dlouhý bič z kůže karibou zapráskal vzduchem, a osm misionářových psů čekalo již napiato na pěšině, Otec Roland vrátil se na okamžik do chaty, aby odevzdal Marii ten medalion. Vyšel však opět ihned a na jeho znamení Mukoki zapráskal opět svým bičem, na devět stop dlouhým, a postavil se v čelo psiho potahu. Psi následovali ho zvolna, ale vytrvale, držíce široké sanice těch těžkých saní přesně v jeho stopách. Misionář vykročil hned za saněmi a David ho následoval. Thoreau prohodil k němu ještě poslední slovo hlasem určeným jen pro jeho uši.

»K Božímu Jezeru je daleko, m'sieu, a jdete tam se zvláštním mužem — velice zvláštním mužem. Jednoho dne, nezapomene-li na Pierra Thoreau, budete mi snad moci říci, co bych již tak dlouho rád věděl. Všichni svaří budtež s vámi, m'sieu!«

Vrátil se a jeho hlas zvučel za nimi ještě posledním s bohem francouzsky i v nářečí Cree, a David následuje v patách za misionářem hádal, co asi znamenají ta tajemná slova Thoreauova a proč jich nevyslovil, leč až

leprve v posledním okamžiku jejich odchodu. Zvláštní muž! Všichni svatí budtež s vámi! Ta poslední slova zejména zněla téměř jako nějaká výstraha. Pohlédl na široká záda Otce Rolanda a po prvé postřehl, jak statná a silná ramena má v poměru k své výšce. Pak je prales pohltil — širý, bílý, nenasytný svět těla a tajemství. Co asi pro něho skrývá? Co mu asi věští? Krev mu tuhla nepříjemným a tísnivým nepokojem. Pohyb, jehož si nebyl téměř vědom, přivedl jeho ruku k náprsní kapse. I tím tlustým kabátem mohl to cítiti — ten obrázek. Nezdál se býti něčím neživotným. Tepotal životem, a dodával mu zvláštní odvahy utkatí se tváří v tvář s tím, co ho tam čekalo.

Za nimi u dveří chaty Thoreau stál objímaje svou silnou paží Mariino útlé rameno.

»Právím ti, že je to, jako by někdo chtěl zabítí štěně, ma chérie,« řekl. »Je to k víře nepodobno. Je to příliš kruté, A přece opět...«

Otevřel dveře za jejich zády.

»Odešli,« končil. »K a S a k h e t — odešli — a nevrátí se již!«

IX.

Přes všechnu pochybnou významnost toho dne svého života David nemohl neviděti a necítiti v tom naprosto změněném prostředí, v němž se nyní ocitl, oddychuje za Otcem Rolandem, něco, co nebylo ani dobrodružstvím, ani romantikou, nýbrž směšnou stránkou toho všeho. Ta směšnost však, s počátku spíše zábavná, stávala se stále trpčí a tísnivější, když dal bloudili svým myšlenkám. Po celý svůj život žil ve velkém městě, tvořil součást jeho života — disharmonickou část sice, přes to

však přece jen jeho část. Dostalo se mu jistého pohodlí a nádhery v tom životě, a to vše ho do jisté míry zhýčkalo a přivedlo na vyšší stupeň civilisace. Vyšší stupeň! Byl by se nejraději dal do smíchu, potřeboval však veškerého svého dechu, jak se namáhal poslačití misio-náři na svých sněžnicích. To bylo již skutečně to poslední, o čem by se mu bylo kdy snilo, všechnen ten snůh, všechna ta prázdnota, zející zde kolem něho se všech stran — širý svět, kde nebylo nic, leč stromy a mráz. Nenáviděl zimy, měl vždy téměř lěsnou nechuť ke sněhu; romantika, jak na ni dosud lileděl, měla své pro-sředí jen v teplém podnebí a na slunných mořích. Dopustil se velkého omylu řka Otci Rolandovi, že míří do Britské Kolumbie — velkého omylu. Nepochyboval o tom, že by se byl ubíral mnohem dále. Myslíl na Ja-ponsko. A zatím byl nyní zde, míře přímo k severní točně — k Arktickému moři. Stačilo to, aby se mu chtělo smáli. Stačilo to, aby se smál každý, kdo měl jen trochu zdravého rozumu. Již nyní, sotva na půl míle od Thoreauovy chaty, kolena ho počala boletí a cítil, jak má těžké kotníky. Bylo to směšno. Víře nepodobné, jak ten Francouz řekl své Marii. Byl zhýčkaný. Byl jen polovičním mužem. Jak dlouho to snese? Jak dlouho, než se toho plácky vzdá, jako spráskaný hoch? Jak dlouho, než nohy se pod ním nadobro zhroutí a plíce vypovědí mu službu? Jak dlouho, než Otec Roland, taje své opovržení, pošle ho nazpět?

Pocit hanby — hanby a zlosti — zaplavil ho nyní dráždě mu mozek, nutě ho zatínati zuby a budě v něm opět tu ponurou odhodlanost. Toho dne již po druhé probudil se v jeho krvi vzdor a chuť k boji. Vzedmuly mu téměř krev v žilách, dorážejíce divoce na všechny ty staré přehrady a hráze, odplavující jeho pochybnosti a strachy a naplňující ho touhou jíti dál a dále — tou-

hou probíjeli se tím, potrestati sebe sama, jak si toho zasloužil, a na konec zvítězili. Otec Roland ohlédnuv se na něho s laskavou starostlivostí, zahlédl pojednou ten nový blesk jeho očí. Postřehl též jeho pootevřené rty a zrychlený dech. Jediným velitelským slovem zastavil Mukokiho a psy.

»Půl míle jedním rázem stačí pro začátečníka«, řekl Davidovi. »Shod'te své sněžnice a sedněte si nyní zase na půl míle na saně.«

David potřásl hlavou.

»Jen dále,« řekl úsečně, šetře si dech. »Počínám do toho právě přicházeti.«

Otec Roland si napsal a zapálil dýmku. Vůně tabáku vnikala Davidovi do chřípí, když ubírali se dále. Mraky dýmu halily misionářova ramena, jakrazil před ním cestu. Ten kouř měl do sebe něco utišujícího. Probouzel v Davidovi opět novou, příjemnou chuť. Pohybem vyčistil si plíce. Vdechoval vůni smrků a balsamových jedlí, utišující a osvěžující lék toho suchého lesního vzduchu, a nyní pocítil také silnou chuť zakouřiti si. Věděl však, že nesmí se tím připravovali o dech. Jeho sněžnice jako by byly stále těžší a těžší a cítil, jak zadní kolenní svaly jako by chystaly již povoliti. Držel se však dále, počítaje již posléze kroky. Umínil si, že ujde plnou míli. Byl by již zasténal, když ostrý záhyb cesty přivedl je pojednou ven z pralesa na břeh jezera, jehož zamrzlá hladina rozkládala se před nimi na kolik mil. Mukoki zastavil psy. David zajíkl se téměř, když vrhl se k saním a usedl na nich.

»Vpravím se do toho,« stačil ještě říci. »Vpravím se do toho!«

Znamenalo mu to vítěství — ta druhá polovice míle. Cítil to. Věděl to. Bílým závojem svého dechu rozhlédl se jezerem. Bylo neobyčejně jasno a slunce zářilo.

Hladina jezera podobala se neposkvěnému dosud bílému koberci, skropenému množstvím drobných děmantů, kde slunce dopadalo na nesčetné biliony sněžných krystalků. Na tři nebo čtyři míle daleko zahlédl tmavý obrys pralesa na druhé straně jezera. Sleva a prava však ta vzdálenost byla daleko větší. Neviděl dosud nikdy nic takového. Bylo to báječné — jako nějaký obraz ve snu. A nebylo mu zima, když na to hleděl. Bylo mu teplo, až příliš teplo. Vzduch, jež dýchal, jako by byl nějakým novým opět topivem. Budil v něm zvláštní pocit, jako by mu bylo uvnitř mnohem volněji, ssál jej spíše do sebe a cítil, jak plíce se mu šíří a jak srdce buší mu téměř hlasitě. V celé té nádheře a velebnosti jeho okolí nebylo nic, čemu by se mohl smáti a přes to se smál. Bylo to nadšení, jeho mimovolný výbuch vyvolaný změnou, která se právě odehrávala v jeho nitru. Měl pojednou pocit, že celý ten černý, bezúčelný svět zůstal daleko za nimi. Byl ten tam. Bylo mu, jako by byl pojednou vystoupil z temné, ponuré jeskyně s pokaženým vzduchem, tak že musil zápoliti téměř o dech — z jeskyně plné nevládných, příšerných slínů a strašidel. Zde však bylo slunce! Obloha modrá jako safír. Volno na všechny strany. Byl to zázračný svět — a sem do toho světa podařilo se mu uniknout!

Takové byly jeho myšlenky, když pohlédl na Otce Rolanda. Ten malý misionář hleděl na něho záře uspokojením, jež nebylo daleko pýšce, jako by se mu bylo podařilo docílit něčeho, co přispívalo k jeho vlastní chvále.

»Překonal jste mne, Davide!« jásal. »Když já jsem měl po prvé sněžnice na nohou, neurazil jsem ani polovičky té vzdálenosti a již jsem se do toho zamotal, jako ryba do sítě!« Obrátil se k Mukokimu. »Meyoo

iss e chika o!» zvolal. »Pamatujete?« a Indián přikývl, stáhnuv svou koženou tvář v úsměv.

David cítil novou opět radost při tom projevu jejich uznání. Bylo patrné, že si počínal dobře, neobyčejně dobře. A jak se bál sám před sebou! Jeho nepokoj ustoupil nyní důvěře v sebe sama. Počínal cítiti to neobyčejné vzrušení zápasu proti tomu, co by bylo jinak očekávali za daných okolností.

Tentokráte však nenamířal nic, když Otec Roland chystal mu místo na saních.

»Máme před sebou alespoň čtyři míle po tom jezeru,« misionář mu vysvětloval, »a psi budou s tím hořet za hodinu. Mukoki a já slačeme, abychom jim razili cestu.«

Když opět vyrazili, Davidovi naskytla se po prvé příležitost viděti skutečný Sever při pouli tím sněhem — úporný, křivolaký pohyb mužů v předu, nádhernou dychtivost té dlouhé řady vlčích psů, sledujících jejich stopy pěšinou vyznačenou sněžnicemi. Bylo v tom něco význačného, něco, co na něho hluboce působilo, budíc v něm zvláštní myšlenky. Co viděl, nebyla jen společná práce lidí a zvířat, nebyl to jen všední život, denní otročení lidských bytostí za jejich existencí — za potravou a noclehem. Bylo to něco, co stálo poněkud výše. Viděl již, jak lodi a zámky vznikaly z pouhé hromady oceli a kamene. Výsledky docílené pomocí vědy a lidského důvtipu zajímaly a uváděly ho v úžas již dříve, avšak dosud nikdy nehleděl na fysickou práci, jež by ho přiváděla v takové vzrušení, jako nyní tade. Bylo v tom téměř něco připomínajícího nějaký epos. Zde přiváděl se k platnosti zákon o přežití neschopnějších — lidí i psů. Prošli těžkou zkouškou života, jako pyramidy a sfingy přežily nápor celých století. Byli jiní — byli vyzkoušeni životem, byli jiného druhu masa a krve, než dosud kdy poznal, a přivá-

děli ho v úžas. Bylo to něco více, než dobrodružství nebo romantika, oč jim šlo. Bylo to více, než nějaká tragedie nebo zábava — nepachtili se po bohatství — nepachtili se po moci a slávě, nebo osobním prospěchu. Jejich boj v tom širém, bílém světě zde — v jeho děsné prázdnotě, nekonečnosti a nelítostnosti ke slabým — byl prostě bojem, aby mohli vůbec žít!

Ta myšlénka jim otrásla. Může v tom vůbec býti nějaká radost — v pouhé existenci bez všech těch tisíců pohodlí a vzrušení, jež dosud poznal? Vdechl do sebe z hluboka svěží vzduch, dáváje sám sobě tu otázku. Jeho oči spočinuly na kosmatých, vlnících se hřbetech těch statných huňáčů, postřehl jejich pootevřené tlamy, tu napjatou pozornost zračící se v jejich nahrocených uších, téměř radostnou chuť, již věnovali se svému úkolu a jejich dychtivou snahu, udržeti saně stále v patách svých pánů. Slyšel úsečné, pronikavé a zbytečně velitelské výkřiky Mukokiho, jeho h ý a k ý, jako by spíše křičel jen proto, že jeho překypující životnost mu nedala jinak. Zahlédl tvář Otce Rolanda, když se na okamžik k němu obrátil a postřehl, že se usmívala. Byli šťastní — nyní. Lidé i zvířata byli šťastní. A neviděl jiné příčiny jejich štěstí, leč že jejich krev proudila jim živě žilami právě tak, jako jemu. To bylo vše — krev to byla. Srdce, plíce, mozek. Všechno se zde rozjasnilo a očistilo — oprosilo se v tom zářačném vzduchu a slunci, osvěžilo se tepotem toho úžasného života. Byl to skutečně podivuhodný svět! A David byl by se téměř hlasitě rozplakal, uvědomiv si to.

Jeho vzrušení ještě vzrostlo, když měl nyní dosti času rozhlížeti se kolem sebe. Pod ním široké, ocelové sance ozývaly se zvláštním chladným, skřípavým zvu-

kem, klouzající po sněhu, který přikrýval hladinu jezera. Slyšel rychlé *ťapťapťap* psích tlapek, jejich prudký, rychlý dech, připomínající téměř smích, jejich tiché, hrdelní kničení a současně tichý šustot sněžnic v čele toho průvodu. Krom těchto zvuků obklopovalo ho všude hluboké, mrtvé ticho. Zahleděl se do něho, na východ i západ, až k temným obrysům pralesa, na sever a jih přes ty širé dálavy tundry v jejím sněhobílém příkrovu, skropeném nesčetnými démanty. Vytáhl dýmku, nacpal ji a počal kouřit. Přitřpklá chuť tabáku byla nyní ta tam. Chuťnal znamenitě. David si chuťe pokušoval. A pak, pojednou, když ohlédl se na tu zardělou hradbu pralesa, jeho mysl zabloudila zpět. Po prvé opět od té noci přede všemi těmi měsíci vzpomněl na tu ženu — zlatou bohyni — aniž by cítil hlodavou bolest ve svém mozku. Vzpomínal na ni nyní klidně a s chladnou myslí. Ten nový svět zde vrátil mu již opět schopnost analysovat a hledět do budoucnosti, zdravější představu pravdy a způsobu, jak si nadále počínati. Jakou hroznou skvrnu udělali na jeho životě — ten muž a žena! Jaký hanebný kousek mu zahráli! V jaké špině se váleli. A on — on pokládal ji za nejušlechtilejšího tvora na světě, za anděla, za něco, co jest hodno, aby to bylo zbožňováno! Zasmál se téměř hluše, zalínaje zuby do špičky své dýmky. A ten svět, na nějž nyní hleděl, smál se takéž, ty sněžné démanty, ležící zde hustě jak prach, smály se i slunko se smálo a měl dojem, že slyší hřejivý smích i v tom zarudlém lemu pralesa a modré obloze nad sebou.

Zaťal pevně prsty.

Věděl, že zde, v tom světě, nemohlo by býti ženy toho druhu, jako byla ona. Zde, ve veškeré té širé prázd-

notě a nádherné vznešenosti, její mělká duše by se zhroutila ve smrtelné úzkosti, zvadla by a odumřela. Ten svět zde byl příliš čistý, příliš bílý, příliš neposkvrněný. Naháněl by jí strachu, děsil a mučil by ji. Nebyla by zde našla jedu, jehož potřebovala pro svůj život. Její nečisté choutky dohnaly by ji k šílenství. Tak ji zde nyní obžaloval, hrozně, bez zlovolnosti, avšak laké bez milosrdenství. A pak, jako by nějaká ruka útěchy položila se mu něžně na jeho ubohý mozek, přišla myšlenka na tu druhou ženu — na Děvče — jehož obraz měl ve své náprsní kapse. Byl to její svět, do něhož vstoupil. Byla zde někde dále — sám nevěděl ještě kde — a mimovolně zahleděl se přes ty mohutné bariéry pralesa k severozápadu. Na sta mil odtud. Snad na tisíce. Byl to širý svět, tak širý, že nestačil ani představit si ho náležitě. Ona tam však je, žije, a dýchá! Pociťil náhle neodolatelnou chuť vytláhnouti ten obrázek z kapsy. Držel jej před sebou na saních za balíkem tak, že Otec Roland by ho nebyl posléhl, kdyby se byl náhodou obrátil. Rozbalil obal a přestal dýmati ze své dýmky. To děvče bylo dnes opět báječné, v té sluneční záři a pod nádhernou modrou oblohou, a jako by chtělo k němu promluvit. Ta myšlenka vracela se mu stále, jakmile se jen na ni podíval. Chtěla promluvit na něho. Rty se jí chvěly, oči upíraly se přímo do jeho očí a slunce nad její hlavou svítilo téměř v jejích vlasech. Připadalo mu, že zná myšlenky, jež kolotají právě jeho myslí, že ví o boji, jež právě bojuje a jako by ho přes všechny ty dálavy viděla a pozorovala a chtěla volati na něho, aby mu naznačila cestu, již jest se mu bráti, chce-li k ní přijíti. Prsty se mu nezvykle chvěly, když ukládal opět ten obraz do kapsy. Šeptal si něco. Dýmka mu zhasla. V téže okamžiku však výkřik Otce Rolanda

ho probudil. Psi se pojednou zastavili a skřipavý zvuk sanic zmlkl.

Otec Roland obrátil se dolů po jezeře, ukazuje tam prstem.

»Hleďte!« zvolal.

David seskočil se saní a obrátil se nazpět směrem, odkud právě přišli. Jiskřivé krystalky sněhu oslepovaly mu oči a na chvíli neviděl tam nic. Zaslechl tlumený výkřik úžasu ze rtů Mukokiho. A pak daleko odtud — snad na půl míle — postřehl nějaký tmavý bod, jak se k nim zvolna blíží. Nyní se zastavil a připomínal spíše nějaký tmavý balvan. Za Davidovými zády ozval se hlas misionářův:

»Vyhrál jste opětně Davide. Baree běží za námi!«

Pes se nepřiblížil, když tam hleděli. Po chvíli David našpoulil rty a zapískl zvláštním pronikavým způsobem. Ve dnech, jež pak následovaly, Baree měl naučiti se, aby poznal ihned to zvolání, nyní však ho nedbal. Stáli tam po několik minut pozorující ho. Když se hořovali vydati na další cestu, David, po třetí toho dne, připevnil si své sněžnice. Nepůsobilo mu to již takových potíží. Naučil se již ovládati je a dýchal při tom daleko volněji. Koncem další půl hodiny Otec Roland zastavil opět své spřežení, chtěje mu dáti příležitost, aby si oddechl. Baree přišel opět blíže. Nyní nebyl již dále, než na čtvrt míle za nimi. Byly tři hodiny, když dostali se na druhou stranu jezera a ocitli se na okraji pralesa táhnoucího se odtud k severozápadu. Slunce zatím pobledlo a vychladlo. Sněhové krystalky již nesvítily tak pronikavě, a v pralese bylo šero a ticho. Zastavili se opět na okraji toho temného již zátiší. Misionář svlékl rukavice a chtěl si nacpat znovu dýmku, jež mu však vypadla z ruky a zabořila

se hluboko do sněhu u jeho nohou. Skláněje se pro ni Otec Roland řekl hlasitě:

»Proklatě!«

Usmíval se, vzpřimuje se opět a také David se usmíval.

»Myslí jsem,« řekl — jako by jeho druh domáhal se nějakého vysvětlení jeho úsměvu — »jaký jste to divný sluha Páně, *mon Père*.«

Malý misionář se zachechtal a pak zamručel zpola sám k sobě, zapaluje si dýmku: »Pravda — pravda!« Když pak tabák v dýmce počal již doutnati, dodal: »A jak je s vašimi nohami? Máme stále ještě dobrou mílu k té chatě.«

»Uběhnu to, nebo padnu,« prohlásil David.

Byl by se rád na něco zeptal. Tkvělo mu to již chvíli na mysli a chvěl se téměř nedočkavostí, aby to zvěděl. Ohlédl se nazad a viděl, jak Baree krouží zvolna po hladině jezera k okraji pralesa. Jako by mimochodem zeptal se nyní:

»Jak daleko máme ještě k Tavishovi, *mon Père*?«

»Čtyři dny,« odvětil misionář. »Čtyři dny, půjdeme-li dobře, a pak ještě další týden k Božímu Jezeru. Navštívil jsem Tavishe v pěti dnech a jednou Tavish dostal se k Božímu Jezeru za dva dny a jednu noc. Za dva dny a jednu noc! Přišel po lmě a za bouře. A něco takového zmůže strach, Davide. Strach ho k tomu dohnal. Slíbil jsem vám, že vám o tom budu vypravovati ještě dnes večer. Musíte to vše věděti, máte-li dobře pochopiti toho muže. Je to zvláštní člověk — skutečně zvláštní člověk!«

Promluvil k Mukokimu v nářečí Cree a Indián hned nato vykřikl pronikavě na psy. Ti huňáci vyskočili ihned na nohy a napiali již opět postraňky. Zatím co Indiánrazil jim cestu. Otec Roland následoval ho v patách

a David zůstal opět za saněmi. Překvapilo ho, jak slunce rychle zapadalo. V tom hustém pralese jako by se snášela již noc. Hluboké stíny a temnicí se chomáče tmy jako by daly vzbuditi se novým opět zvukům. Zaslechl hvít, hvít, hvít něčeho zcela blízko sebe a v příštím již okamžiku velká sněžná sova mihla se mu jako nějaký duch nad hlavou. Postřehl, jak sníh dopadá k zemi s větví prohýbajících se pod jeho tíží, a o něco dále z chomáče tmy dva stromy, trouce se poněkud o sebe, vydávaly zvláštní lkavé zvuky, při nichž se zachvěl — připadaly mu spíše, jako dětský pláč. Napínal tak sluch, aby pochytil všechny ty zvuky, a oči, aby vše postřehl, že zapomněl na únavu a bolest v kolenou a kotnících. Chvillemi psi se zastavili zatím, co Mukoki a misionář hleděli odstraniti nějaký kmen nebo křovinu s cesty. Při jedné takové zastávce došlo k nim z velké dálky táhlé, naříkavé vytí.

»Vlk!« řekl Otec Roland s tváří jako šedý stín, když kynul Davidovi. »Poslyšte!«

Z dálky za jejich zády ozvalo se jiné opět vytí. Byl to Baree.

Pak ubírali se opět dále, obcházejíce okraj velkého vývratu. Vítr počínal se ozývati ve vrcholcích stromů, jedlí a cedrů a menší chomáče sněhu dopadaly jim na hlavu a ramena, jako by nějaká neviditelná ruka chtěla s nimi žertovati, házejíc po nich se stromu. Opět a opět David zaslechl rychlý, záhrobní téměř šustot křídel sněžných sov. Třikráte zaslechl zavýetí vlka a pak zase stísněný, zoufalý nárek Bareeho a hned nato vystoupili již pojednou z husté tmy pralesa a ocitli se v šedém polosvětle nějaké mýtiny. Na dvacet kroků od nich stála chata. Psi se zastavili, Otec Roland nahmatal své velké stříbrné hodinky a přidržel si je těsně k očím.

»Půl páté,« řekl. »Velmi pěkný výkon na začátečníka, Davide!«

Počal si vesele pohvizdovati. Psi kničeli a vrčeli jako rozpustilá štěňata, když Mukoki je odvažoval a ten Indián sám jevil známky uspokojení po svém nemluvném způsobu. Vzduch kolem nich jako by sálal spokojeností, dodávaje všem boдрé, veselé nálady. David toho s počátku nechápal, ač to také sám mimovolně cítil. Nechápal toho, až teprve Otec Roland řekl mu nad saněmi, s nichž právě počal snímati náklad:

»Jak příjemno je býti opět na cestě!«

V tom to bylo — jsou na cestě! Skončili právě svůj denní úkol. Pohlédl na chatu, tmavou a neosvětlenou na té mýtině, s bílou čapkou sněhu na temeni. Vyhlížela přátelsky přes všechnu tu tmou. David pocítil chuť zúčastniti se spolu s misionářem a Mukokim všech jejich prací. Chtěl pomoci jim, nikoli snad že by byl přičítal nějaké váhy své pomoci, nýbrž prostě proto, že jeho krev a mozek budily v něm nová opět přání. Odhodil své sněžnice a přistoupil s Mukokiin ke dveřím chaty, zavřeným pomocí dřevěné závory. Když tam vstoupili, rozeznal dobře několik věcí — kamna, židlici, nějakou bednu, malý stůl a pryčnu, opřenou o stěnu. Mukoki rachelil již dvířky u kamen, když Otec Roland vstoupil s plnou náručí. Spustil svůj náklad k zemi a David vrátil se spolu s ním k saním. Než přinesli náklad do chaty, oheň praskal a hučel již v kamnech a Mukoki věšel rozžatou svítilnu nad stůl. Pak Otec Roland vzal sekeru, vyzkoušel palcem její ostří a řekl Davidovi: »Pojďme a nasekejme si lože, než se selmí!« Nasekejme si lože! Avšak široká záda misionářova zmizela již ve dveřích a David uchopil druhou sekeru a následoval ho. Mladé balsamové výhonky, dvakráte tak vysoké jako tělo muže, rostly všude kolem chaty a Otec Roland počal

nyni osekávali s nich větve. Donesli jich plné náruče do chaty, až ta pryčna byla jimi vysoko vystlána a zařím Mukoki postavil již půl tuctu hrnců a kotlíků a pánví na rozžhavený plát kamen a silné řízky masa z caribou sýčely za chvíli již vábně a mnohoslibně na plotně. Krátce nato David jedl již jako by byl hladověl po celý ten den. Zpravidla dbal toho, aby jeho večeře byla co nejpečlivěji připravena, dnes však hlтал velké kusy ledvinových řízků, plovoucích ve své vlastní šťávě a červených až téměř do prostředku. Skončivše, zapálili si dýmky a vyšli z chaty, aby nakrmili psy zmrzlými rybami.

Davidovi bylo nesmírně volno. Cítil ve svém nitru zvláštní hřejivost a spokojenost. Nesnažil se ani vysvětliti si příčiny toho pocitu. Přijímal prostě všechny ty změny a fakta, jak se mu zde podávaly. Zdálo se mu, že dnes večer ještě více tělesně vyspěl, jako by se mu plíce rozšířily a prsa zmohutněla. Jeho všechny strachy a obavy byly ty tam. Neviděl již v celé té bílé pustině nic, čeho by se mu bylo báti. Dychtil po tom jíti dále, dychtil dostat se až k Tavishovi. Od chvíle, kdy Otec Roland zmínil se o tom muži, David cítil to přání stále silněji. Tavish nejen že přišel od řeky Stikine, nýbrž žil dokonce na Firepan Creeku. Nebylo víře podobno, že by nebyl znal toho děvčete, že by nevěděl, kdo bylo, kde žije a proč tam bylo. Bílých lidí je jen poskrovnu v tom dalekém kraji. Tavish jistě ji zná. David si umínil, že ukáže mu ten obrázek, zaťaje ovšem, jak se dostal do jeho rukou. Dcera jeho přítele, řekne jim — Otci Rolandovi a Tavishovi. Nebo nějakého známého, to bude spíše pravda.

Otec Roland hovořil o tuctu jiných věcí toho večera, než se opět zmínil o Tavishovi. David však čekal. Nechtěl dáti najevo příliš velkého zájmu. Přál si spíše, aby

celá ta věc vyvinula se zcela nahodile a nenápadně, ovládnán silným pocitem, že, jak tomu skutečně bylo, nemohl by dobře vysvětliti svého postavení, nebo svého stále silnějšího zvláštního zájmu o to děvče, kdyby misionář náhodou objevil, jakou úlohu hrál v tom významném, byť i nahodilém setkání s onou ženou ve vlaku.

»Je to strach — velký strach — který ho šlve životem,« řekl Otec Roland, když posléze počal vypravovati o Tavishovi. Seděl na hromadě balsamových větví, s nohama nataženými na podlaze, opřen zády o stěnu a kouře zamyšlen, když pohlédl na Davida. »Zbabělec? Nevím. Viděl jsem, jak vyskočil, když zaslechl jen zapraskati někde větev, viděl jsem, jak se všecek třásl bez jakékoli příčiny vůbec. Viděl jsem častěji, jak se hroutl strachy ve tmě a pak opět prošel celou tmavou noc, jen aby se dostal do mé chaty. Zda je šílený? Snad. Je však těžko věřit, že by byl zbabělý. Či žil by snad zbabělec sám a sám, jako žije on? Nezdá se to býti více podobno. A přece jen se bojí. Ten strach je mu stále v patách, zejména v noci. Následuje ho jako hladový pes. Jsou chvíle, kdy bych přísahal, že to není strach před nějakou živou bytostí. A to právě dělá celou tu věc tak ošklivou. Je to příšerné téměř — člověk se musí při tom mimovolně zachvěti.«

Misionář se na chvíli odmlčel, jako by se pohroužil do nějaké vzpomínky. Pak řekl zamyšlen:

»Viděl jsem již divné věci. Měl jsem mnoho kajčnicků. Moje uši vyslechly již mnoho, čemu byste ani neuvěřil. Zažil jsem to vše za ta dlouhá léta své práce zde v té divočině, avšak nikdy, nikdy neviděl jsem takového boje, jako je boj Tavishův — boj proti tomu tajemnému strachu, o němž nechce nikdy mluvit. Dal bych rok svého života — ano i více — kdybych mu mohl pomoci. Je při něm něco zcela milého, co vás nutí přilnouti

k němu, býti s ním pospolu. On tomu však nechce. Chce býti sám se svým strachem. Není to zvláštní? Sprádal jsem různé maličkosti a drobnosti dohromady, a té noci, když hrůza zahlala ho do mé chaty, prozradil se a zvěděl jsem jedno: Je to žena, před níž se tak bojíš!»

»Žena!« vydechl David.

»Ano, nějaká žena — žena, která žije — nebo žila — tam nahoře v kraji u řeky Stikine, o níž jste se zmínil, Davide.«

Davidovo srdce zabušilo.

»Řeka Stikine — nebo — nebo — Firepan Creek?« tázal se.

Zdálo se mu, že trvá jaksi příliš dlouho, než Otec Roland opět odpovéděl. Zamyslel se hluboce, přivřev oči, jako by snažil se vyvolat ve své paměti věci, na něž již téměř zapomněl.

»Ano — bylo to na Firepan Creeku. Vím to jistě,« řekl pak zvolna. »Byl nemocen — nešťovice — jak jsem vám již řekl — a bylo to na Firepan Creeku. Pamatuji již. A nechť již ta žena byla kdokoli, byla tam též. Žena! A on se před ní bojil! Bojí se i nyní, když je od ní na tisíc mil daleko, žije-li ona ještě vůbec. Můžete si to vysvětliti? Dal bych mnoho za to, kdybych to věděl. Neřekne však nic. A — není mou věcí, abych se do toho vtíral. Hádal jsem však a mám své přesvědčení. Je to hrozné!«

Mluvil tiše, hledě přímo na Davida.

»A jaké je vaše přesvědčení, Otče?« David sotva že zašeptal.

»Tavish bojil se někoho, kdo je již mrtvý!«

»Mrtvý!«

»Ano — nějaké ženy — nebo děvčete — avšak již mrtvých — mrtvých tělem, žijících však stále ještě du-

chem, aby ho šťvaly. Je tomu tak. Vím to dobře. A Tavish nechce obnažiti své duše přede mnou.«

»Děvčete — jež je již mrtvo — na Firepan Creeku. Její duch...«

Chladná, neviditelná ruka sevřela Davidovo hrdlo. Stín zakrýval mu tvář, nebo jinak Otec Roland byl by to viděl. Jeho hlas zněl napiatě, jako by ho jen násilím pudil se svých rtů.

»Ano, její duch,« ozvala se misionářova odpověď, a David zaslechl skřípavý zvuk nože, jak si čistil hlavíčku dýmky. »Její duch šlve Tavishe. Pronásleduje ho stále. A on se ho bojí!«

David zvolna vstal a přistoupil ke dveřím, navlékaje si kabát a čapku. »Půjdu zahváždnouti na Bareeho,« řekl odcházeje. Bílý svět zářil nádherně ve světle měsíce v úplňku a bilionu hvězd. Byla to nejčarovnější noc, již kdy byl spatřil a přeslo na chvíli zapomněl na všechnu tu úchvatnou krásu a nádherné osvětlení, jako by se byl ocitl v hluboké tmě.

»Děvče... Firepan... mrtvo... šlve a straší Tavishe.«

Neslyšel ani kničeti psy. Spřádal již opět ve své mysli ten obraz — bosé děvče, stojící na skalisku, znepokojené, polekané, postrašené, v postojí, jako by chtělo uprchnouti před nějakým velkým nebezpečím. Co se asi stalo, když ten obrázek byl holov? Byl to snad Tavish, jenž pochytil jej svým kodakem? Byl to snad Tavish, jenž tam to děvče tak překvapil? Byl to Tavish — Tavish — Tavish...?

Jeho mysl nemohla dále. Hleděl opanovali se, svíraje jednou rukou kabát na prsou, kde ležel ten obrázek.

Dveře chaty za ním se otevřely a misionář vyšel. Zakašlal a pohlédl k obloze.

»Nádherná noc, Davide,« řekl liše. »Nádherná noc!«

Mluvil zvláštním, tichým hlasem, takže David se k němu obrátil. Malý misionář hleděl na měsíc. Zahleděl se upřeně do toho pohádkového světa pralesů a sněhu a hvězd a měsíčního světla a Davidovi se zdálo, že jeho druh náhle zestárl a že byl ještě menší a že ramena jako by mu poklesla pod nějakým těžkým břemenem. A pojednou David postřehl v jeho tváři ještě něco, co viděl již dříve v tom železničním kupé — výraz zapomnění všeho, leč jedné věci, jako by se pojednou nazdvihla nějaká opona a obnažila jeho duši. A Otec Roland stál zde na chvíli s tváří obrácenou k té jasné obloze, jako by překonán nějakým pronikavým a beznadějným žalem.

X.

Byl to Baree, jenž přerušil ten zamlklý obraz v měkkém měsíčním světle. David upíral svůj zrak na misionáře, zaražen výrazem bolesti, který usadil se tak náhle na jeho tváři, jako by ta jasná noc s nádherným měsícem a hvězdami připomněla mu nějaké veliké hoře, když zaslechli opětně zavýti toho vlčáka v pralese. Byl zcela blízko. David hledě stále ještě na svého druha postřehl, jak Otec Roland sebou trhl, jako by byl na okamžik zapomněl, kde se nalézá. Misionář hleděl stále ještě svým směrem, narovnávaje si zvolna svá shrbená ramena a s úsměvem na rtech, napjatým a matným úsměvem, jako ten, kdo je ztýrán přílišnou únavou.

»Nádherná noc,« opakoval, sahaje si obnaženou rukou na čelo, jako by chtěl zapudit něco, co tkvělo mu před očima. »Byla to právě taková noc — tehdy — před patnácti léty...«

Zmlkl a pak opanoval se v tom měsíčním světle téměř násilím. Přistoupil k Davidovi a položil mu ruku na rameno.

»To je Baree,« řekl. »Ten pes nás následoval.«

»Není daleko od nás v pralese,« odvětil David.

»Není. Věří nás. Čeká tam venku na vás.«

Na okamžik nastalo ticho, jak oba naslouchali.

»Donesu mu rybu,« řekl David posléze. »Jsem přesvědčen, že ke mně půjde.«

Mukoki zavěsil pytel s rybami vysoko ke střeše chaty, aby jej ochránil před případnými nočními kořistníky a Otce Roland stál zde zatím, co David jej spouštěl níže, vybíraje tam Bareemu sousto k večeři. Pak se misionář vrátil opět do chaty.

Nebyl to Baree, jenž vábil Davida do pralesa. Chtěl byli samoten, stranou od Otce Rolanda a té tiché, avšak vytrvalé zvědavosti Indiánovy. Chtěl přemýšlet, tázati se sebe sama a odpovídali si na své otázky, jak nejlépe bude moci. Jeho mysl počala si nyní uvědomovati význam všech těch událostí posledního dne a noci a byl téměř zmaten velkým nějakým tajemstvím, jakož i předtuchou možné tragédie. Osud zahrál si s ním skutečně podivně. Spojil ho s příběhy, jež byly nevysvětlitelné a zvláštní a David byl přesvědčen, že nebyly bez významu také pokud šlo o jeho osobu. Více méně fatalista, byl pojednou ovládnut znepokojující spíše myšlenkou, že musilo k nim dojít podle zákona nevyhnutelné nutnosti.

Viděl před sebou opět živě ty tmavé, ušňavané oči ženy v železničním voze a slyšel opět ten tichý, napiatý hlas, jímž mu prozradila, že hledá nějakého muže — muže jménem Michal O'Doone. Již v její přítomnosti cítil blízkost tragédie. Vzrušilo ho to hluboce, téměř tak hluboce, jako obrázek, jež zapomněla na svém místě

— obrázek, jež skrýval nyní na prsou — ten tajemný předmět, jež však jakýmsi zvláštním a neodolatelným způsobem musil stále přiváděti ve spojitost s tím Tavishe. Nemohl vypuditi Tavishe ze své mysli; Tavishe, toho šivaného muže; Tavishe, který uprchl z kraje Firepan Creeku asi v téže právě době, kdy děvče z obrázku stálo tam na skalině vedle rybníku; Tavishe pronásledovaného duchem mrtvé! Nepokusil se ani vysvětliti si to vše zdravým rozumem nebo dokázati sám sobě bláhosť tohoto nepokoje. Neuvažoval o nepravděpodobnosti toho všeho, nýbrž přijal bez všelikých pochybností ten silný dojem, jak jej cítil — přesvědčení, že děvče na skalině a žena v železničním kupé jsou nějak ve spojení s útlékem Tavishovým, muže, jehož dosud nikdy nespálil, z dalekého údolí v severozápadních horách.

Otázky, jež si nyní kladl, neměly za účel, aby si sám uvědomil pravdu, nebo absurdnost svých domněnek. Uvažoval toliko, zda se má svěřiti Otci Rolandovi, čili nic. Bylo to něco více, než pouhá opatrnost, co nutilo ho váhati; byl to téměř pocit osobní hanby. Po dlouhý čas nosil ve svém nitru tajemství své vlastní tragédie a svého zneuctění. Byl pevně přesvědčen, že to bylo zneuctění právě tak jeho, jako té ženy a že pak posléze přes to vše dospěl k tomu, že prozradil tu zřiravou bolest své duše muži, jenž mu byl téměř naprostým cizincem, bylo více, než mohl pochopiti. Učinil tak však přece. Otec Roland viděl ho ve světle nahé pravdy ve chvíli, kdy toho David nejvíce potřeboval a podal mu ruku právě včas, aby ho zachránil. Nepochyboval již ani na okamžik, že byl skutečně zachráněn. Dvacetkrát již od té chvíle pomyslel, chladně a s rozvahou, na tu, jež mu byla kdysi ženou, a pozvolna a neúprosně ohromnost jejího zločinu zaháněla od něho bolest nad

han, že ji ztratil. Byl jako muž, který právě povstal s lůžka nemocných, oddychuje opět volně, chuťnaje opět vůni vzduchu naplňujícího mu plíce. A za to vše vděčil Otci Rolandovi a právě prolo a následkem své zpovědi k němu před dvěma teprve dny, cítil nyní palčivé pokoření při myšlence, že by se přiznal tomu misionáři, že jiná opět tvář zaujala všechny jeho myšlenky, probouzejíc v jeho srdci nepokoj a úzkost. A co jiného mohl by mu říci, chtěl-li by se mu vůbec svěřiti?

Zašel na sto sáhů nebo i dále do pralesa a zastavil se na malé mytlině, osvětlené jako malý amfiteatr září měsíce. Pojednou zachvívaje se všecek radostí nad tím objevem, viděl před sebou klíč, jak by vyřešil tu nepříjemnou situaci. Počká, až se dostanou k Tavishovi. A pak, v misionářově přítomnosti, ukáže znenadání Tavishovi ten obrázek. Srdce mu nepokojně bušilo, když hádal, k jaké tragedii asi dojde — při tom neočekávaném objevu — neboť Otec Roland mu přece řekl, že Tavish byl štván vidinou mrtvé, a Otec Roland uměl jistě nahlédnouti do tajemství lidské duše. Mrtvé! Je snad skutečně možno, že to děvče na obrázku...? Otřásl se, zatřásl pevně rty a snažil se úporně zapuditi takovou myšlenku. A žena — žena ze železničního kupé, žena jež zanechala tam na svém místě obrázek, jenž přirostl mu k srdci, jako něco životního, — kdo je asi ona? Je snad na své pouli za pomstou — za odplatou? Je Tavish tím mužem, jehož hledá? Tam nahoře v horském údolí — kde to děvče stálo tehdy na skalině — bylo tam snad jeho jméno Michal O'Doone?

Chvěl se ubíraje se dále do pralesa. Neměl však již pochybností o tom, jak se rozhodne. Neřekne nic Otci Rolandu, dokud Tavish neuvidí toho obrázku.

Do té chvíle zapomněl zcela na Barecho. V tom tísnivém pocitu strachu spočívajícím tak těžce na jeho mysl

zapomněl úplně na to, že drží v ruce lehce prohnulé a pevně zmrzlé tělo ryby. Pohyb nějakého těla blíže něho, tak neočekávaný a příliš blízký, že vynutil z jeho rtů výkřik, když uskočil stranou, probudil ho z myšlenek téměř s otřesem nervů. Zvíře, nechť již bylo jakékoli, proběhlo na šest stop od něho a nyní na dvakráte tak daleko zastavilo se před ním jako socha z kamene, upírajíc na něho své divoce planoucí jediné oko. Teprve když postřehl to jediné oko, nikoli dvě, David si opět oddychl. Zajíkl se téměř a ryba vypadla mu z ruky. Sklonil se, zdvihl ji a zavolal tiše:

»Baree!«

Pes čekal na jeho hlas. Jeho jediné oko se pohnulo, šilhajíc směrem k chatě a pak obrátilo se opět rychle k Davidovi. Zakničel. A David promluvil k němu znovu, volaje ho jménem a podáváje mu rybu. Baree se po nějakou chvíli nepohnul, zíraje pouze na něho ztrnule jako poloslepá sfinxa. Pak, náhle, položil se na břich a počal se k němu plížit.

Proužek měsíčního světla dopadl na ně, když David sedě na patách podával Bareemu rybu drže ji ještě na okamžik za ocas, zatím co ta hladová šelma drtila již její hlavu svými silnými, vražednými čelistmi. Vída tíhu těch čelistí David, až příliš blízko u nich, se mimovolně zachvěl. Byly hrozné — a nádherné. Stehno muže zapraskalo by jistě mezi nimi jako troubel dýmky. A Baree, s tou smrtonosnou silou ve svých čelistech, připlazil se k němu nyní již po druhé na bříse — nikoli strachem před kyjem, nýbrž jako zvíře zkrocené až k otroctví láskou k svému pánu. To byla skutečnost, jež učinila na Davida mocný dojem. Zakládala mezi nimi, — mezi tím ztýraným zvířetem a mužem snažícím se najít opět

sebe sama — přátelskí, jež snad byl by mohl pochopit opět jen ten muž a ta šelma. I když hlal rybu, Baree nespouštěl svého jediného oka s Davida, jako by se bál, že by ho mohl opět ztratit, kdyby pohlédl jen na okamžik jinam. Všechna ta dřívější divokost a hrozba vyprchala nyní z jeho oka nadobro. Bylo stále ještě podlito krví, plálo stále ještě tím narudlým ohněm a pocit neskonalého soucitu zaplavil Davida, když pomyslí na všechny ty rány kyjem, jež to zvíře již vytrpělo. Pak postřehl, že Baree snaží se otevřít i své druhé oko, viděl, jak naběhlá víčka se mu na něm chvějí a jak svaly se křečovitě stahují. Mimovolně natáhl ruku. Dopadla neohroženě na Bareeho hlavu a v témže okamžiku praskot v těch hrozných čelistech zmlkl a pes zůstal ležeti jakoby mrtev. David naklonil se k němu ještě níže. Palcem a ukazovákem druhé ruky nadzdvíhl něžně to naběhlé víčko. Zabořilo to, neboť Baree tiše zakničel. Jeho statné tělo se zachvělo a tesáky jako ze slonoviny zaskřípaly jako zuby muže stíženého zimnicí. Jeho vlčí duši, chvějící se v těle odsouzeném, ztlumeném, ztýraném téměř na pokraj smrti, bolest, již mu nyní působily Davidovy prsty, byla lichotkou. Čapal. Tušil pravdu pudem bystřejším, než je zrak. Důvěra k člověku byla mu vrozena a vzplála nyní plnou silou. Hlava klesla mu níže na snh, hluboký vzdech projel mu tělem a pak přestal se chvěti. Jeho zdravé oko zavřelo se zvolna, když David jemně ale vytrvale hnětl zraněné svaly na druhém oku palcem a ukazovákem. Když posléze vsal a vrátil se do chaty, Baree následoval ho až na pokraj myšiny.

Mukoki a misionář upravili zatím lůžka z balsamových větví, dvě na podlaze a jedno na pryčně a Indián zabalil se již do přikrývek, když David vsloupil do chatrče. Otec Roland čistil právě Davidovu pušku.

»Zilra vás musíme trochu zaučiti, jak s ní zacházeti,« sliboval. »Myslíte, že byste nechybil losa?«

»Mám o tom své pochybnosti, mon Père.«

Otec Roland se vesele zachechtal.

»Slíbil jsem si, že z vás udělám střelce za to, že mne naučíte zacházeti s těmi rukavicemi,« řekl čistě zuřivě dále pušku. V jeho očích bylo něco, jako by se byl ještě před okamžikem smál sám sobě. Rukavice k boxu ležely na stole. Prohlížel je opět a opět a David musil se mimovolně zasmáti, vida jeho dělnický, živý zájem. Pojednou Otec Roland počal třít pušku ještě horlivěji a prohodil:

»Chybil-li byste kulkou losa, jistě že byste nechybil mne těmi rukavicemi — co?«

»Ano, zcela jistě. Budu k vám však milosrdný, prokážete-li mi za to laskavost a naučíte-li mne střeliti.«

Malý misionář skončil svou práci, postavil pušku ke stěně a vzal do ruky rukavice.

»Je jasno — venku — téměř jako ve dne,« řekl jaksi nedomáklivě. »Nejste snad příliš znaven?«

Jeho pokyn byl příliš patrný, dokonce i Mukokimu, který pohlédl na ně ze svých příkrývek. A David nebyl příliš znaven. Když i ta odpolední cesta ho namohla, zapomněl na svou únavu v duševním rozechvění, jež následovalo misionářovu vypravování o Tavishovi. Vzal do ruky pár rukavic a pokynul ke dveřím.

»Chťel byste snad...«

Otec Roland byl již na nohou.

»Nejste-li znaven. Bude se nám alespoň lépe spáti.«

Mukoki vyprostil se zase z příkrývek, s pošklebkem na své kožené tváři. Připevnil jim ovazky na zápěstí a následoval jich ven do té měsíčné noci a jeho tvář barvy měděného kotle svítila radostí. David to postřehl a hádal, změní-li se výraz té tváře, až převalí malého

misionáře do sněhu, což se mu jistě podaří, i když vezme na něho ohled. Byl znamenitým zápasníkem. V době, kdy se tím zabýval, uměl zasadit hroznou ránu na svou váhu. V atletickém klubu pak byl znám svou obratnou strategií a důvtipností obrany po svém vlastním způsobu. Nyní cítil, že zrezavěl již trochu za toho posledního půldruha roku. Myslil na to právě, když zasadil misionáři ránu na konec jeho zarudlého nosu. Stáli tam v měsíčné noci, na osm palců ve sněhu a oči Otce Rolanda svítily radostí a dychtivostí. Rána do nosu ho neomráčila. Jen zuby se mu zaleskly, když Davidovy rukavice dopadaly opět a opět na jeho nos. Mukoki, šklebě se stále jako dřevěná modla, zachechtal se nyní nahlas. David se vypínal, poskakuje bezstarostně kolem misionáře a útoče na něho dovedně, zatím co mu dával vhodné rady a pokyny.

»Měl byste si trochu chránit nos, mon Père« — rána! »A také žaludeční důlek« — rána! »A uši rovněž« — rána, rána! »Zejména však nos, mon Père« — rána, rána!

»A někdy také hrol své čelisti, Davide,« polykal Otec Roland a nato na chvíli tmavá noc obestřela Davida.

Když se opět vzpamatoval, seděl ve sněhu a malý misionář nakláněl se nad ním úzkostlivě, zatím co Mukoki zubil se na něho jako skřítek.

»Pro Bůh, odpusťte mi!« slyšel jak misionář říká. »Nemyslíl jsem to tak zle, Davide — skutečně že nikoli! Ale byla to, brachu, taková příležitost — taková skvostná příležitost! A nyní jsem to vše pokazil! Zkazil jsem naši zábavu!«

»Nikoli — leč že byste byl znaven,« řekl David, vstáváje opět. »Byl jsem proti vám v nevýhodě, mon Père. Myslíl jsem, že jste nováček.«

»A natíral jste mi nos,« omlouval se Otec Roland.

Dali se do toho opět a tentokráte David nešetřil své opatrnosti a nehýřil dobrými radami jako dříve a misionář nebyl již pouhým terčem, nýbrž jevil pojednou neobyčejnou obratnost a téměř kočičí hbitost. David žasl, nemánil však svého dechu, žádaje si vysvětlení. Otec Roland čelil jeho obratným ranám jako zkušený zápasník a líkráte ve třech minutách David pocítil úder misionářovy rukavice na své tváři. V přímém zápase, beze všech těch jemnějších úskoků a umělůstek hry, přesvědčil se záhy, že ten muž pralesů se mu zcela vyrovná. Krok za krokem počal používatí výhod svého dřívějšího výcviku a koncem desíti minut Otec Roland seděl zmámen ve sněhu a veselý pošklebek zmizel s tváře Mukikiho. Podlehł úskoku — rychlému skoku stranou — líčenému úloku, jenž však tajil v sobě nápor s jiné strany a misionářova dovednost pojednou selhala. Polykal však vesele, když se mu podařilo dostat se opět na nohy a objímal jednou rukou Davida, když se vraceli do své chaty.

»Za mnoho let jen jeden jediný muž dal mi takovou ránu,« vychloubal se pyšně. »A byl to Tavish. Tavish se v tom vyzná. Žil jistě dlouho mezi zápasníky. To je snad také právě příčina, proč jsem si ho tak oblíbil. Mám rád lidi toho druhu, zápasí-li poctivě, ať mozkiem, ať svaly, a mám je raději ještě, než nenávidím zbabělců.«

»A přesto ten Tavish, jak pravíte, je pronásledován sláse strachem. Je možno, aby byl tak dobrý zápasník, a při tom žil sláse ve strachu před...«

»Před čím?«

Misionář vyrazil ze sebe ta slova jako ránu bičem.

»Před čím má strach?« opakoval. »Mohl byste mi to říci? Uhodl jste snad více, než jsem mohl vytušili já sám? Je snad někdo zbabělcem proto, že bojí se šepotů,

chvějících se ve vzduchu a že vidí v noční tmě tvář, jež není ani živa, ani mrtva? Co myslíte?»

David, ulehnuv na lože, ležel ještě dlouho bdě, a jeho mysl pracovala tak, až se mu zdálo, že je uvězněn v nějaké železné komoře, odkud snaží se marně uniknouti. Slyšel stejnoměrný dech Otce Rolanda i Mukokiho, kteří již spali. Jeho oči zavíraly se jen když je k tomu nutil mocí, chtěje odpočinouti si v bezvědomí spánku. Tavish naplňoval mu stále ještě mysl — Tavish a to děvče — a spolu s nimi i žena ze železničního kupé. David zápolil sám s sebou. Namlouval si, jak je to vše absurdní, jak směšně si s ním zahrává jeho vlastní obraznost — jak víře nepodobno jest, že Tavish a děvče z obrázku by byli spolu v nějaké spojitosti tím hrozným způsobem, na nějž sám přišel ve svých myšlenkách. Nepodařilo se mu však přesvědčiti o tom sebe sama. Posléze usnul a jeho spánek byl rušen nejrůznějšími vidinami. Když se probudil, chať byla již zalita světlem svítlny. Otec Roland a Mukoki byli již vzhůru a oheň praskal vesele v kamnech.

Čtyři následující dny rozlíšily poslední článek řetězu, jenž poutal ještě Davida Raina k životu, před nímž přechal, když ten misionář pralesů selkal se s ním ve vagonu Transkontinentální dráhy. Byly to čtyři úžasné dny, v nichž ubírali se stále k severu, dny nádherného slunce, luhého mrazu, zářících hvězd a měsíce v úplňku za noci. Prvního z těch dnů David uběhl patnáct mil na svých sněžnicích a toho dne spal pod balsamovým přístřeškem těsně u skalní stěny, již zahřáli ohněm tak, že po všechny ty mrazivé hodiny mezi tmou a šedým rozedněním ten balvan hřál jako velké ohřívadlo. Druhý den znamenal také druhý velký krok v jeho výchově pro život divočiny. Tesáky, kopyta a drápy objevily se

opět hojně v pralese po té sněhové bouři a Otec Roland zastavoval se u každé stopy křížící jejich cestu vykládaje mu, co ty stopy vepsaly do sněhu. Ukázal mu, kde liška se neslyšně plížila za sněžným králíkem, kde smečka vlků zbrázдила snáh stopujíc srnce, který byl již předem odsouzen k smrti a v hustém chomáči stromů, kde los a karibou hledali útočiště před bouří, vysvětloval mu pečlivě solva znatelný rozdíl otisků kopyt obou těch zvířat. Téže noci Baree přišel do jejich tábora, když spali a zrána pozorovali, kde vyhloubil si svůj kulatý pelech ve sněhu, solva na lucet sáhů od jejich přístěnku. Třetího dne zrána David zastřelil svého prvního losa. Toho dne večer přilákal Bareeho téměř až k ohništi a házel mu kousky syrového masa s místa, kde sám seděl, pokuřuje si z dýmky.

Změnil se značně. Tři dni na cestě a tři noci v táboře pod hvězdami počaly již jevití na něm slíbený zázračný vliv. Ivař ztemněla strništěm vousů, uši a lícni kosti zrudly mrazem a větrem a cítil, že v těch třech dnech a nocích svaly se mu utužily a jeho bývalá slabost byla ta tam. »Všechna vaše nemoc byla jen ve vašich myšlenkách,« Otec Roland ho ujišťoval a David tomu nyní již věřil. Počal shledávat radost ve fysických výkonech, jež tak obdivoval při Mukokim a misionáři. Každého dne v poledne, když se zastavili, aby si uvařili čaje a oběd a každého večera, když rozbíjeli svůj tábor, David pokácel strom. Dnes večer byla to osmipalcová jedle, tuhá pryskyřicí. Ten pohyb zrychlil oběh jeho krve, že kolotala mu téměř divoce žilami. Od dychoval stále ještě z hluboka, sedě nyní u ohně a házeje kusy masa Bareemu. Byli na šedesát mil od chaty Francouze Thoreau, přímo k severu a Otec Roland vykládal mu již po dvacáté, jak dobře udělal a jak mu to jde.

»A zítra,« dodal, »dostaneme se již k Tavishovi.«

David byl nyní přesvědčen, že vidění Tavishe bylo jeho velkým posláním k Severu. Jaké dobrodružství leží snad za tím setkáním, na to dosud ani nepomyslel. Všechna jeho přání soustředila se v jediném cíli, aby ukázal Tavishovi ten obrázek. Dnes večer, když misionář a Mukokj uchylili se do hedvábného slanu, skrytého pod silnou hřejivou vrstvou balsamových větví, seděl o něco dále u ohniště dávaje si otázky, na něž dosud nemyslel. Setká se s Tavishem. Ukáže mu tu podobiznu. A — co pak? Bude to konec všeho? Pocítil na chvíli nepokoj. Za Tavishem byl další ještě a nerozluštěný dosud problém. To Děvče, žije-li dosud, bylo na tisíc mil daleko od místa, kde nyní sedí. Dostati se k ní, přes ty dálavy hor a pralesů, bude tolik, jako putovati na konec světa. Bylo to po prvé, kdy v jeho mysli vynořila se určitá myšlenka, že za ní půjde — je-li dosud na živu. Zarazil se. Bylo to příliš neočekávané. Jít za ní? A proč? Vyňal obrázek ze své náprsní kapsy a zahleděl se na tu pohádkově krásnou tvář děvčete ve světle dohořívajících polen. Proč? Srdce se mu zachvělo. Zdvihl oči k šedavé cloně dýmu vystupujícího mezi ním a stanem, pokrytým balsamovými větvemi a spatřil, jak pozvolna vystupuje tam jiná tvář, vroubená tou průhlednou clonou dýmu — tvář zlaté bohyně, jak se na něho směje, jak se mu vysmívá. Směje se — směje se!... Odvrátil násilím oči od té vidiny a zachvěl se. Pak pohlédl opět na obraz Děvčete ve své ruce. Ona to ví. Ona to chápe. Ona mne utěší! Šeptal si ta slova. Byla jako pouhý dech vystupující přímo z jeho duše. Uložil opět podobiznu do kapsy a na okamžik přitiskl si ji těsně k prsům.

Příštího dne, když rychle houstnoucí šero severní noci počalo je opět haliti, misionář zastavil spřežení na

hřbetu návrší pokrytého balvany a ukazuje dolů na ztemnělou pláň u jejich nohou, řekl s uspokojením toho, kdo přišel na konec své pouli:

»Tam dole je Tavishova chata.«

XI.

Sestoupili dolů na planinu. David napínal zrak, nemohl však rozeznat nic, kam Otec Roland ukazoval, leč zardlé moře pralesa, temného se nyní v tom blednoucím soumraku. Před spřežením Mukoki razil cestu pomalu a opatrně mezi skalinami zakrytými sněhem a David spolu s misionářem použil své váhy, aby brzdili saně a zamezili, aby nenajely na zadky psům. Bylo to drsné, nevlídné místo a Davida napadlo, že Tavish nebyl by si mohl zvolit ponurejšího místa, kde by skryl sebe i své tajemství. Bylo to hrozně opuštěné místo a tiché jako smrt, když tam zvolna sestupovali. Nezaslechli ani štěkotu psů a Tavish měl přece jistě psy. David byl by právě promluvil a otázel se misionáře, proč Tavish, šlván tak strachem, pohřbil se na takovém místě, když vedoucí pes se pojednou zastavil a zaslechli jeho tiché, táhlé kničení. David neslyšel dosud nikdy nic, co by se bylo podobalo tomu kničení. Táhl se celým spřežením, od psa ke psu, od hrdla k hrdlu a všechna ta zvířata stanula jako by ztrnula hledíce osmi páry nepokojných očí do toho ztemnělého údolí před sebou. Indián se obrátil, avšak hlasitý povel jako by mu zmrzl na rtech. David postřehl, jak stojí v čele spřežení, tiše a nehybně, jako nějaký balvan. Pak pohlédl na misionáře. Otec Roland tam upřeně hleděl a jak se zdálo, sotva dýchal. A pak vedoucí pes usedl pojednou na zadek a obrátiv svůj šedý čenich k obloze,

vyrazil z hrdla láhlé, smutné vytí. V celém tom výstupu bylo něco, při čem David se mimovolně zachvěl. Mukoki vrátil se k nim potácej se téměř sněhem, jako by byl nemocen.

»Nipoo-win Ooyoo!« řekl a oči se mu leskly jako dva ohnivé body. Třásl se, jako by jeho tělem probíhala zimnice.

Na okamžik se zdálo, že misionář ho ani neslyšel. Pak zvolal:

»Dej jim bičem! Zeň je dále!«

Indián se vrátil, rozmoťavaje svůj dlouhý bič.

»Nipoo-win Ooyoo!« zamručel opět.

Bič zasvištěl nad hlavami psů, zasáhnuv svým koncem tělo psa, který byl vůdcem všem ostatním. Na okamžik zavrčel, ale pak zabral a ostatní psi ho následovali. Mukoki běžel v čele tak, že vedoucí pes byl mu hned v patách.

»Co to řekl?« tázal se David.

Ve tmě misionář udělal nevrlý posuněk oběma rukama. David neviděl mu již do tváře.

»Je pověřivý,« zavrčel. »Je směšný. Dopálil by svého ďábla! Řekl, že starý Bobr vyje, protože věří smrti. Bahl!«

David cítil, jak jeho druh se zachvěl v té tmě. Ubírali se pak dále na nějakých sto sáhů. Mukoki jediným tichým slovem zastavil spřežení. Psi kničeli tiše, zírající přímo před sebe, když David s misionářem dohonili Indiána.

Otec Roland ukázal na temný bod v noční tmě, o padesát kroků dále. Pak obrátil se k Davidovi.

»To je Tavishova chata. Pojdte. Uvidíme.«

Mukoki zůstal u spřežení. Slyšeli, jak psi stále ještě vrní a kničí, zatím co sami ubírali se kupředu. Chata nabývala určitějších obrysů — groteskní, tmavá

a bez života. Ta chatrč byla zde jako zlá předtucha. David vzpomněl bleskem na vše, co misionář mu vypravoval o Tavishovi. Tepna počala mu rychleji tepotati. Cítil, jak ho mrazí v zádech a cítil zvláštní hrůzu. Hlas Otce Rolanda ho opět probudil z jeho myšlenek.

»Tavishi! Tavishi!« volal týž.

Stáli těsně u dveří, neslyšeli však odpovědi. Otec Roland zadupal nohou a pak hrotem boty škrabal na zemi.

»Hledte, sníh byl smeten teprve nedávno,« řekl. »Mukoki je blázen. Je příliš pověřčivý. Na okamžik by mne byl dokonce poděsil.«

Z jeho hlasu ozývalo se uspokojení. Dveře chaty byly totiž bez závorý a nyní otevřel je dokořán pln důvěry. Uvnitř byla tma jako v pytli, avšak proud teplého vzduchu ovanul jim tváře. Misionář se zasmál.

»Tavishi,« zvolal, »vy již spíte?«

Žádné odpovědi — a Otec Roland vstoupil dále.

»Byl zde ještě nedávno. V kamnech je dosud oheň. Uděláme si zde pohodlí.« Hmatal ve svém šatu a našel sirku. Za okamžik na to již rozškrkl a zapálil svítilnu visící se stropu. V jejím světle jeho tvář měla zvláštní barvu. Bylo viděti, jak je napiat. Ruka, v níž držel hořící sirku, se mu třásla. »Podivno, skutečně podivno,« řekl spíše sám k sobě. A opět: »Nesmysl! Vrátím se nyní k Mukokimu a reknu mu lo. Jistě, že se tam všecek třese. Bojí se. Věří, že Tavish je ve spojení s ďáblem. Říká, že ti psi to vědí a že ho varovali. Zvláštní! Zvláštní a zajímavé, co?«

Vyšel. David stál kde byl, hledě kolem sebe v tom matném světle svítilny nad hlavou. Očekával téměř, že Tavish vyleze pojednou z některého tmavého kouta; očekával téměř, že se náhle pohne pod rozházenými příkrývkami na pryčně na druhém konci světnice. Byla

to velká světnice, na dvacet stop od konce ke konci a skoro právě tak široká a teprve po chvíli si uvědomil, že je jedinou živou bytostí zde, krom malé šedé myšky, jež pobíhala beze strachu přímo u jeho nohou. A pak zahlédl druhou myš a třetí a kolem sebe a nad sebou slyšel šumot a dupot, jako by od nesčetných malých nožek. Papír na stole zašustil, s prýčny ozvala se celá řada lichých písčotů, pocítil něco, jako slabý dotyk na konci svého mokasínu a pohlédl dolů. Celá chata hýbala se myšmi! Byla plna jejich nepokojného pohybu — těch malých jasnookých tvorů, pohybujících se kolem něho bez strachu, a jak se mu zdálo, jaksi nedočkavě. Nepohnul se ani o krok, když Otec Roland vrátil se do chaty. Ukázal mu na podlahu.

»Všechno se jimi hýbe,« namítal.

Otec Roland byl, jak se zdálo, v neobyčejně dobré náladě, když stáhl své zimní rukavice a mnul si ruce nad ohništěm.

»Tavishovi miláčkové,« smál se. »Říká, že to jsou jeho kamarádi. Viděl jsem jich někdy tuceť najednou na jeho ramenou. Podivno. Podivno!«

Ruce mu až skřípěly, jak si je mnul. Pojednou zdvihl příklop na kamnech a nablédl do peci.

»Přiložil sem solva před hodinou,« řekl. »Divím se, kde by mohl býti tak pozdě. A psi jsou ti tam.« Prohlížel stůl. »Nevečeřel. Pánve jsou čisté. Myši mají hlad. Vráti se asi brzo. Nebudeme však čekat, mám již hlad.«

Mluvil rychle a přiložil do kamen dříví. Mukoki počal přinášeti zavazadla. Výraz nepokoje tkvěl mu stále ještě v očích. Jeho pohled těkal nejistě kolem, jako by něco očekával. Vcházel a vycházel neslyšně, našlapuje jako by se bál, že jeho kroky by někoho probudily a David postřehl, že se bojí těch myší. Jedna z nich vběhla

mu do rukávu, když večeřeli a odhodil ji od sebe, oddychuje při tom rychle a oči mu jen hořely.

»Muche Munito!« oňásal se.

Zhltnul rychle zbytek večeře a pak vzal své příkrývky a promluviv několik slov s misionářem ve svém nářečí, vyšel opět z chaty.

»Praví, že to jsou malí ďáblové — ty myši,« vysvětloval Otec Roland, hledě za ním zamyšlen. »Bude spát raději u psů. Rád bych věděl, jak daleko jde jeho pověra. Věř, že Tavish přechovává ve své chatě zlé duchy a že přijali podobu myší. Bah! Je to takový neškodný hmyz! Tavish naučil je různým kouskům. Hledte, jak ta zde bude mi jísti z ruky!« ,

Několikrát vylezly Davidovi až k ramenům. Jedna z nich usadila se mu jako teplá kulička přímo pod krkem a jako by na něco čekala. Jistě že byly ochočeny — jako kamarádi, jak misionář prohodil. Není divu, že Tavish je zde trpěl ve své osamělosti. David je krmil a dal jim jísti s ruky a přes to budily v něm jakýsi nepříjemný pocit. Misionář dopiv svůj poslední šálek kávy uhnětl kus koláče se slaninou a položil jej na zemi za kamna. Myši seběhly se k tomu soustu jako tichá, hladová smečka. David pokusil se spočílati je. Bylo jich jistě alespoň dvacet. Měl chuť sebrati je do něčeho, na příklad do Tavishova kbelíku na vodu a vyhoditi je ven do noci. Ta zvířata se však ztišila, když se nasýtila a většina jich opět zmizela.

David s misionářem seděli ještě dlouho kouřice ze svých dýmek a čekajíce na Tavishe. Otec Roland byl zmaten a přece jen byl stále ještě klidný. Byl zmaten proto, že Tavishovy sněžnice visely na dřevěném hřebíku na příčném trámku a že jeho puška byla na svém místě v pouzdru nad prýčnou.

»Nevěděl jsem ani, že má ještě jeden pár sněžnic,« řekl. »Však také je tomu již déle, kdy jsem ho posledně viděl — několik neděl. Přišel jsem sem počátkem listopadových sněhů. Jistě že není daleko, nebo byl by si vzal pušku. Patrně že dává někde čerstvé vnaidlo s jedom po té bouři.«

Zaslechli venku slabý vítr. Dostavoval se časlo v noci po bouři, obyčejně z Pustin směrem k severozápadu. Venku naráželo něco liše na stěnu chaty, vydávajíc tichý, jaksi nezvykle těžký a měkký zvuk, jako by to bylo něčím obloženo a doráželo to na trám přímo za prýchnou. Jejich uši poslíhly ten zvuk zcela zřetelně.

»Tavish tam věsí maso,« misionář vykládal vida, že David hledí tím směrem. »Losí kýta, nebo přálo-li mu zvláštní štěstí, kus karibou. Zapomněl jsem na jeho zásobárnu, neboť jinak mohli jsme si ušetřiti svých zásob.«

Projel si rukou své husté, prošedivělé vlasy, až mu stály na hlavě jako kartáč.

David snažil se opanovati do té míry, aby neprozradil svého nepokoje zatím, co zde čekali. Při každém novém zvuku doufal, že to jsou Tavishovy kroky. Promyslí si již podrobně svůj plán. Tavish přijde a ovšem že bude napřed nutné vítání a pak snad budou půl hodiny nebo i déle kouřiti a hovořiti, než se mu podaří zavěsti řeč na krajinu u Firepan Creeku, leč že by Otec Roland, jak je zcela možno, začal o tom mluvíti dříve, než David. Na to ukáže Tavishovi ten obrázek a postaví se při tom dobře do světla, aby viděl hned, jaký dojem to na něho udělá. Zpozoroval, že cylindr svítilny je začazen a k misionářovu obveselení sňal jej a očistil. Nyní to svítilo již daleko lépe. Pak přecházel chatou prohlížeje, jakoby z pouhé zvědavosti, Tavishovy svršky. Nebylo toho mnoho. Blíže prýchny stála malá, potlučená bedna s ocelovými žebry. Hádal, zda je

odemknuta a co asi obsahuje. Stojel nad ní, slyšel zřetelně, jak ta věc — losí kýta — naráží na stěnu chaty a pak bez zvláštního cíle vstoupil do tmavého kouta na konci prýčny. Bolestný kvíkot ozval se mu pod nohama a cítil náhle něco malého a měkkého, jako kus těsta. Uskočil zpět a vykřikl. Polekalo ho to, ačkoli to nebylo nic jiného, leč malá myška.

»Proklatě!« řekl.

Otec Roland naslouchal stále těm pomalým, dunivým úderům na stěnu chaty. Nyní, když David zašlápl tu myš, znělo to, jak se zdálo, ještě hlasitěji, jako by tam někdo tloukl na stěnu, dávaje najevo svou nelibost.

»Tavish zavěsil to maso příliš nízko,« řekl starostlivě. »Je to od něho neopatrnost, leč že je to příliš velká čtvrt.«

Počal se zvolna svlékat.

»Raději si již lehne,« navrhoval. »Až Tavish se ukáže, psi spustí takový hluk, že se jistě probudíme. Vyhodte jeho příkrývky a dejte si tam na prýčnu své vlastní. Já ulehnu raději na podlahu, jako vždy. Nic není tak dobrého, jako hladká podlaha...«

Byl vyrušen ve svém výkladu tím, jak dveře chaty se otevřely. Mukoki vstrčil tam hlavu a ramena. Dále nešel. Oči mu svítily jako dva granáty. Hovořil rychle svým nářečím s misionářem, děláje při tom posunky hubenou, hnědou rukou. Tvář Otce Rolanda zvažněla ajevila patrnou starost a nepokoj. Přerušil Indiána v jeho mateřštině a když zmlkl, Mukoki zvolna odešel. Poslední, co David ještě zahlédl, byly jeho šilhavé, granátově rudé oči, jak jimi zableskl v tom přitmě.

»Mor na něho!« zvolal malý misionář, pokrčiv mrzutě rameny. »Psi prý jsou nepokojní. Mukoki říká, že prý věští smrt. Sedí prý na zadku a hledí — hledí do prázdna a kničí jako šlěňata. Chce se s nimi vrátit na

druhou stranu toho horského hřbetu. Ulehčí-li to jeho duši, nechť si jde!»

»Slychal jsem, že psi mají takovou vlastnost,« řekl David.

»Ovšem že mají,« odvětil Otec Roland. »Severní psi si vždy tak počínají a zejména moji psi. Jsou zvyklí na smrt. Dvacetkrát za zimu a někdy i častěji musím se siarati o mrtvého. Jsou tam vždy se mnou a prolo cítí smrt již ve vzduchu. Ale zde — k smíchu! Zde není jistě nic mrtvého — krom té zašlápnuté myši ovšem a Tavishova masa.« Zachvěl se, mruče něco liše o Mukokiho hlouposti a pak dodal: »Psi počínali si vždy podivně, když Tavish byl nablízku. Nemohu si vysvětlit proč, ale je tomu tak. Pud patrně. Jeho přítomnost budí v nich nepokoj. Je to zvláštní muž, ten Tavish! Přál bych si, kdyby raději zde již byl. Nemohu se dočkat, až se s ním setkáte.«

Že neměl naprosto žádné obavy o Tavishe, bylo patrné z toho, jak klidně usnul, sotva že se jen zabořil do svých přikrývek na holé podlaze. V těch třech nocích v táboře David obdivoval a záviděl Otci Rolandovi, jak snadno mohl hned usnouti hlubokým a osvěžujícím spánkem, zač, jak jeho nový přítel ho ujišťoval, bylo jen co děkovati jeho zdravému žaludku. Dnes večer však misionářovo hluboké a pravidelné oddychování, jak tam ležel na zemi, Davida jen znepokojovalo a mučilo. Byl by si přál, kdyby Otec Roland bděl. Byl by si přál, aby byl vzhůru a čilý, naprosto čilý, až Tavish přijde. »Spí jako nějaký znavený nováček,« myslil si, »kdežto já, pouhé štěně, pokud jde o takovou cestu, neusnul bych, ani kdybych chlel.« Sám byl nervosně čilý. Nacpal si již dýmku po lžeti nebo po čtvrté a usedl na kraji prýčny, čekaje Tavishův příchod. Byl přesvědčen, podle všeho co slyšel, že Tavish skutečně přijde.

Není třeba, leč aby na něho čekal. Cítil ve svém nitru stále silněji, byť i s počátku si toho ani nebyl vědom, jakousi upíatostí k Tavishovi, jakousi nechutí k němu, jež rostla stále víc a více, když zde nyní seděl tak sám v té matně osvětlené chatě, trápen ve své vzrušené myslí vidinami, čeho všeho se ten Tavish mohl kdy dopustiti. Však zví to již brzo. A je-li tomu skutečně tak, jak si myslí a dopustil-li se toho Tavish; jestliže skutečně tam v těch horách...

Oči mu vzplály a ruce se zatínaly, zatím co hleděl na Otce Rolanda. Po chvíli, neodvraceje očí od toho spícího těla, sáhl do kapsy kabátu, ježž odhodil na pryčnu a vyňal obraz Děvčete. Hleděl na ně dlouho a srdce jako by mu zjihlo a tvrdé rysy jeho tváře opět změkly.

»Není možno,« šeptal. »Ona jistě žije.«

Jako by vítr byl ho zaslechl a chtěl mu odpověděti, ozval se opět a ještě silněji ten dunivý zvuk hned za jeho zády.

Buch, buch, buch!

Na okamžik nastalo ticho a David sevřel ještě pevněji ten obrázek ve své ruce. A hned nato ozvalo se opět, ještě zřetelněji:

Buch! buch! buch!

Uložil obrázek opět do kapsy a vstal. Mechanicky navlékl na sebe kabát, přistoupil ke dveřím, otevřel je tiše a vyšel ven do noci. Měsíc byl přímo nad ním jako velký bílý kotouč. Obloha plála téměř hvězdami. Viděl nyní dokonce až k úpatí hřbetu, za nímž byl Mukoki se psy, a mýtiny kolem chaty ležela v mrazivé, zářivé nádheře. Tavish, byl-li někde zadržen tmou a čekal, až měsíc vyjde, objeví se jistě každé chvíle.

David přišel až k rohu chaty a ohlédl se tam. Viděl tam nyní zřetelně Tavishovo maso viseti se silného trámu, vyčnívajícího zpod střechy. Viselo tam tmavé,

poněkud ve stínu, kymácejíc se slabě v zesilivším větru a narážejíc na stěnu chaty. David zamířil blíže k němu hledě k okraji pralesa, v němž, jak se mu zdálo, zaslechl nějaký zvuk, jako by skřípoti sanic. Doufal již, že Tavish se konečně vrací. Na chvíli naslouchal, obrácen zády k chalě. Pak pohlédl opět před sebe. Byl již zcela blízko té věci, houpající se lam na trámu. Kymácela se jen slabě. Měsíc na ni dopadl a v tom — Nebesa! Nějaká tvář! — lidská tvář! Tvář, zarostlá vousy, s vypoulenýma, ztrnulýma očima, zejícími ústy — s úšklebkem smrtelného zápasu, přimrzlým na rtech! A to tělo dopadalo na stěnu: buch! buch! buch!

Zapotácel se nazpět, vykřiknuv hrozně. Klopýtal ke dveřím chaty, hmatat slepě po klíce a vpotácel se do světnice jako opilec. Hrůza před tou neživou, šklebící se tváří čísel z jeho hlasu. Probudil misionáře, který zde nyní seděl, zíraje na něho.

»Tavish...« zvolal David, duse se téměř. »Tavish — je mrtev!« a ukazoval prstem k rohu chaty, odkud ozývalo se to příšerné buch! buch! buch! na dřevěncu stěnu.

XII.

Leprve později uvědomil si David, jak hrozně zpráva o Tavishově smrti dotkla se duše Otce Rolanda. Na chvíli misionář jako by ztrnul. Probudil se úplně, slyšel, co David mu říká, zíral však na něho lupě a beze slova, svíraje jen oběma rukama svou příkrývku. Když se posléze pohnul, obrátil jen zvolna tvář ke koutu chaty, za níž visela ta věc, oddělena od nich jen dřevěnou stěnou. Pak, stále ještě mlčky a zvolna, vstal.

David myslil, že mu snad dobře nerozuměl.

»Tavish — je mrtev!« opakoval chraplivě, polykaje přitom namáhavě sliny. »Je tam venku — visí na trámu — mrtev.«

Mrtev! Zdůraznil to slovo, opakuje je dvakrát.

Otec Roland stále ještě neodpovídal. Oblékl se mechanicky, s tváří příšerně popelavou, s očima nejevíc ani hrůzy, ani úžasu, nýbrž pouze jakousi ztrnulost. Nepromluvil, když zamířil ke dveřím a vyšel do noci. David ho následoval a za okamžik stáli již u té věci, visící tam, kde mělo viseti Tavishovo maso. Měsíc ji ozářil jasným pruhem svého bledého světla. Byl to groteskní a hrozný pohled — příšerný a nezapomenutelný. Tavish nezemřel lhcce. Nyní jako by to chtěl křičeti k nim, houpaje se tam mrtvý, a zdál se i v té chvíli ještě býti spíše vyděšen, než klidný. Zuby byly slabě vyceňeny a právě to snad působilo nejhorším dojmem. Ruce měl pevně zafaty. David si toho povšiml. Celé jeho tělo bylo křečovitě napíato.

Teprve když hleděl na Tavishe alespoň plnou minutu, Otec Roland promluvil. Opanoval se již, soudě aspoň podle jeho hlasu — zněl tiše a bez vzrušení. Avšak již v jeho prvních slovech, byť i tak lhostejně pronesených, tajil se význam téměř úžasný.

»Konečně! Dohnala ho k tomu přece!«

Mluvil sám k sobě hledě na Tavishovu tvář, zneivorenou smrtelným zápasem. David cítil, jak celé tělo se mu ohráslo. Ona! Chtělo se mu vykřiknouti to. Byl by rád věděl něco bližšího. Misionář měl však právě ruce na té neživé, příšerné věci v měsíčním světle a řekl:

»Jeho tělo je ještě teplé. Není tomu dlouho, co je mrtev. Oběsil se, luším, solva o půl hodiny dříve, než jsme se dostali k jeho chatě. Pomozte mi, Davide!«

Jen s největším napětím vůle David se opanoval. Celkem vzafo, není to přece nic, než mrtvola oběšivšího se muže. Ruce měl však přesto jako led, když se ho chopil. Nůž zaleskl se ve světle měsíce nad Tavisovou hlavou, když misionář přeřízl provaz. Položil Tavishe do sněhu a David vrátil se do chaty pro přikrývku. Otec Roland zabalil tělo opatrně do přikrývky, aby nepřimrzlo k zemi. Pak vrátili se opět do chaty. Misionář odhodil kabát a rozdělal oheň. Když se obrátil, postřehl, jak se zdálo, po prvé, smrtelnou bledost Davidovy tváře.

»Poděsil jste se — když jste na to přišel,« řekl. »Oh! Nedivím se vám. Já však — neřekl jsem vám, Davide, že jsem téměř očekával něco takového. Báł jsem se o Tavishe. A dnes večer, když psi a Mukoki věřili stále smrti, byl jsem znepokojen — až do chvíle, kdy našli jsme oheň v kamnech. Pak již nebylo, jak se mi zdálo, příčiny k obavám. Myslil jsem, že se opět vrátí. A jeho psi jsou pryč. Pustil je patrně právě, když vyšel tam ven. Hrozně! Avšak je to, tuším, spravedlnost. Bůh provádí někdy své záměry zvláštním způsobem, nemyslíte?«

»Jak to myslíte?« zvolal David, bráně se opět proti zlé předtuše, jež mu svírala hrdlo. »Řekněte mi to, Otče! Musím to vědět. Proč se zabil?«

Přitiskl si při tom ruku na prsa, kde ležel ten obrázek. Chtělo se mu vytrhnouti jej odtlamud v tom okamžiku a naléhati na Otce Rolanda, aby mu řekl, zda ta tvář jest tvář děvčete, jež tak šťvalo Tavishe.

»Myslím, že jeho strach dohnal ho posléze k tomu, aby se zabil,« řekl Otec Roland tichým, pevným hlasem, jako by pečlivě uvažoval ta slova, než je vyslovil. »Jsem nyní přesvědčen, že někomu hrozně ublížil, že výčitky svědomí byly příčinou jeho strachu a že šťvaly ho vidinami a šepoty, až ho na konec dohnaly, že splatil svůj

dluh. A svědomí zde nahoře je m i t o o a y e c h i k o o n — mladší bratr Boha. To je vše, co vím. Lituji, že Tavish se mi nesvěřil. Byl bych ho snad mohl zachránití.«

»Nebo — ztrestali,« vydechl David.

»Nenáleží mi trestati někoho. Kdyby byl přišel ke mně, žádaje pomoc ode mne a milosrdenství od Boha, nebyl bych ho zklamal.«

Oblékl si opět kabát.

»Půjdu za Mukokim,« řekl. »Čeká nás nyní práce a mohli bychom s ní býti hotovi při tom měsíčním světle. Nejste, tuším, příliš ospalý?«

David potřásl hlavou. Cítil se nyní klidnějším, zotaviv se již po prvním otřesu té hrůzy, když Otec Roland zavřel za sebou dveře. V myšlenkách, jež honily se mu nyní mozem, nebylo mnoho místa pro soucit k muži, který se dnes večer oběsil. Místo takového soucitu doléhal na něho těžce spíše cit silnější, než pouhé zklamání, zapuzuje od něho jeho osobní strach a děs před příšernou příhodou toho večera a zvyšuje jen tím více nejistotu posledních osmačtyřiceti hodin beznadějnosti, jež budila v něm téměř tělesnou bolest. Tavish je mrtev a zmiraje vzal s sebou tajemství, za něž by David byl zaplatil vše, co v tom okamžiku měl. Ve svém zoufalství, jak zde nyní stál sám a sám v chatě, mružel něco sám k sobě. Cítil neodolatelnou téměř chuť vykřiknouti, že Tavish ho podvedl. Zběsilý vztek pátil ho v duši tak, že obrátil se ke dveřím s rukama zafatýma, jako by se chtěl vyřítiti ven, aby vynutil z hrdla toho mrtvého muže, co chtěl od něho zvědět, a aby přinutil násilím jeho skelné, ztrnulé oči, aby pohlédly alespoň na okamžik na dívčí tvář na tom obrázku. V příštím však již okamžiku ten oheň šílenství pohasl v jeho mozku. Celkem vzato, zabil se snad Tavish, aniž by zde byl po sobě něco zanechal? Není zde nějaké vy-

světlení, napsané snad Tavishem, než odhodlal se k tomu poslednímu kroku? Nějaké doznání? Dopis Otci Rolandovi? Tavish věděl přece, že misionář zastaví se v jeho chatě na zpáteční cestě k Severu: jistě že se nezabil, aniž by zde byl pro něho něco zanechal — byť i jen stručné vysvětlení svého činu.

Počal se nyní rozhlížeti chatou, s počátku rychle a dychtivě, neboť napsal-li Tavish něco, jistě že položil ten papír na nějaké nápadné místo: připevnil by jej na konec své prýčny, nebo na stěnu, nebo snad na dveře. Mohli to snadno přehlédnouti, nebo spadlo to někde na podlahu. Aby mohl lépe hledati, David sňal svítilnu s hřebu na stropě a držel ji v ruce. Zašel do tmavých koutů, prohlížel podlahu právě tak pozorně jako stěny, a snímal různé kusy šatstva s dřevěných hřebů. Nebylo tam nic. Tavish podvedl ho opět. Jeho zrak spočinul posléze na té bedně. Postavil svítilnu na židli a zkusil víko. Nebyla zamknuta. Když je zdvihl, zaslechl zvenčí nejasné hlasy. Otec Roland se vracel s Mukokim. David je slyšel, jak šli k místu, kde ležel Tavish s tváří obrácenou k měsíci.

Kleče počal přehazovali věci v bedně. Byla s lřetiny naplněna různými maličkostmi — nic než haraburdí, kusy provázků, několik zrezavělých nástrojů, hřebů a závor, pár obnošených střeviců — hromada bezcenných zbytečností. Dveře za ním se otevřely právě, když vstával. Obrátiv se spatřil Mukokiho s misionářem.

»Není zde nic,« řekl přehlížeje celou světnici. »Nezanechal zde jediného slova, jehož bych byl mohl najíti.«

Otec Roland nezavřel dveří.

»Mukoki pomůže vám hledati. Prohlédněte jeho šatstvo na stěnách. Jistě že zde něco zanechal.«

Vyšel opět, přiraziv za sebou dveře. Na chvíli naslouchal, chtěje se přesvědčiti, že David ho nenásle-

duje, načež pospíšíl k Tavishovu tělu a strhl s něho přikrývku. Na mrtvého byl hrozný pohled s lécna skelnýma očima a znetvořenou tváří, když měsíc dopadal na ty vyceněné zuby. Misionář se zachvěl.

»Nemohu skutečně uhodnouti,« šeptal jako by mluvil k mrtvému, »nemohu skutečně uhodnouti — bezpečně — proč jste to udělal, Tavishi. Nezemřel jste však jistě, aniž byste mi to byl řekl. Vím to. Je to zde — ve vaší kapse.«

Naslouchal opět a rty se mu pohybovaly. Naklonil se nad něho na jedno koleno a odvrátil oči prohlížeje kapsy silného Tavishova kabátu. Na prsou mrtvolý to našel, pěkně složeno, asi velikosti dopisního papíru — několik stránek toho bylo, soudil podle síly balíčku. Bylo to svázáno jemnými vlákny motouzu a ve světle měsíce rozeznal zřetelně slova »Otci Rolandovi, Boží Jezero — Důvěrné.« Tavish celkem vzato, nebyl tedy obětí náhlého strachu, okamžitého šílenství. Uvážil celou tu věc s rozvahou. Promyslí si to vše dosti podrobně a přes to posléze zemřel s výrazem hrůzy a šílenství na tváři. Otec Roland zakryl ho opět přikrývkou, uloživ si dříve pečlivě ten malý balíček do kapsy. Věděl, kde visí Tavishova motyka a lopata na zadní straně chaty, přinesl nyní to nářadí a položil je vedle mrtvolý. Pak vrátil se opět k Davidovi a Indiánu.

Ti hledali stále ještě a nenašli nic.

»Prohlédl jsem mu šatstvo — tam venku,« řekl misionář s posunkem, jímž dával tušiti, že jeho hledání bylo právě tak nadarmo, jako jejich. »Můžeme ho pohřbíti Mělký hrob stačí, blíže místa, kde leží. Přichystal jsem tam již motyku a lopatu.« Nato obrátil se k Davidovi. »Nechtěl byste pomoci Mukokimu kopati? Chtěl bych býti na chvíli samoten. Chápete jistě. Jsou věci...«

»Rozumím, Otče.«

Po prvé David cítil jako zbožnou úctu před tím, co nazýváme smrtí. Zapomněl téměř, že Otec Roland je sluha Boží — tak čistě lidským ho nyní viděl, tak naprosto jiným, než byli jiní téhož povolání, s nimiž se dosud ve svém životě setkal. Nyní to však vzbudilo, v něm silný dojem, když následoval Mukokiho ven. Otec Roland chce býti sám. Snad, aby se modlil. Aby prosil o slitování pro Tavishovu duši. Aby se modlil, aby šťastně dostala se do toho Velkého Neznáma. Ta myšlenka ztišila jeho vlastní vzrušení a když počal kopati do tvrdého sněhu a zmrzlé půdy, snažil se mysliti na Tavishe jako na člověka a nikoli jako na netvora.

V chatě Otec Roland zatím čekal, až zaslechl rány motykou na zivrdlou zemi, než se opět pohnul. Pak teprve upevnil dveře chaty dřevěnou závorou a usedl ke stolu se svítilnou blízko u hlavy a s Tavishovou zповědi v ruce. Přerízl motouzem nožem, rozbalil těch několik aršků papíru a počal čísti, zatím co Tavishovy myšky vyhlížely a věřily plaše ze svých tmavých úkrytů, divíce se tomu nezvyklému, neočekávanému tichu v chatě, a znepokojeny nepřítomností svého pána.

*

Půda pod sněhem byla nepříjemně tvrdá. Davidovi, když kopal ten hrob, zdálo se, jako by drtil kousky pevné skály a záhy předal motyku Mukokimu. Pak pracovali střídavě po celou hodinu a pokaždé, když Indián zaujal své místo, David hádal, co asi zdržuje misionáře tak dlouho v chatě. Posléze Mukoki oznamoval posuňkem ruky a pokrčiv rameny, že dílo je hotovo. Hrob zdál se Davidovi jaksi příliš mělký a byl by již téměř protestoval proti úsudku svého druha, když ho napadlo, že Mukoki kopal již jistě více podobných děr do země a pomáhal je opět vyplňovati a patrně tedy se v tom

dostatečně vyznal. Ostatně, proč lidé kladou takovou váhu na to, aby při svém posledním spánku měli šest stop půdy nad hlavou, když při těch třech nebo čtyřech by byli alespoň blíže slunci a neměli by tedy tak příliš chladné lože? Myslil právě na to, pohlédnuv ještě naposled na Tavishe. Pak zaslechl, jak Indián pojednou zavrčel, jako by dostal od někoho znenadání ránu do žaludku a obrátil se, zíraje před sebe.

Otec Roland stál na nějakých deset stop od nich a spatřiv ho, David vyrazil ze sebe mimovolně výkřik, který odumřel náhle, jak vydechl zhluboka úžasem. Misionář jako by se potácel jako nemocný muž v tom měsíčním světle, a puzeni touž myšlenkou, David i Mukoki zamířili k němu. On však natáhl před sebe ruku, zdržuje je zpět. Jeho tvář byla příšerně bledá a hrozná — téměř tak hrozná, jako tvář Tavishova a zápolil patrně s něčím ve svém hrdle, než mohl promluvit. Pak řekl zvláštním, nuceným hlasem, jehož David dosud nikdy s jeho rtů neslyšel:

»Pohřběte ho. Nebude modlitby.«

A již se opět obrátil, potáčeje se zvolna směrem k pralesu. David postřehl, jak Otec Roland vleče téměř za sebou nohy a jak nerovná je jeho stopa ve sněhu.

XIII.

Po tři nebo čtyři minuty poté, když Otec Roland zmizel již v pralesu, David i Mukoki stáli zde bez hnutí. Zasnouce a poněkud zaražení změnou, již postřehli na misionářově tváři, a překvapení nezvyklým zvukem jeho hlasu a jeho nejistou chůzí, když od nich odcházel, hleděli za ním očekávajícíce, kdy se opět objeví, vraceje se ze stínů těch statných kmenů. Jeho poslední slova zněla

jím dosud v uších svým zvláštním zvukem, tvrdým jako kov, a jejich účinek byl skutečně příliš úžasný. »Nebude modlitby!« A proč? Ta otázka vyzírala z lesknoucích se úzkých očí Mukokiho, když hleděl tam do stínu jedlí, a tklvěla Davidovi na rtech, když se posléze obrátil a pohlédl na Indiána. Nebude modlitby za Tavishe! David cítil, jak se zachvěl, když pojednou, třístě to ticho vůkol jako příšerný chechtot, ozval se z Indiánových úst vítězoslavný výkřik, jako by teprve nyní byl pojednou pochopil pravý význam toho všeho. Ukázal na mrtvolu s očima vyjevenýma.

»Tavish — velký ďábel,« řekl. »M o n D é r e nebude se modlit. M e y - o o !« a šklebil se vítězoslavně, neboť neřekl snad svému pánu v těch posledních měsících opět a opět, že Tavish je ďábel a že celá jeho chaťa je plna malých ďáblů? »M e y - o o !« zvolal opět, hlasitěji ještě než prve. »Ďábel!« a rychlým, pomstychtivým pohybem přiskočil k Tavishovi, uchopil ho za nohy v mokasínech a k Davidově hrůze vhodil ho divoce do toho mělkého hrobu. »Ďábel!« křikl opět a jako šílenec počal házet zmrzlé hroudy na to tělo.

David se odvrátil, znechucen dunivým pádem toho mrtvého těla a příšernými zvuky hrud, dopadajících na lu tvář, obrácenou vzhůru k nebesům — neboť zahlédl ji ještě, jak hleděla ztrnule, šklebíc se, k hvězdám. Pociť hrůzy zahnal ho zpět do chaťy. Přiložil do kamen a usedl, čekaje na Otce Rolanda. Byla to dlouhá chvíle čekání. Slyšel, jak Mukoki odcházel. Myši počaly opět kolem něho harašiti. Minula plná hodina, když zaslechl za dveřmi zvuk, skřípavý zvuk, jako když drápy trou se o dřevo a hned nato ozvalo se slabé kničení. Otevřel zvolna dveře. Barec stál venku právě před prahem. David dal mu v poledne dvě ryby a věděl tedy, že to není

hlad, co přivedlo psa k chatě. Jakýsi tajemný pud řekl mu, že David je samotný a chtěl jít k němu — jeho touhu připojili se k němu bylo zřejmě vidět v těch lesknoucích se očích, když zde nyní stál, všecek napjat, v měsíčním světle. David natáhl ruku, chtěje ho přivábit do chaty, když zaslechl, jak nějaké kroky skřípají měkce na sněhu. Baree jako matný šedý slín zmizel ihned jako vítr. David sotva postřehl, kdy opět zmizel, neboť hleděl již ve tvář Otce Rolanda. Ustoupil zpět do chaty — mlčky — a misionář vstoupil tam za ním. Usmíval se, byl již opět do jisté míry svým pánem. Odhodil rukavice a mnul si ruce nad ohněm, nuť se do své obvyklé bodrosti. Avšak v jeho způsobu bylo příliš znáti jakousi nucenost, něco, co snažil se patrně násilně zdolat ve svém nitru. Podobal se tomu, kdo byl ve velkém duševním napětí po kolik dní, nikoli snad jen po nějakou hodinu. Oči mu plály temným leskem horečky, ramena byla skleslá, jako by neměl dosti síly držeti je zpřima. Chvěl se, jak David postřehl, i když nyní mnul si ruce s úsměvem na rtech.

»Ku podivu, jak to na mne působilo, Davide,« řekl, jako by se omlouval. »Sám nemohu pochopiti takové slabosti. Viděl jsem přec smrt již tolikráte a přece jen nemohl jsem se vrátiti a pohlédnouti ještě jednou na jeho tvář. Nepochopitelné! A přece jen tomu tak je. Nemohu se dočkat, až budeme opět odlud. Mukoki přijde brzo se svými psy. Byl to ďábel, jak Mukoki říká. Nu, snad má pravdu. Jistě že to byl podivný muž. Musíme se vynasnažiti, abychom zapomněli na dnešní noc. Byl to pro vás nepříjemný úvod při vašem vstupu do našeho Severu. Musíme na to zapomenouti. Musíme zapomenouti na Tavishe.« A pak, jako by byl zapomněl na něco důležitého, dodal: »Pomodlím se u jeho hrobu, než odtud odejdeme.«

»Kdyby byl jen počkal,« řekl David, nevěda sám, co říká. »Kdyby byl jen počkal do zítřka, jen ještě jeden den.«

»Ano, kdyby byl počkal!«

Misionář přivřel oči a David slyšel, jak jeho čelisti sklaply, když svěsil hlavu tak, že nebylo mu viděti do tváře.

»Kdyby byl počkal,« opakoval po Davidovi. »Kdyby byl jen počkal!« A jeho ruce, roztažené nad ohništěm jako vějíř, sevřely se zvolna a křečovitě, jako by někoho rdousil.

»Měl jsem přátele tam nahoře v kraji, odkud přišel,« David nutil se vysvětliti, »a doufal jsem, že bude moci podati mi o nich nějakou zprávu. Jistě že je znal, nebo alespoň o nich slyšel.«

»Bez pochyby,« odvětil misionář, hledě stále ještě na vrch kamen a rozvíraje opět prsty právě tak zvolna, jako je prve sevřel. »Nyní je však mrtev!«

Z jeho hlasu zněla jistá rozhodnost, jakýsi zvláštní význam, když zdvihl opět hlavu a pohlédl na Davida.

»Mrtev a pohřben,« opakoval, »a nemůžeme již ani hádati, co by nám byl snad mohl říci. Jak jsem vám již jednou řekl, Davide, nejsem katolík, ani člen Anglikánské církve, a nepatřím ani k jakémukoli vyznání, jež má nějaké určité jméno, a přece přijal jsem z každého z těch vyznání něco do své víry. Potulný misionář — a tím ve skutečnosti jsem — musí do jisté míry zapomenouti na přesvědčení, jež snad choval v hloubi své duše a přijmouti pokorně všechny články křesťanské víry a jest zejména jeden zákon nade všemi ostatními, jehož musí bez výjimky dbáti. Nesmí slíditi v minulosti mrtvých, ani mluviti hlasitě o tajemstvích živých. Zapomeňme na Tavishe!«

Ta slova zněla jako umíráček Davidovu srdci. Doufal-li, že Otec Roland sdělí mu alespoň nyní něco více o Tavishovi, jeho naděje byla ta tam. Misionář řekl to hlasem téměř měkkým a přistoupiv k Davidovi, položil mu ruku na rameno, jak by to byl snad učinil otec svému synu. V tom okamžiku postavil se mimo dosah všech otázek, jež by mu snad David byl chtěl dáti. Pohledem svých očí a tím dotekem upřímné náklonnosti postavil mezi sebe a něho bariéru právě tak pevnou, jako byl zákon jeho víry, o němž se právě zmínil. A současně s tím, jako by si oba lépe rozuměli.

David byl rád, když ozval se hlas Mukokiho a štěkot psů, jenž je vyrušil. Sebrali spěšně těch několik předmělů, jež přinesli s sebou do chaty a odnesli je na saně. David nevstoupil již do chaty, nýbrž zůstal státi u psů na okraji lesa, zatím co Otec Roland vykonal svou slíbenou návštěvu u hrobu. Mukoki ho následoval, a když misionář stanul nad tou černou jízvou ve sněhu, David postřehl, jak Indián vklouzl jako stín do chaty, kde světlo ještě hořelo. Pak viděl, jak Otec Roland poklekl a za okamžik Mukoki vyšel již opět tiše z chaty a neohlédnuv se ani, připojil se k němu u psů. Čekali pak oba.

Nad Tavishovým hrobem rty Otce Rolanda se pohybovaly a z jeho úst vycházela podivná slova tichým, bezzvukým hlasem, sotva silnějším, než pouhý šepot:

»... a děkuji Bohu, že jste mi to neřekl, než jste zemřel, Tavishi,« řekl. »Děkuji Bohu za to. Neboť kdybyste mi to byl řekl, byl bych vás zabil!«

Když se k nim opět vrátil, David postřehl zvláštní světlo v chatě, jako kdyby svítilna náhle vzplála a opět zhasínala. Připevnili si své sněžnice a s Mukokim vpředu spřežení ponořili se do stínů pralesa, zalitého bledou září měsíce.

O půl hodiny později zastavili se na vrcholku druhého hříbetu. Indián se obrátil a ukázal tam prstem s vítězným výkřikem. V místech, kde stála chata, rudá zář plamenů vystupovala nad vrcholky stromů. David chápal nyní již, co znamenalo to plápolavé světlo v chatě. Mukoki rozlil Tavishův petrolej a dotkl se ho sirkou, aby všichni ti malí ďáblové následovali svého pána do černé propasti neznáma. Zdálo se mu téměř, že slyší smrtelný kvikot Tavishových miláčků.

*

Přímo k severu bílým, měsíčním světlem noci Mukoki razil cestu, spěchaje chvílemi kupředu tak rychle, že misionář musil ho napomínati, aby zvolnil poněkud rychlost s ohledem na Davida. Avšak ani David nepomyslel na to, aby se zastavil. Netoužil po zastávce, pokud jen jejich cesta před nimi byla ozářena. Zdálo se mu, že svět jako by byl jasnější a tma pralesa méně nevládná, zatím co nechávali to osudné Tavishovo údolí stále dál a dále za sebou. Pak měsíc počal již blednouti, jako velká svítilna, v níž dohořívá olej, a tma rozprostřela se nad nimi jako mohutná křídla. Byly dvě hodiny, když se utábořili a rozdělali oheň.

A tak den za dnem pokračovali na své cestě k Severu. Na sklonku desátého dne — šestého dne po svém odchodu z Tavishovy chaty — David měl pocit, že není již cizincem v tom kraji sněhů. Neřekl ovšem nic takového Otci Rolandovi, neboť přiznati se k takové myšlence někomu, kdo prožil tam celý svůj život, zdálo se mu tolik, jako přiznati se k vlastní slabosti. Deset dní! To bylo vše a přece mohlo to býti deset měsíců, nebo snad i deset let, soudíc podle toho, jak se změnil. Nepomyslel již na své tělo — neminul jediný den, kdy Otec Roland by mu nebyl připomenul, jak zvířezil nad svým okolím.

Jeho údy byly již téměř právě tak otužilé, jako misionářovy a věděl, že přibýlo mu na síle a stačil již pokáceti a rozšlípali strom, aniž by se byl při tom zadýchal. To vše postřehli ovšem také jeho druzi. Měl téměř hlavou chuť k jídlu. Oči i ruce sloužily mu nyní již tak, že dělal právě divy střeleje puškou i pistolí a každého dne, kdy misionář trval na lom, aby zkusili svou sílu s rukavicemi, shledával stále obtížnějším zdržeti se v pravé míře. »Ne tak tvrďe, Davide.« Otec Roland napomínal ho nyní častěji a místo veselého pošklebeku prvních dnů na Mukokiho tváři, byl tam nyní stále úzkostlivější výraz, když je pozoroval při jejich zápasu. Avšak čím více ran dostával, tím větší byl misionářův triumf. »Říkal jsem vám, co ten náš sever pro vás znamená a učiní,« zněl vždy jeho válečný pokřik, když spolu zápolili, »říkal jsem vám to již tehdy!«

Jednou David byl by se mu již přiznal, že sotva z desetiny tuší, co ten Sever pro něho učinil, avšak starý pocítl studu jako by mu stále ještě poutal jazyk. Nechtěl se již vraceti k té staré historii. Fakt, že zde kdysi skutečně byla, a že se mu vryla tak hluboko do duše, ltvěl mu dosud v paměti, provázen zvláštním pocitem pokoření. Bylo to jako nějaká jízva na jeho těle, ošklivá rána, již snažil se utajiti před cizími zraky, ba i před zrakem muže, jenž znamenal pro něho spásu. A ten stále silnější odpor k celé té věci držel se v kroku s jeho tělesným rozvojem tak, že kdyby po těch desíti dnech misionář byl se jen zmínil o té, jež kdysi Davida tak zklamala — o té, jež byla kdysi jeho ženou — byl by zavedl rozmluvu na jiný předmět právě tak rozhodně, jako Otec Roland vyloučil z jejich hovorů již pouhou jen vzpomínku na Tavishe. To snad byl právě nejpádnější důkaz, jak vyrval tu rakovinu ze svých prsou. Té zlaté bohyni, již pokládal kdysi za anděla, stíhal nyní po-

zvolna její svaťozáří. Kdyby byla ukázala tehdy jen sebe menší lítost, kdyby byla ukázala alespoň trochu strachu, když ji překvapil v jejím pokoji, sebe menší známku duševní bolesti, nebyl by si nyní tak naprosto jist sám sebou. Ona se však smála! Byla právě tak, jako Tavish, ďábel. Myslil nyní na její krásu, jako na krásu jedovatého květu. Dokl se kdysi nevědomky takového květu, květu neobyčejné, křehké krásy, a zanechal mu na ruce puchýře jako po kopřivě. Ta žena se podobala tomu květu. Byla jedovatá, zrádná, Ivory, který měl právě tak málo duše, jako ten květ vůně. A právě tato změna jeho celého já, jeho předslav a vzpomínek na ni, byla věc, již by byl tak rád dal tušiti Otci Rolandovi.

V tomto období svého vlastního rozvoje pozoroval zvláštní změnu na misionáři. Od doby, kdy odešli z Tavishovy chaty, Otec Roland chvílemi jako by zápolil sám s sebou pod dojmem nějaké hluboké, zkrušující lísně. Jednou nebo dvakrát v září táborového ohně vyhlíželo to dokonce jako nějaká choroba, a David posléhl, jak tvář jeho druha povadla a zestarala. Avšak dosud vždy po takovém záchvatu skleslosti dostavila se reakce a misionář pak po kolik hodin připomínal spíše muže, jehož potkalo nenadále nějaké nové, velké štěstí. Den ze dne však, a noc po noci, ty chvíle skleslosti byly kratší a řidší, až posléze Otec Roland dostal se z nich docela, jako by byl bojoval velký boj, v němž však přece jen zvítězil. V jeho očích objevil se nový opět lesk. David hádal, zda nebyl to snad opět jen nějaký úskok jeho obraznosti, jenž budil v něm dojem, že vrásky v misionářově tváři jako by se uhladily, jako by se držel nyní již opět více zpřímá, a jako by z jeho hlasu vyzníval hluboký, zvučný tón, jehož od něho dříve neslyšel.

Ve všech těch dnech David snažil se usilovně namalovat sám sobě, že jakákoli pravděpodobná kombinace okolností nemůže přivádět Tavishe ve spojení s děvčetem, jehož obrázek nosil na svých prsou. Do jisté míry se mu to podařilo. Krom toho snažil se však též, odloučiti tu tvář na obrázku od nějaké živoucí bytosti. V tom však poťkal se s nezdarem. Stále víc a více ten obraz byl mu jakoby něco životného. Cítil neobyčejnou útěchu věda, že jej má u sebe a rozhodl se, že si jej podrží a že její sladká tvář, která jako by již již chtěla k němu promluvit, bude provázet ho nechť jde kamkoli, řídíc jeho kroky jako věrný soudruh. Přesvědčil se ve chvílích, kdy ponurost a prázdnota života doléhaly na něho nejtíže, že ta tvář dodávala mu opět nové naděje a že vidí před sebou nové opět světlo. Přestal myslit na tu tvář jako na pouhý obraz a jedné noci mluvč s ní polohlasem, nazval ji svou malou sestřičkou. Pak zdála se mu ještě bližší. Jeho ruka navykla si již mimovolně sáhnouti chvílemi na jeho náprsní kapsu, když byli právě na cestě, aby se přesvědčila, zda ten obrázek je tam stále. Byl by vytrpěl fysická muka, kdyby se byl musil svěřit s tím vším živé duši, přes to však prozradil své tajné myšlenky, nabývající stále větší a větší síly v jeho srdci, Bareemu. Pes přicházel nyní do tábora, byť i ne dříve, dokud misionář a Mukoki neodebrali se na lože. Schoulil se u Davidových nohou leže tam nehybně, zapomínaje na všechny ostatní psy a nejevě sebe menší chuti znepokojovali je. Byl tam též desáté noci, hledě upřeně na Davida svýma oběma krví podlitýma očima, a divě se, co to asi jeho pán drží v ruce. Se rtů a očí Děvčete, chvějících se a zářících ve světle táborového ohniště, David pohlédl na Bareeho. V těch krvavých očích postřehl nekonečnou oddanost pokorného otroka, zbožňujícího svého pána. Věděl, že

Baree ho nikdy neopustí. A podobně i to Děvče, hledící na něho právě tak upřeně jako Baree, neopustí ho nikdy. Ta myšlenka prochvěla nyní úžasně celé jeho tělo. Naklonil se ke psu a hlasem, chvějícím se pohnutím šeptal:

»Jednoho dne, hochu, půjdeme snad k ní.«

Baree zachvěl se radostí. Davidův hlas, šeptaje k němu takovým způsobem, byl mu lichoťkou a zakničel liše, plaze se ještě blíže k nohám svého pána.

Téže noci Otec Roland byl nezvykle nespokojný. O několik hodin později, když ležel již pohodlně ve svých teplých příkrývkách, David zaslechl, jak opět vstal a poslechl, jak shrabal dohořívající již oharky na ohništi a přidal tam čerstvé palivo. Příklop stanu byl poněkud odhruť tak, že David na něho dobře viděl. Nebylo jistě později, než o půlnoci. Misionář byl úplně oblečen a když oheň zaplál jasněji, David viděl jeho zarudlou tvář a napadlo ho, že vyhlíží jaksi téměř chlapecky v tom mihotavém světle. Netušil ani sebe méně, proč misionář tak pozdě ještě bdí, až teprve, když o něco později zaslechl, jak hovoří se svými psy a když k Davidovi dolétl jeho hlas, lichý, ale veselý právě tak, jako před tím byla ta tvář: »Zítra budeme již doma, hoši — doma!« To slovo doma znělo Davidovi dosti podivně, zde na tři sta mil od okraje civilisace. Měl pocit, že slyší, jak ti psi převalují se radostně ve svém sněhovém pelechu a jak misionář mne si spokojeně ruce, až to skřípe.

Otec Roland nevrátil se již té noci do stanu. David usnul, byl však probuzen k snidani o třetí hodině a byli opět na cestě, než se ještě rozednilo. Mukoki vedl je tou jiltní tmou právě tak jistě, jako liška, neboť nyní byl již na známé mu půdě. Když se počalo rozednívat s tuchou slunečního světla, David hádal vesele, zda jeho společníci psi, právě tak jako muži, se snad pominuli smysly. Nebyl dosud nikdy svědkem té radosti a toho

vzrušení návratu domů na Severu a nikdy by nebyl ani snil o tom, že kožená, nehybná tvář Mukokiho by mohla jevití tolik divokého téměř nadšení. Když první paprsky slunce mihly se nad vrcholky pralesa, počal dokonce pojednou zpívatí, lichým, nesmělým hlasem, který však byl stále silnější a silnější, zatím co ten Indián zpívaje dával si jakýmsi podivným způsobem takt rukama. Ne-zvolnil při tom svých kroků ubíraje se vytrvale dále a pojednou malý misionář se k němu připojil svým hlasem, zvukným jako hlas rohu. Davidovým uším se zdálo, že v tom zpěvu, nesoucím se zde divoce ve svěžím ranním vzduchu, poslýchá cosi známého.

Pa sho ke non ze koon,
 Ta ba nin ga.
 Ah no go suh nuh guk,
 Na quash kuh mon,
 Na guh mo yeh nin koo,
 Pa sho non ze koon,
 pa sho ke non ze koon,
 Ta ba nin go

»Co to je?« tázal se, když Otec Roland ocitl se opět po jeho boku, usmívaje se a oddychuje z hluboka. »Žní to jako nějaká čínská hádanka a přes to opět...«

Misionář se usmál. Mukoki končil právě druhou sloku.

»Před dvaceti lety, když jsem po prvé spatřil Mukokiho, neuměl zpívatí, leč indiánské legendy za zvuku bubnu,« vysvětloval. »Od té doby vzbudil jsem v něm vášně pro náboženské písně — pro kostelní hymny. Nyní právě zpívá ,Blíže k tobě, o Bože'!«

Mukoki oddychnuv si trochu počal znovu.

»To je jeho oblíbená píseň,« vykládal Otec Roland. »Někdy, je-li sám, stačí zpívatí ji třeba po celou ho-

dinu. Je nadšen, zpívám-li s ním. Je to „Z ledného horstva Gronská“.

Ke wa de noong yah jig,
 Kuh ya gewh wah bun cong.
 E gewh an duh nuh ke jig,
 E we de ke zhah tag.
 Kuh ya puh duh ke woo wand,
 Pahn e nuh sah wunzh eeg,
 Ke nu doo me goo nah nig,
 Che shuh wa ne, mung wah.

S počátku David měl téměř chuť smáti se tomu podivnému zpěvu Mukokiho a směšným pohybům jeho rukou a paží, pohybujících se jako dvě páky nějakého čerpadla pomalým a rytmickým způsobem, jak si jimi dával takt. Mezi dnem však té chuti již nepocítil. Vzpomněl si, jak před řadou let slyšel svou matku zpívatí tytéž staré hymny, když byl ještě chlapec. Viděl téměř opět ten starý nástroj se zažloutlými klávesami a potrhaný již zpěvník, jehož si jeho matka vážila nejvíce hned po biblí — a slyšel téměř její sladký, třesoucí se hlas, když zpívala ty ušlechtilé písně, nezapomenutelné chvalozpěvy — tytéž písně, jež Mukoki zpíval s misionářem zde nyní na tisíc mil daleko. Bylo tomu již dávno — velmi, velmi dávno. Je již mrtva kolik let. A on — on zatím zestárl. Třicet osm! A tehdy bylo mu devět, byl útlých údů a kučeravých vlasů a matka ho zbožňovala, vedouc ho svou něžnou rukou životem, snad také trochu příliš vážným tou vroucí nábožností. Je tomu již dávno. Ty zpěvy však žijí dosud. Byly patrně známy po celém světě — písně, jež jeho matka mu tehdy zpívala. Pokusil se zpívatí také místy, kde pamatoval lépe melodii, a jeho hlas zněl mu podivně a cize a neskutečně, neboť od jeho chlapectví

uplynulo již mnoho let a nezpíval od doby, kdy provázela svou matku, zpívající tytéž písně...

*

Ztmívalo se již, když dostali se k misionářovu domovu u Božího Jezera. Byl to téměř dům, jak Davida napadlo, když jej po prvé spatřil, dům vystavěný ze silných trámů. Za ním pak byla menší přístavba, takéž z trámů, a k té spěchal Mukoki se psy a saněmi. David slyšel radostné vítání Mukokiho rodiny a vzrušený štěkot psů, zatím co následoval Otce Rolanda k většímu stavení. Bylo tam teplo a světlo. Patrně někdo měl je stále připraveno pro misionářův návrat. Vstoupili spolu do velké světnice a David na první pohled postřehl tam tři jiné dveře — dvoje otevřené, třetí pak zavřené. V hlase Otce Rolanda ozývalo se cosi tklivého, když rozevřel svou náruč a řekl Davidovi:

»Domov, Davide — váš domov!«

Odložil kabát, čapku, mokasíny a silné německé ponožky — a když pak promluvil opět k Davidovi a pohlédl na něho, sálalo mu z očí tajemné světlo a slova chvěla se mu na rtech vzrušením, jež snažil se marně potlačit.

»Odpustíte mi Davide — odpustíte mi mou slabost a uděláte si zde trochu pohodlí zatím, -- co já půjdu na několik minut sám tam... do toho... pokoje?«

Vstal se židle, kde seděl svlékaje si mokasíny a pohlédl k těm zavřeným dveřím. Jak se zdálo, zapomněl na Davida, než to ještě domluvil. Přistoupil zvolna k těm dveřím, oddychuje rychle a vytáhl z kapsy těžký klíč. Odemkl dveře — byla tam tma a David nezahlédl tam nic, když Otec Roland tam vstoupil. Po delší chvíli seděl pak, kde misionář ho zanechal, zíraje na ty dveře.

»Zvláštní muž — velice zvláštní muž!« Thoreau mu tehdy řekl. Ano, je to zvláštní muž! Co je tam v tom pokoji? Proč je tam tak ticho? Na okamžik se mu zdálo, že zaslechl tam tichý pláč. Po deset minut tak seděl, čekaje. A pak — s počátku jen zcela slabě, jako by jen vánek šelestil ve vzdálených vrcholcích stromů a nesl se pak blíž a blíže, silněji, zřetelněji — zalétl k němu zavřenými dveřmi tlumený hlas houslí.

XIV.

Ve dnech a týdnech, jež pak následovaly, ten pokoj za zavřenými dveřmi a to, co asi obsahoval, byly Davidovi stále větším a větším tajemstvím v životě Otce Rolanda. Zvolna, ale čím jistěji viděl v tom klíč k nějaké hrozně, úžasné události v jeho životě, k nějakému velkému tajemství, jež choval skryto celému světu, leč že snad jediný mlčelivý Mukoki měl v něm svůj podíl. Někdy zdálo se Davidovi, že tomu skutečně tak jest, zejména ode dne, kdy pomalu a rozvážně, správnou angličtinou, jako by misionář sám ho byl naučil, jak to má říci, Indián mu řekl:

»Nikdo nevstoupí nikdy do toho pokoje, m'sieu, a dosud nikdo neviděl ještě Otcových houslí.«

Pronesl ta slova tichým, jednotvárným hlasem, bez sebe menší stopy vzrušení a David byl přesvědčen, že to byl misionářův vzkaz, něco, co Otec Roland chtěl, aby David věděl, aniž by mu to však byl chtěl sám říci. Po té první noci neomlouval se již nikdy, navštívil-li ten pokoj a nezmínil se ani slovem o tom, proč jsou ty dveře stále zamčeny a proč je vždy za sebou zamkl, když tam vstoupil. Každého večera, když byli doma, zmizel do té světnice otevřev její dveře právě jen na

tolik, aby tam proklouzl svým tělem. Někdy zůstal tam jen po několik minut, někdy však opět delší dobu. Alespoň jednou za den, zpravidla na večer, zahrál si na housle. Byla to vždy stále táž melodie, již hrál. Nikdy sebe menší variace a David nemohl si vzpomenouti, že by ji byl již kdy slyšel. V takových chvílích, byl-li Mukoki náhodou v chateau, jak Otec Roland nazýval svůj dům, seděl jakoby očarován, sotva dýchaje, dokud ta hudba nezmlkla. Když pak misionář vystoupil opět z té světnice, tvář mu vždy zářila, jakoby oblita svatozáří. Byla zde však jistá výjimka, jak David postřehl. Ty dveře se neodemkly nikdy, byl-li zde někdo cizí. Nikdo, leč David a Mukoki, neslyšel těch houslí a to bylo příčinou, že David pocítil novou a hlubokou opět důvěru a náklonnost k tomu malému misionáři. Jednoho večera Otec Roland vrátil se ze své svatyně s tváří zářící zvláštním odleskem štěstí a položiv Davidovi ruku na rameno, řekl toužebně, současně však s jistou beznadějí v hlase:

»Přál bych si, Davide, abyste zde zůstal se mnou navždy. Omládl jsem a cítím se šťastnějším, mám-li nyní syna.«

• V Davidově nitru rostl zatím a mohutněl — byť i Otec Roland toho po nějaký čas nepozoroval — zvláštní, vytrvalý nepokoj. Probíhal mu žilami jako něco životného, kdykoli pohlédl na tvář Děvčete. Chtěl jíti opět dále.

A přece život v chateau po těch prvních čtrnácti dnech byl spíše vše jiné, než nudný a bez rozptýlení. Byli v samém srdci širokého kraje lovců. Čtyřicet mil dále k severu byla stanice Společnosti Hudsonského Zálivu, kde měl své sídlo ustanovený tam duchovní Anglické církve jako misionář. Otec Roland náležel však sám těm lidem pralesa. Byly to jeho dítky, roztroušené ve svých chatách a tepee na deseti tisících

čtveřečních mil celého kraje se chateau jako svým středem. Otec Roland byl po těch prvních čtrnácti dnech ustavičně na cestě a David ho vždy provázel. Indiáni ho zbožňovali, míšenci a sem a tam nějaký ten Francouz nazývali ho *mon Père* tímž asi hlasem, jako říkali Otče Náš ve svých modlitbách. Ti lidé zde na těch loveckých stezkách, kde měli své pasti a léčky, byli Davidovi zjevením. Byl to divoký lid, žijící prostým životem divochů a přes to kořili se před Bohem s přesvědčením, nad nímž žasl. A zmírali. To byla tragédie toho všeho. Zmírali — příliš snadno. Pochopil po nějakém čase, proč kraj desetkrát tak velký jako stát Ohio, má obyvatelstva méně než nějaké poněkud jen větší město, méně než pětadvacet tisíc duší. Musili mít řemeny příliš těsně utaženy — muži, ženy i malé děti — měli příliš často málo co jísti. V tom to bylo. Otec Roland ho na to upozornil. Bylo zde příliš mnoho hladu v těch dlouhých, hrozných zimních měsících, kdy chtějíce udržeti své tělo a duši pohromadě, musili chytati do pastí a léček tvory s kožišinami pro hordy rozmařilých barbarů ve velkých městech celého světa. Byl to úporný, hlodavý hlad po celou zimu — hlad po čemkoli kromě masa, hlad vlírající se jim do kostí, do očí, do paží a nohou — hlad, který měl v zápětí nemoci a smrt.

Té zimy viděl, jak dospělí muži a ženy zmírali nešťovci, jako mouchy poživší jedu. Navštívili Metoosina, na šedesát mil západně od chateau, když Metoosin vrátil se do své chaty se zásobami potravin ze stanice. Metoosin vzal tam s sebou kožišiny rysa, vydry a minka, jichž kožišiny prodají se příštího roku v Londýně a Paříži za tisíc dolarů a přinesl zpět několik malých plechových krabic zeleniny, za padesát centů za kus, trochu mouky za čtyřicet centů za libru, kus laciného sukna za cenu drahého hedvábí, něco tabáku a štipec

čaje — a byl šťasten. Práce poloviny období u pastí a léček, a jeho rodina snědla by to za týden, kdyby se byli odvážili jísti tak, jak by byli potřebovali.

»A přes to vše jsou stále zadlužení Stanicím,« misionář mu vykládal a tvář se mu stáhla hlubokými vráskami.

A David přes to nemohl, leč cítili stále silněji vzrušení, kouzlo, a přes všechna ta protivensství cenu života, jehož součástí se nyní stal. Po prvé ve svém životě postřehl nyní jasně prostou, přirozenou míru bohatství, spokojenosti a štěstí a tyto tři věci, jež zde viděl, postavily mu před oči mnoho jiných věcí v celé jejich nahotě; věci, jichž dosud nechápal, nebo jichž ve své slepotě dosud neviděl v životě, z něhož sem přišel. Metoosin se svým malým pokladem potravin ze Stanice nevěděl, že je chud, nebo že zmírá již zvolna po řadu let hladem. Je bohat! Je velkým lovcem a jeho žena z kmene Cree, jménem I-owa, se svými dlouhými, lesklými copy a velkýma, tmavýma očima, byla úžasně hrda na svého pána, že stačil přivést pro ni a děti takové bohatství — trochu mouky, několik krabic zeleniny, několik metrů plátna a malou světlou stužku! David se dusil, když toho večera s nimi jedl. Byli však šťastni! To byla celkem dostatečná odměna, byť i lidé při tom zmírali zvolna něčím, čeho nechávali. A v říši Olce Rolanda bylo mnoho takových Metoosinů a I-ow, kteří netoužili po ničem, leč aby měli dosti jídla, nějaký kus šatu na sebe, a aby mohli žítí pospolu v lásce u svých krbů. A David myslel na ně v týdnech, jež pak následovaly, jako na největší otroky ze všech otroků civilisace — otroky marnivých žen civilisovaného světa, neboť ti lidé zde žili tak již po staletí a budou tak žít po další staletí, dávající do rukou mocné Společnosti krev svého ži-

vofa za nepatrnou almužnu potravu, jež s líží jen stačí k tomu, aby udrželi tělo a duši pohromadě.

Teprve když pochopil tyto věci, David mohl ocenili vznešené dílo Otce Rolanda. V jeho království zde, rozkládajícím se přibližně na padesát mil všemi směry od chateau — krom severu, kde ležela Stanice — bylo dvě stě čtyřicet sedm mužů, žen a dětí. Ve velké knize měl ten malý misionář zapsána jejich jména, věk, původ, a kde bydlí. A byl jimi zbožňován, jako žádný jiný muž, jenž kdy žil v té nekonečné zemi velkoměst a měst tam dole na tisíc mil odtud. V každé tepee a chatě, jež navštívili, čekalo Otce Rolanda nějaké znamení lásky — zde nějaká vzácná kožišina, tam opět pár mokasínů, pár sněžnic, jichž zhotovení vyžadovalo kolik týdnů práce indiánské ženy, vybrané kusy masa, většinou však byly to na celé jejich cestě husté teplé kožišiny. A nevstoupili nikdy někam, kde by misionář nebyl opět sám něco zanechal náhradou — obyčejně nějaký kus šatu, tak silného a teplého, že nikdo z těch Indiánů nebyl dosti bohat, aby si jej mohl koupili na Stanici. Každé zimy dvakrát Otec Roland poslal dolů ke Thoreau saně s velkým nákladem těchto dárků svého lidu a Thoreau prodav je, posílal zpět větší ještě náklad potravin a zásob, jež dostaly se takto výměnou do chat a tepee těch obyvatel pralesa.

»Kdybych jen byl dosti bohat!« řekl Otec Roland jednoho večera ve svém chateau, když venku burácela divoká bouře. »Nemám však nic, Davide. Mohu dělati solva desetinu toho, co bych tak rád udělal. Mám zde ve svém kraji jen omdesát rodin a vypočítal jsem, že sto dolarů pro rodinu, vynaložených tam dole a nikoli na Stanici, stačilo by, aby přežili pohodlně nejdelší a nejkruší zimu. Sto dolarů ve Winnipegu stačilo by k nákupu všeho, co takový indiánský lovec dostane na Sta-

nici za kožišiny v ceně tisíce dolarů a pět set dolarů znamená již dobrý úlovek. Je to hrozné, co však mohu dělati? Neodvážím se kupovati od nich jejich kožišiny a prodávali je pro ně, neboť Společnost by se proti tomu postavila a na konec znamenalo by to pro ně zkázu; kdybych však měl peníze — kdybych mohl udělati to svými prostředky...»

David o tom přemýšlel. Později za lednových sněhů dva psí potahy zamířily k Thoreau místo obvyklého jednoho. Mukoki měl je na starosti a spolu s ním odešla tam také polovina toho, co David si sem přinesl — patnáct set dolarů ve zlatých poukázkách.

»Zůstanu-li na živu, mohu jim věnovali každého roku k vánocům dvakrátě tolik,« řekl. »Mohu si to dovoliti. Bude mne to těšiti a myslím, že se sem do toho kraje příležitostně opět někdy podívám.«

Bylo to po prvé, že mluvil tak, jako by nepomýšlel na to, zůstaní zde na neurčitou dobu s misionářem. Avšak přesvědčení, že blíží se již čas, kdy ho opustí, probudilo se v něm již dříve, nabývajíce stále víc a více na síle. Podržel si je dosud pro sebe. Ba vzpíral se mu dokonce. Roslo však a mohutnělo stále a ku podivu, že cítil je nejsilněji právě ve chvílích, kdy Otec Roland byl zamčen ve své světnici, hraje tam na housle. David nezmínil se mu nikdy o té světnici. Stavěl se dokonce, jako by nedbal vůbec její existence. A přes to vše její tajemnost ho již lémeč posedla. Něco z té světnice jako by stále k němu dolétalo zvouc a pobízejíc ho, jako nějaký duch uvězněný tam misionářem a volající po svobodě. Jednoho večera vrátili se spolu do chateau za divoké sněhové bouře z chaty mišence, jehož žena byla nemocna a po večeři misionář uchýlil se opět do své začarované komory. Hrál tam housle jako obyčejně. Po chvíli nastalo tam však na dlouho ticho. Když se Otec

Roland opět vrátil a uscdl proti Davidovi k malému stolku, na němž bylo pohozeno několik kněh, Davida čekalo úžasné překvapení. Na misionářových prsou leskl se v matném světle svítilny jako hedvábná nit — dlouhý ženský vlas! David solva že se mohl přemoci, aby potlačil výkřik údivu, deroucí se mu se rtů a počal obracet listy nějaké knihy. A vtom pojednou misionář postřehl taktéž to hedvábné vlákno a David zaslechl, jak silně oddychuje. Postřehl, nezdvihnuv ani očí, ten pomalý, kradmý téměř pohyb prstů svého druha, jímž bral ten vlas se svého šatu, a když David opět vzhlédl, vlas byl ten tam a jedna ruka Otce Rolanda zatínala se tak křečovitě, až žíly na ní vyvstávaly. Vstal od stolu a vrátil se do světnice se zamknutými dveřmi. Davidovi bušilo srdce jako kladivo. Nemohl si sám vysvětliti toho zvláštního, silného dojmu, jež ta událost v něm vyvolala. Pocítil silnější ještě touhu než dříve, podívali se za zamčené dveře té tajemné světnice.

Únor — Měsíc Hladu — byl toho roku měsícem velké bouře na Severu. To znamenalo nemoci a mnoho cest pro Otce Rolanda. Byl spolu s Davidem skoro stále na cestách, jejichž obtíže a útrapy dokončily Davidovu výchovu. Ta pustá divočina, byť i tak nesmírná a prázdná, neměla pro něho již hrůzy. Hleděl ve tvář jejím největším bouřím, spal, maje množství sněhu pod svými příkrývkami, putoval v palách za misionářem nejčernějšími nocemi, kdy se zdálo, že není vůbec možno, aby nějaká lidská duše našla si cestu a hleděl tváří ve tvář smrti. Jednou musili se vydali k ní uprostřed noční sněhové bouře, jindy opět byli to tři v jedné rodině, tak daleko k západu, že bylo to již za vyšlapanou cestou Otce Rolanda, a jindy pak viděl smrt v andělské tváři mladého francouzského děvčete, jež umíralo, tisknouc si kříž na prsa. Byla to tvář toho děvčete, bledá, sladká,

jako tvář dítěte, se svou zvláštní krásou v okamžiku smrti, jež dojala Davida nejvíce. Jistě že byla téhož asi věku jako děvče, jehož podobu nosil na srdci.

Záhy po tom, počátkem března, rozhodl se již nadobro. Nyní nebylo přičiny, proč by neměl jít dále kupředu. Tělesně byl k tomu připraven. Tři měsíce utužily ho tak, že byl jako skála. Byl přesvědčen, že nabyl již opět více, než své bývalé váhy. Stačil překonati Otce Rolanda jak puškou, tak i pistolí a jednoho dne uběhl dokonce čtyřicet mil na sněžnicích. Bylo to tenkrát, kdy přišli právě včas, aby zachránili život malému děvčeti Jeana Croisseta, který bydlil na Velkém Hromovém. Zoufalý otec hnal je šilenou rychlostí, drželi se s ním však v kroku a přišli právě včas. Ještě hodinu a bylo by pozdě. Pak Croisset a jeho žena míšenka byli by dali život za Otce Rolanda — a za něho. Neboť ti lidé pralesa počali již hledět na něho jako na součástku Otce Rolanda, stále častěji a častěji viděl jejich lásku k své osobě, jejich radost, když přišel, jejich zármutek, když odcházel a dodávalo mu to pocitu jakéhosi zvláštního, plného uspokojení, něčeho, čeho nezažil dosud nikdy v celém svém životě. Věděl, že se k nim jednoho dne opět vrátí — že až přijde čas, ztráví mezi nimi značnou část svého života a ujišťoval o tom Otce Rolanda.

Misionář nevyptával se ho podrobněji na jeho známé v západních horách. Avšak večer co večer pomáhal mu značiti cestu na mapách, jež měl ve svém chateau, dával mu množství podrobných zpráv a pokynů, jež David zapisoval si do knížky a opalňuje ho listy k svým dobrým přátelům, s nimiž se setká cestou. Když sníl počal táti a blížila se doba Davidova odchodu, Otec Roland nemohl zcela zatajiti své duševní tísně a trávil častěji ještě ve světnici za zamčenými dveřmi. Několikrát, když chystal se již vejíti tam, váhal, jak se zdálo,

na okamžik, jako by zde bylo něco, co by byl rád Davidovi řekl. Dvakrátě zdálo se mu, že Otec Roland pozve ho již do té světnice, až posléze dospěl k přesvědčení, že misionář si přeje, aby věděl, co je za těmi tajemnými dveřmi, že se však bojí říci mu to, nebo pozvali ho tam. Bylo již dosti pozdě v březnu, když došlo k tomu, co David tak dychtivě očekával. Došlo k tomu však za okolností, jež dotkly se Davida neobyčejně hluboce. Otec Roland vyšel toho večera ze světnice dříve, než obvykle, pohráv tam na housle. Zamkl dveře a bera si svou čapku, řekl:

»Odejdu asi na hodinu, Davide. Zdržím se v chatě Mukokiho.«

Nežádal Davida, aby ho provázel, a když odcházel, klíč, jež držel dosud v ruce, dopadl na podlahu. Bylo dobře slyšet, jak dopadl na zemi a misionář musil to jistě slyšet a byl by jej jistě zdvihl, kdyby mu byl vypadl z ruky jen náhodou. Nevšiml si toho však. Vyšel ven, neobrátil se ani.

Do několik minut David zíral na ten klíč, aniž by se hnul se židle u stolu. Mohlo to znamenati jen jedno. Bylo to pozvání, aby se podíval do té světnice — sám. Kdyby byl měl ještě nějaké pochybnosti o tom, byly zahátny faktem, že Otec Roland nechal tam hořeti světlo. Nebyla to pouhá náhoda. V tom všem byl jistý záměr: světlo, způsob, jak hlasitě ten klíč vypadl mu z ruky, a hned nato odchod misionářův z chaty. David uvědomil si to dříve, než vstal se svého místa. Čekal nejméně pět minut. Pak teprve zdvihl klíč.

U dveří, když klíč zarachotil již v zámku, váhal opět. Napadlo ho, mýlí-li se, že byl by to hrozný omyl. Ta myšlenka zdržela okamžik jeho ruku. Pak zvolna otevřel dveře a vstoupil tam. První, čeho si všiml, byla velká mosazná lampa starého stylu, přivezená sem pa-

tně z Anglie Společností před sto lety, a zalajl dech v předluše, že čeká ho něco úžasného. S počátku neviděl nic, co by upoutalo značněji jeho pozornost. V tom směru první pohled tím pokojem byl spíše zklamáním. Neviděl tam nic z toho tajemství, nic zvláštního, co tam očekával, aniž by si sám byl vědom, po jakém způsobu mělo to býti zvláštním. A pak, když tam tak stál, rozhlížeje se kolem sebe široce olevřenýma očima, pravda bleskla mu hlavou tak neočekávaně, že výkřik úžasu byl by mu téměř vyklouzl se rtů. Stál zde v pokoji ž e n y ! O tom nemohlo býti pochybnosti.

Vyhlíželo to tam, jako by ta žena byla odtud odešla teprve nedávno. Bylo zde lože, čerstvé a čisté, s bílou pokrývkou. Na loži zapomněla dokonce — svůj noční šat! ano, a David postřehl, že ten noční oblek měl na krku krajkovou vložku. A na stěně viselo více ještě šatstva, a dlouhý plášť zvláštního střihu, s velkým kožišinovým límcem. Byl tam malý toaletní stolek, spíše starodávného slohu a na něm ležel kartáč a hřeben, červený polštářek na jehly a různé drobnosti dámské toalety. U postele byl pár střevíců a pár trepek s neobyčejně vysokými podpatky a přes bílou ložní přikrývku visel pár dlouhých punčoch. Stěny toho pokojíku byly vyzdobeny, jakoby ženskou rukou, různými obrázky a drobnostmi. Kde viselo šatstvo, David postřehl pár ženských sněžnic a ženské mokašiny pod obrazem Madony. Na obrubě krbu stála vysoká váza s několika suchými květinami. A pak přišel nejúžasnější objev z toho všeho. Mezi lampou a ložem stál jiný stolek a byl prošířen pro dva! Ano, pro dva. Nikoli pro tři! Neboť poněkud ve stínu David postřehl zhruba zhotovenou, vysokou stoličku, dětskou stoličku, a před ní ležel malý nožík a vidlička, dětská lžička a malý cinový talířek. Bylo to něco úžasného. Naprosto víře nepodobného a

David zahleděl se pátravě kolem, nejsou-li zde ještě nějaké dveře, jimiž snad vstoupí neslyšně ta žena, tajemně a neviděna. Nebylo jich zde však a jediné okno světnice bylo tak vysoko, že ten, kdo by stál venku, nemohl by viděti dovnitř.

A nyní počalo se Davidovi rozednívati, že vše to, nač zde nyní hleděl, je již staré — velice staré. Ve svém chateau misionář nejedl již z cínových talířů. Ty střevíce a trepky pocházejí jistě z doby předešlého pokolení. Koberec pod jeho nohama ztratil již své živé, světlé barvy. Stopy času byly již příliš patrný. Byl to pokoj ženy, avšak ta žena nebyla zde před nedávným ještě časem a rovněž ani to dítě.

Po prvé zabloudily jeho oči nyní k podrobnější prohlídce stolu, na němž stála ta velká mosazná lampa. Housle Otce Rolanda ležely vedle ní. Postoupil o krok nebo dva blíže tak, že mohl viděti na stůl pod lampou a srdce mu pojednou poskočilo novým opět údivem. Lesknouc se na vybledlé, červené stolní pokrývce a záříc, jako by teprve včera byla ustřižena, ležela dlouhá, bohatá kadeř ženských vlasů. Byla tmavá, sytě tmavá, a jeho druhý dojem byl úžas nad délkou těch vlasů. Ten proužek vlasů byl téže délky jako stůl — jistě že splývaly té ženě až k zemi! Na konci byly svázaný kouskem bílé stužky.

David ustoupil zvolna ke dveřím, znepokojen pojednou příliš velkou pochybností. Přál si Otec Roland skutečně, aby to vše zde viděl? Cítil, jak ho v hrdle něco dusí. Dopustil se omylu — velkého omylu. Měl nyní pocit jako ten, kdo vloudil se nepovolán do svatyně, ruše posvátnost toho místa. Dopustil se svatokrádeže. Jistě že misionář neupustil zámyslně toho klíče na zemi. Jistě že stalo se tak pouhou náhodou. A on — David — provinil se proti němu těžce. Vyšel opět z pokoje a zamkl dveře.

Položil klíč na podlahu, odkud jej zdvihl a usedl opět ke své knize. Nečetl však. Sotva že mohl rozeznati těch lištěných stránek. Neseděl tam však ještě ani deset minut, když zaslechl rychlé kroky a hned nato dveře se otevřely a Otec Roland vstoupil. Bylo patrné, že je rozčilen a jeho první pohled padl na dveře pokoje, jež David právě opustil. Pak pohlédl na podlahu. Klíč se leskl kam dopadl a s výkřikem úlevy misionář jej zdvihl.

»Myslí jsem, že jsem ztratil svůj klíč,« smál se poněkud nervosně a pak dodal, vydechnuv zhluboka: »Venku sněží. Hustě sněží a po několik dnů budeme mít nádhernou sanici. Bůh ví, že si nepřeji, abyste mne opustil, avšak musí-li to býti — použijeme k tomu toho sněhu. Je to jistě již poslední. Doprovodím vás s Mukokim až do krajiny Sobího Jezera, dvě stě mil k severozápadu. Davide — musíte skutečně již jíti?«

David měl pocit, že dvě malé drobné pěsti dopadají mu na prsa, kde ležel ten obrázek.

»Ano, musím jíti,« řekl. »Rozhodl jsem se již pevně. Musím jíti.«

XV.

O deset dní později od večera, kdy vstoupil do toho tajemného pokoje v chateau, David a Otec Roland stiskli si naposled ruce u Domu Bílého Dikobraza, na řece Cochrane, dvě stě sedmdesát mil od Božího Jezera. Bylo to něco více, než pouhé stisknutí ruky. Misionář se ani nepokoušel mluvit v těch posledních chvílích, kdy byli spolu. Jeho spřežení bylo již připraveno na zpáteční cestu a stáhl si do tváře svou cestovní kápi. V hloubi svého srdce byl přesvědčen, že David se již nikdy nevrátí. Půjde zpět k té civilizaci, snad již příštího pod-

zimku a časem zapomene. Jak se mu přiznal posledního dne, než přišli k řece Cochrane, zdálo se mu, jako by spolu s Davidem odcházel kus jeho srdce. Mrkal nyní pustiv opět Davidovu ruku — mrkal a odvrátil se. A Davidův hlas nezněl jako obvykle, spíše, jako by mu selhával. Věděl, co misionář si myslí.

»Vrátím se, mon Père,« zvolal za ním, když Otec Roland zamířil k Mukokimu a psům. »Vrátím se příštího roku!«

Otec Roland se neohlédl, leč teprve, když již vyrazili. Pak teprve se obrátil a kynul mu rukou ve své těžké zimní rukavici. Mukoki zaslechl tlumený vzlyk z jeho hrdla. David chtěl zavolat za ním ještě poslední slovo, avšak hlas mu selhal. Pokynul mu tedy také jen rukou. Nevěděl dosud, že mezi muži může býti takové přátelství a když misionář odjížděl nyní od něho, ztrácející se stále víc a více v tom bílém světě proti temnému okraji vzdáleného pralesa, pocítil pojednou strach a osamělost — strach, že přes všechny své úmysly se s ním již nikdy nesetká, a osamělost, již cítíme vidouce, jak celý svět se šíří mezi námi a našim jediným přítelem na světě. Otec Roland byl jeho jediný přítel. Je to muž, jenž ho zachránil před ním samým, který ukázal mu další cestu živoem a naučil ho vybojovat si ji. Byl mu více než přítelem, byl mu otcem. Neztlumil toho slova nyní, když vycházelo mu se rtů. Tiché zakničení bylo mu odpovědí a David spatřil Bareeho, schouleného ve sněhu na sáh od jeho nohou. »Můj pane a Bože,« pravily mu oči Bareeho, upírajíce se na něho, »jsem zde u tebe.« Davidovi bylo, jako by téměř slyšel ta slova. Natáhl ruku a Baree přišel k němu a celé jeho stálé vlčí tělo chvělo se radostí. Celkem vzato, David není přece jen tak osamělý.

Nedaleko odtud Indián, který ho měl dovésti dále k Fond du Lac, na jezeře Athabasca, čekal na něho již se saněmi a se psy. Byl z kmene Sarcee, jeden z posledních toho léměť již vymřelého kmene, tak starý, že jeho vlas byl sněhobílý a tak hubený, že podobal se Hindovi v době hladomoru. »Žije již tak dlouho, že nikdo nezná jeho stáří,« Otec Roland mu řekl, »a je to nejlepší vůdce mezi Hudsonovým Zálivem a řekou Peace.« Jmenoval se Upso-Gee (Sněžní Liška) a misionář smluvil s ním, že za sto dolarů dovede Davida od Domu Bílého Dikobraza k Fond du Lac, tři sta mil dále k severozápadu. Zapráskal svým dlouhým bičem z kůže karibou, upozorňuje tak Davida, že je připraven na cestu. David rozloučil se se správcem a příručím ve skladu Společnosti, když nebylo nyní již záminky, proč by ho zdržovali. Vyrazili přes malé jezero. O pět minut později se ohlédl. Otec Roland, nyní již sotva více, než malá skvrna na té bílé pláni, již již mizel v pralese. Davidovi se zdálo, že se ještě jednou zastavil a že kyne mu opět rukou, ač lidské oko nebylo by mohlo postřehnouti toho pohybu na takou vzdálenost.

Teprve večer, když David seděl sám u svého táborového ohně, uvědomil si zplna, do jak velkého dobrodružství se vrhl. Sněžní Liška tvrdě spal a bylo hrozně smutno. Byla tmavá noc s nevlídným nářkem větru prohánějícího se vrcholky stromů, noc toho druhu, že osamělost roste a roste, až se podobá spíše nějaké příšeře v lidském nitru, hlodající tam a rdousící naše hrdlo. A na tepee Upso-Geeově v tom mihotavém světle plamenů byla namalována červeně ohyzdná postava s rohy — lékař kouzelník čili vyháněč ďáblů, a ten vyháněč ďáblů šklebil se krvežíznivě na Davida, jak zde seděl u ohniště, jako by již předem jásal nad hrozným osudem, jenž ho očekává. Bylo zde skutečně smutno. I Ba-

ree jako by cítil skleslost svého pána, neboť položil mu hlavu na kolena a byl zticha, jako by spal. Daleko odtud David zaslechl výti vlka a mimovolně vzpomněl si na to, jak vůdčí pes Otce Rolanda vyl tehdy večer u Tavishovy chalupy. Bylo to vyti, jako když pes větří smrt a kde přítomí pralesa splývalo se září ohniště, viděl matný stín — z rána pak poznal, že to byla větev, zlomená a visící dolů — připomínající mu opět Tavishe, jak se tam houpal v bledém světle měsíce. Jeho myšlenky doléhaly na něho těžce a jakoby s předtuchami. A kladl si otázky — otázky, jež nebyly mu nové, jež však dnes večer dostavily se s novým opět a hlubším důrazem. Byl přesvědčen, že Otec Roland by žasl a že by spráskl nedůvěřivě ruce překvapením, kdyby věděl pravdu o jeho úžasném dobrodružství. Úžasně dobrodružství — nic více. Najít nějaké děvče. Děvče, jehož nikdy neviděl, jež snad je na jiném konci světa, až on se dostane na konec své cesty — nebo se zatím provdá. A najde-li ji, co jí řekne? Co udělá pak? Proč vlastně chtěl ji vůbec najít? »Bůh sám ví,« řekl si nahlas všecek zkrúšen těmi myšlenkami a uleh.

Maličkosti rozhodují často, jak Otec Roland říkal, o velkých věcech. Příští jitro dostavilo se s nádherným slunkem, svět byl opět bílý a báječný a David našel si snadno odpověď na otázky, jež si marně kladl o několik hodin dříve. Den ze dne bylo pak slunce teplejší a čím větší byla obava, že počne skutečně již tát, tím více rostla Upso-Geeova zamlklost a úzkost. Byl jen o málo hovornější, než ten namalovaný zaklínač ďáblů na zčernalém plátně jeho tepee, přes to však dával Davidovi na srozuměnou, že bude mít krušnou dobu, než dostane se se svými psy a saněmi nazpět od Fondu du Lac, doslaví-li se obleva časněji, než očekával. David žasl nad vytrvalostí toho starého bojovníka, ze-

jména když zkřížili čtyřicet mil po ledu na Wollastonově jezeře mezi rozedněním a smrákáním. V pravé poledne sníh počal již měknouti na slunných místech a když posléze dospěli k Dikobrazí řece, Sněžní Liška odříkával večer své zoufalé modlitby před tou šklebící se příšerou na své tepee. »Swaslao (tání) přišlo proklatě brzo,« řekl Davidovi stahuje svou svrašťelou tvář, jako by chtěl říci ještě něco jiného, nač nestačila mu již jeho angličtina. A měl skutečně příčinu k obavám. O čtyři dny později, když dostali se k Fond du Lac, měli již místy dosti vody pod nohama a Upso-Gee obrátil se na zpáteční cestu sotva za hodinu nato.

To bylo v dubnu a Stanice připomínala Davidovi velký úl, k němuž hnali se všichni ti obyvatelé pralesa jako včely obtížené medem. Na posledním sněhu přicházeli sem se svými kožišinami ze sta chat, kde měli pasti a léčky. David měl štěstí. Již prvního dne Baree popral se s ohromným malemutem a téměř by ho byl skolil a David snaže se rozehnati oba psy, byl lehce pokousán malemutem. Tím vzalo svůj počátek přátelství mezi oběma pány. Bouvais byl Francouz od Zálivu Podkovy, padesát mil od tvrze Chippewyanu a sto-padesát přímou čarou západně od Fond du Lac. Lovil lišky. »Přivezl jsem své kožišiny sem, m'sieu,« vykládal, »protože jsem se pohádal s faktorem ve tvrzi Chippewyanu a vyrazil jsem mu dva zuby,« což bylo ovšem dostatečným vysvětlením. Byl nadšen zvěděv, že David míří na západ. Vydali se spolu na cestu o dva dny později, se saněmi naloženými zásobami. Sanice bořily se hluboko do rozměklého sněhu, však dole byla stále ještě dosti silná vrstva ledu jezera Athabascy a nešlo se jim tak špatně až na to, že David měl skoro stále mokré nohy. Divil se, že nedostal rýmy. »Rýma — co to je?« tázal se Bouvais, který prožil celý svůj život na

té severní poušti. David vyličil mu typické značky té choroby, zejména pokud jde o oči a nos a Bouvais se jen smál. »Známe jedinou nastuzeninu zde nahoře, a to, když namrznou plíce,« řekl, »a pak zemřete — příštího již jara. Je tomu tak vždy. Plíce se vám rozplynou.« Po chvíli se tázal:

»Proč jedete na západ?«

David ocitl se nyní tváří v tvář té otázce a neměl na ni odpovědi. »Jen právě proto, abych se trochu utužil,« odvětil. »Pouhá vycházka pro zábavu. Nemám tam jinak co dělati.« A celkem vzato, rozumoval později, nebyla to téměř pravda? Snažil se namluviti sám sobě, že tomu tak jest. Jeho ruka dotkla se však obrázku toho děvčete v jeho náprsní kapse. Měl pocit, jako by tam tepotalo srdce toho děvčete. Zpozdilá myšlenka! Byl to však příjemný pocit a zahříval mu krev.

Po celý týden zůstali David a Barea u Zálivu Podkovy s Francouzem, načež vydali se dále kolem jezera směrem k tvrzi Chippewyanu. Bouvais je doprovázel, z pouhého přátelství, a ubírali se pěšky s padesátiliberními vaky na zádech, neboť na velkých, slunných místech půda byla již prosta sněhu. Bouvais obrátil se zpět, když byli na deset mil od Chippewyanu vykládaje, že je příliš nebezpečno ztlouci faktora Společnosti, a tím spíše, byl-li to faktor v Chippewyanu, nebo v okrese Athabascy, a vrazil mu dva zuby do jeho vlastního hrdla. »A vrazil jsem mu je tam,« ujišťoval ho Bouvais. »Pokusil se sice vyplivnouti je opět, nemohl však.« O několik hodin později David setkal se s tím faktorem a zvěděl, že Bouvais mluvil pravdu. Chyběly mu alespoň ty dva zuby, jak bylo na první pohled patrné. Jmenoval se Hatchett. Vyhlížel podle toho, vysoké, hubené postavy, svalnatý, s ptačíma očima, šilhajícíma hned sem a hned opět tam, jako by se stále obával ně-

jakého úskoku neb zlodějství. David byl mu podezřelý, přicházející jen s flumokem na hřbetě do toho ztraceného kraje a krom toho běloch, což činilo ho tím více podezřelým. Mohl by to býti nějaký překupník na vlastní pěst, hledající, kde by se zde usadil. Nebo co ještě horšího, vyzvědač soupeřů Společnosti, Bratří Revilonů. Bylo třeba delší doby, než dopis Otce Rolanda přesvědčil ho o tom, že David je naprosto neškodný. Pak ale rozehrál se pojednou, jako kus březové kůry nad ohněm a potřásl srdečně Davidovi rukou třikráte v pěti minutách — tak lačnil již po společnosti bělocha — poctivého bělocha, a nikoli snad nějakého prohnatého konkurenta. Otevřel čtyři krabice humra, jež schovával dosud na Vánoce, pro jejich první společný oběd a obehřál toho večera Davida sedmkrát za sebou v kartách. Nebyl ženat, jak řekl, ba neměl ani indiánské ženy. Nenáviděl žen. Kdyby se nejednalo o to, aby zachováno bylo pokolení lovců, nebyl by ani litoval, kdyby všechny najednou pomřely. Není z nich nic dobrého, naprosto nic dobrého. Vždycky jen políže a nepříjemnosti, jednou více, po druhé méně. Proto také, již je tomu dávno, byla zde postavena ta tvrz Chippewyan — dva muži různých plemen stáli o touž ženu, hádali se spolu až došlo k pračce. Jeden z nich dostal řádnou ránu do hlavy, a jeho kmen se ho ujal a po nějaký čas bylo zde pravé peklo — a to všechno pro nějakou tu ženskou! Hrozní tvorové, ty ženy! Liboval si v úsečných slovech, jež vyrážel ze sebe v přestávkách, jako by se bál, aby se nepřipravil o dech, nebo o další zásobu slov, nebo snad o obé. Snad také jeho zuby měly na tom trochu viny. Kde ty dva mu chyběly, měl stále špičku dýmky, rachotě s ní, když mluvil, jako s kaštaněťami.

David přišel ve vhodnou dobu — neobyčejně vhodnou dobu, jak Hatchett ho ujišťoval. Letošní zimy dařilo se

mu znamenitě. Jeho obchody s Indiány vynesly Společnost velký zisk a jakmile se mu podaří dostali všechny ty kožišiny do Fort MacMurray na cestě do Edmontonu, vydá se na dlouhou inspekční cestu, jež měla být odměnou za dobře vykonanou práci. Bárky naložené kožišinami byly již připraveny a čekal jen, až půjdou ledy, aby bárky mohly se vydati k Athabascce, což znamenalo k jihu, zatím co on, ve svém velkém válečném canoe zamíří k řece Peace, což znamenalo na západ. Půjde až k Hudson Hope a to bylo jen na padesát mil od místa, kam se chtěl David dostat. Dokázal mu to na staré mapě, již za tím účelem vyhledal. Davidovi bušilo srdce nadšením. To bylo více, než by byl očekával. Snad až příliš dobré, než aby tomu mohl věřit. »Můžete si zasloužili práci svou cestu tam,« prohlásil Hatchett ráčotě troubelem své dýmky. »Nebude vás to státi jediného centíku. Ani jednoho prokletého centíku. Pracovat, jísti, kouřiti. Pěkný výlet. Právě jen pro společnost. Člověk potřebuje časem společnosti — slušné společnosti. Led se hne v polovici května. Dvě neděle. Zatím zahrajeme si po čertech dobře v karty.«

A hráli. Karty byly jedinou vášní Hatchettovou, kromě snad ještě jedné — bíli Indiány. »Prokletí darebáci,« říkal, přebíjeje Davidovu kartu. »Nemají nikdy nic jiného na starosti, než jak by mi nastrčili nějakou špatnou kožišinu za dobrou. Zaslouhují si toho, aby je člověk mlátil. A mlátím je, jak náleží. Po čertech jak náleží.«

»Kde jste přišel o ty zuby?« David tázal se ho posléze. Hráli tehdy právě pozdě do noci.

Hatchett poposedl na své židlici, jako by uštknut. Vypouklil oči na Davida a zarachotil divoce dýmku.

»Francouz,« řekl. »Takový špinavý francouzský vepř. Ničema! Řekl jsem mu, že ženské za nic nestojí — že ani po jedné z nich nic není. Má prý také ženskou. Nu

a co z toho, na to já, žádná z nich za nic nesloji. Je prý to jeho žena. Řekl jsem mu, že je blázen, že má ženu. A on z ničeho nic — hned na mne! Vyrázil mi zde ty dva zuby! Však ho jednoho dne dostanu! Zpráskám ho. Udělám si z jeho špinavé kůže bič na psy. Všichni Francouzi by měli pomřít. Kéž by Bůh to dal! Hladem; mrazem!»

David se mimovolně usmál. Hatchett se tím neurazil, ale jeho zamračená, vyhublá tvář šklebila se dále. Za nějaký den nato David přistihl ho, jak dává nějakému starému, bělovlasému mrzáku míšenci pytel potravin. Hatchett se zarazil, jako by byl přistižen při nějakém zločinu.

»Zabij toho starého chlapa, jakmile jen půda dosti rozmrzne, abych mohl vykopati hrob,« prohlásil, hroze zuřivě pěstí za tím starým Indiánem z kmene Psího Žebra. »Žebrák! Tulák! Ničema! Měl by již zemřít! Dal jsem mu právě jen tolik, aby vydržel, než země rozmrzne.«

Celkem vzato Hatchettova tvář byla horší, než jeho srdce. Měl jazyk jako meč. Nadával na všechno, jeho hrozby byly někdy hrozné, avšak neškodné a to právě Davida nesmírně bavilo. Zalíbil si Hatchetta. Jeho mrtvolná tvář, na níž se nikdy neobjevil ani sebe menší úsměv, byla nejpodivnější maska, již kdy viděl. Byl přesvědčen, kdyby se jednou roztáhla v úsměv, že nemohla by již přijít do své nynější podoby, leč že by při tom praskla. A přece jen oblíbil si toho muže a dny mýjely mu rychle v jeho společnosti.

Bylo již v polovici května, když vydali se na cestu k řece Peace; o tři dny později, než vyrazily bárky s kožišinami k Athabascce. David neviděl dosud nikdy nic podobného, jako bylo Hatchettovo velké, válečné canoe, prostorné jako malá loď a lehké jako pírko na

vodě. Čtyři statní muži Psího Žebra ho provázeli, celkem tedy šest vesel. Když se jednalo o Bareeho, Hatchett zadupal zloslně nohou. »Jakže! Ten pes aby s námi plul? Nikdy! Ať si běží po břehu, nebo ať zajde!«

Tak rozhodl by patrně i Baree sám, kdyby byl mohl vysloviti svůj názor. Den ze dne následoval canoe, plovaje přes přítoky a raze si cestu bažinami a pralesem. Nebylo to nic lehkého. V hlubokých, pomalých vodách dolního toku řeky Peace canoe urazilo svých pětatřicet mil každého dne a po dvakráte dokonce i čtyřicet. Hatchett krmil však Bareeho dobře a každé noci pes spal u Davidových nohou v táboru. Šestáho dne dostali se ke tvrzi Vermillon a Hatchett ohlásil se tam, jako kdyby byl přišel král. Byl přece na inspekční cestě. Na inspekci Společnosti, pamatujte! To je přece něco důležitého! O týden později přišli k přístavišti na téže řece, na dvě stě mil dále k západu a dvacátého dne ke tvrzi Sv. Jana, na padesát mil od Hudson's Hope. Odtud David viděl již po prvé hory. Rozeznal zřetelně jejich sněžné vrcholky, o sedmdesát mil dále, a když položil prst na jisté místo Hatchettovy mapy, srdce mu zabušilo. Vždyť tam již téměř byl! Den ze dne hory byly blíž a blíže a z Hudson's Hope zdálo se mu dokonce, že vidí již i tmavé koberce lesů na jejich bocích. Hatchett jen zavrčel. Byli stále ještě na čtyřicet mil daleko. A Mac Veigh, faktor v Hudson's Hope, pohlédl zvláštním způsobem na Davida, když mu řekl, kam míří.

»Jste první běloch, který se o to chce pokusiti,« řekl — s odslínem pochybnosti v hlase. »Podél Finley není to tak zlé až ke Kwadoche. Avšak odtamtud...«

Polítl hlavou. Byl to muž malé, tučné postavy a čelist mu poklesla pochybností na jeho kulaté tváři.

»Budete stále ještě na sedmdesát mil od řeky Stikine, až se dostanete nakonec ke Kwadochi,« pokračoval,

ukazuje na mapu. »Koho, u čerta, chcete tam schnatí, aby vás dopravil dále? Přímo přes hřbet Skalných Hor! Není tam dost cest ani pěšin. Není tam ani žádné obchodní Stanice. Je to příliš drsný kraj. Ani Indiáni tam nechtějí žít.« Odmlčel se na okamžik, uvažuje a přemýšleje hluboce. »Starý Towaskook se svým kmenem je na Kwadochi,« dodal pak, jako by pojednou viděl prasek naděje. »Ten snad, pochybuji však o tom. Je to smečka lenochů, ti mišenci Towaskookovi, a vyřezávají jen dřevěné modly, jimž se pak klaní. Nicméně on by vám snad mohl pomoci. Pošlu tam s vámi dobrého člověka, aby mu domluvil a učiníte dobře, vezmete-li s sebou nějaké sto dolarů v potravinách jako další lákadlo.«

Muž, který ho měl doprovázeti, byl mišenec. O tři dny později opustili Hudson's Hope, s Bareem uprostřed člunu. Horsvo ukazovalo se jim nyní již jasněji a druhého dne byli mezi jeho svahy. Pak šlo to pomaleji, když musili si dobývali cestu proti prudkému proudu řeky Finley. Byla to krušná práce. Davidovi se zdálo, že polovinu svého času tráví nyní v řevu peřejí. Sedmadvacetkrát v pěti dnech musili přenášeti své věci po pevnině. Pak opět zabralo jim plné dva dny, když bylo jim přenéstí canoe i zásoby kolem strmé hory. Patnácti dnů bylo třeba, aby urazili osmdesát mil. Pak šlo to již snáze a bylo dvacátého června, když utábořili se naposledy před Kwadochou. Slunce stálo ještě vysoko, byli však znaveni a naprosto vyčerpáni. David pohlédl na svou mapu a na číslice, jež měl zapsány ve svém zápisníku. Ode dne, kdy vydal se s Otcem Rolandem a Mukokim ke Cochranu, prošel na patnáct set mil! Na patnáct set mil. A měl již před sebou jen nějakých dvě stě mil! Jen právě přes ty hory — tam někde za nimi to je. Nezdálo se to býti tak příliš těžké. Nebál by se

jíti sám, odepře-li starý Towaskook pomoci mu. Ano, sám a sám. Najde si již nějak cestu, on a Baree. Měl neomezenou důvěru k tomu psu. Spolu se tam již nějak probíjí. Za týden nebo za čtrnáct dní mohli by již býti u toho Děvčete.

A pak...?

Zařívál se zdlouha na podobiznu v záři zapadajícího slunce.

XVI.

Byl právě týden Velké Slavnosti, když David se svým míšencem přišel do vesnice Towaskookovy. Towaskook byl nejvýchodnější z vyznavačů totemů a každý z jeho čtyřicetipěti soukmenovců připomínal Davidovi zaklínače dáblů, namalovaného na plátně tepee Sněžné Lišky. Byli oblečeni, jak David prohodil k svému míšenci, jako čerti. V den jeho příchodu Towaskook sám měl na sobě velkou medvědí hlavu, z níž vyčníval pár rohů buvola, který zabloudil sem nějak ze západní prerie a jeho úkolem toho dne bylo prováděti různé kejkle před svým totemovým kulem alespoň po šest hodin mezi slunce východem a západem, při čemž prozpěvoval všeliké bolesné a naříkavé modlitby k obludě, jež seděla, šklebíc se, na tom kůlu. Byl »den dobrého lovu«, a Towaskook i jeho lid vyčerpali všechny své síly téměř k zemlění horlivými prosbami a modlitbami ke svým božstvům, aby zvěř hor přišla až ke vchodům jejich tepee tak, aby ji mohli zabiti bez sebe menší námahy a omezili se na fysickou práci co nejmenší, než se jí zmocní. Téhož večera Towaskook navštívil Davida v jeho táboru, o něco výše proti proudu řeky, chtěje zvědět, zda a co by mohl vytěžiti z toho bělocha. Byl neobyčejně tlustý — tlustý

lenosti, a David se divil, jak mohl snést námahy všech těch obřadů před svým totemem. David seděl mlčky snaže se porozumět něčemu z posunů, když jeho míšenec Jakub rozmlouval s tím starým náčelníkem.

Jakub opakoval mu to vše, když Towaskook, vzdychaje zhluboka, vstal a opustil jejich tábor. Je to hrozná cesta přes ty hory, Towaskook prý tvrdil. Byl prý sám kdysi u řeky Stikine. Pohněval se se svým kmenem a vydal se k východu s množstvím svých přívrženců, avšak polovice jich zemřela — zemřeli, protože nemohli se dlouho rozloučiti se svými totemy a tím se stalo, že byli zastiženi sněhem, který dostavil se toho roku příliš záhy. Byla to cesta deseti dnů přes to horstvo. Musíte projít mraky, než se dostanete na vrcholek — několikrát musíte projít těmi mraky a oblaky. Nechtěl by prožít již nikdy té cesty. Je však ještě jedna možnost — právě jen jedna jediná. Mezi jeho lidem je mladý lovec medvědů, Kio, tak mladý, že jeho tvář je ještě bezvousá. Nedobyl si ještě svých ostruh, aby tak řekl, a vykonal by rád něco velkého, zejména když miluje dceru jejich lékaře kouzelníka Kwak-wa-pisew (motýlka). Kio by snad šel, aby dokázal svou sílu a odvahu tomu děvčeti. Towaskook nyní šel pro toho chlapíka. Ovšem, že Kio za cestu tohoto druhu by nevzal žádného platu. Ten připadl by Towaskookovi. Potraviny v ceně dvou set dolarů by úplně stačily, aby byl spokojen.

O něco později vrátil se již Towaskook s Kio. Týž byl ještě příliš mladý, štíhlého těla, jako kolčava, avšak pevného a proradného pohledu ve svých očích. Vyslechl Davidovu žádost. Ano, půjde. Půjde až ke stoku řeky Pitman a Stikine, zajistí-li mu Towaskook Motýlka. Towaskook, hledě žádostivě na zásoby, jež Jakub zatím vyložil tak, aby vyhlížely pokud jen možno vábně, při-

kývl. »Zítřa tedy,« Kio řekl, nyní již dychtiv toho dobrodružství. »Zítřa vydají se na cestu.«

Jakub ještě téhož večera připravil pečlivě oba vaky, jež David a Kio měli vzíti s sebou na svých hřebecích, neboť nyní již budou se ubírat kupředu pouze pěšky. Davidův náklad záležel z pušky a padesáti liber. Jakub je vyprovodil, volaje ještě za Davidem naposled výstrahu, aby si dal dobrý pozor na Kio s těma ďábelskýma očima.

Kio byl však jiný, než jeho oči. Záhy se ukázalo, že to je hovorný a spíše milý chlapík. Neznal jazyka bílého muže. Byl však mistrem v posuncích a když, slézaje první strmý horský svah, David objevil pojednou ve svých nohou a zádech svaly, o nichž dosud nevěděl, Kio lištoval ho s milým úsměvem a ujišťoval ho živými posunků, že se to brzo poddá a že David si na to zvykne. První noci tábořili téměř na vrcholku hory. Kio byl by k tomu rád použil teplých údolí na druhé straně, avšak Davidovy nohy a záda rozhodly jinak. Jahody zrály již v hlubších údolích, kdežto zde nahoře byla citelná zima. Mrazivý vítr vanul k nim se sněžných vrcholů hor a David cítil téměř dusivý pach mlhy z těch hustých mraků. Byli tak vysoko, že roští na jejich ohništi vydávalo solva dosli žáru, aby si mohli ohřátí slaninu. David však nedbal všeho toho nepohodlí. Krev mu vřela nadějí a radostnou předtuchou. Byl téměř již u konce své pouťi. Byl to velký boj, zvítězil však. Nyní o tom již nepochyboval. Nyní bude opět moci hleděti směle světu ve tvář.

Den ze dne pokračovali na své cestě k západu. Bylo to něco hrozného, ta cesta přes páteř vysokého, nepřístupného horského hřebce. David hleděl nyní mimovolně jinak na postavení člověka v přírodě; byli zde nyní spíše jako mravenci na těch horách, jak mu připadalo — jako bezvýznamní mravenci, plazící se zvolna kupředu. Zde

to bylo, kde bylo možno najít svou duši a náboženství, neměl-li ho kdo dosud. Nicotnost lidské bytosti byla téměř ohromující. Nutila přemýšlet, budila dojem, že život není celkem o nic více, než cosi nahodilého v celém tom mohutném systému přírody a dokazovala, jak je nám třeba Boha. V Kiových očích, když se někdy zahleděl tam dolů do těch hlubokých údolí, tkvělo cosi z těchto myšlenek, myšlenek, jichž nestačil by snad analysovat, jichž vznešené pravdy by snad ani nepochopil, již však cítil. To také bylo příčinou, že byl tak slepě oddán božstvu — svému totemu! A Davida napadlo, že snad v tom totemu je cosi právě tak božského, jako v těch růžencích, otřených částými modlitbami a v křížkách ze slonoviny na prsou žen.

Časně zrána jedenáctého dne přišli ke stoku řek Pilmana a Stikine a o něco později již Kio obrátil se na zpáteční cestu a David zůstal zde sám s Bareem. Ta osamělost dolehla na něho jako něco životného, tepotajícího životem. Zkřížili rozvodí a ocitli se v širém kraji, zalitým sluncem úžasné krásy a velkoleposti, s rozlehlými údolními mezi horskými svahy. Byl červenec. Se všech stran toho údolí, s rozsedlin mezi vrcholky a z malých strží zejících v té skalnaté půdě až k čáře věčného sněhu, dolétal k nim měkký, tlumený šepot. Byla to hudba živé vody, hudba, již celé ovzduší kolem bylo stále plno, neboť ty řeky, potoky a malé bystřiny, řinoucí se dolů ze spoust sněhu ležícího věčně na vrcholcích těch hor pod samými téměř oblaky, neztlachly nikdy. A jako tou hudbou, byl vzduch nasycen též sladkou vůní. Země hýřila zelení, časně květy měnily slunné svahy hor v nádherné koberce červené, bílé a nachové barvy všech odstínů — v záhony fialek a pomněnek, divokých aster a hyacintů. David hleděl na to vše s úžasem a jeho duše zpíjela se téměř tou krásou. Utábořil

se tam a zůstal tam po celý den i následující den. Dychtil po tom, aby se dostal dále a přes všechnu tu nedočkavost váhal a čekal. Měl pocit, že musí seznámit se poněkud s tím prázdným světem zde, než odváží se dále k jeho srdci — sám, že je mu třeba pochopit jej dříve trochu a zařídit dle toho své další kroky. Nemůže zabloudit tam, jakub ho o tom ujistil a Kio potvrdil to takéž, ukazuje mu opět a opět na široký, mělký proud, tekoucí zde před ním. Nebylo třeba, než aby sledoval tu řeku. Časem, za kolik neděl ovšem, přivede ho k bílé osadě na březích oceánu. Mnohem dříve však přijde k Firepan Creeku. Kio nebyl dosud nikdy tak daleko, nebyl nikdy dále, než u stoku těch dvou bystřin, jak Towaskook sdělil Jakubovi. Nebyl to tedy strach, jenž zde zdržoval Davida. Byla to jeho osamělost! Musil si náležitě duševně oddechnouti. A zatím opravoval si obuv a léčil nohy Bareeho, potlučené a zkrvavené namáhavou poutí po kamenité půdě horského hřbetu.

Vzpomněl, že procítil již tu tíseň osamělosti, když se rozloučil s misionářem. Zde však ta osamělost byla mnohem větší a tísnivější. Dnes večer, když zde tak seděl pod hvězdami a měsícem v úplňku s Bareem u svých nohou, zaplavila ho téměř, ani tak duševní skleslost, jako spíše zbožnou úctou. Nebylo v ní nic nemilého, nýbrž cítil pouze, že nemá mezí, že je nekonečná. Byla právě tak ohromná, jako ty hory, jež ho zde uzavíraly ve své lůno. Někde, na míle daleko od něho k východu, je Kio. To bylo vše. Věděl, že by nestačil nikdy vyličiti té osamělosti — té tesknoty, muž a pes a kolem celý prázdný svět. Po chvíli, když vzhlédl ke hvězdám a naslouchal tlumenému hukotu vod v údolí, jakési nové poznání počalo prochvívat jeho já. Zde byl mír právě tak nezměrný, jako ten prostor. Nebyl rušen bojem mužů a žen o život a Davidovi se zdálo, že musí zůstat na-

prošlo zliča před zraky milionů a bilionů těch bdělých strážců na obloze, v bledém světle měsíce plujícího pod nimi. Následující noci rozdělal pro sebe a Bareeho malý oheň a třetího dne zrána vzal tlumok a vydal se dále.

Baree držel se těsně po boku svého pána a oči obou byly ustavičně na stráži. Byli v kraji bohatém zvěří a David čekal již na první příležitost, kdy mohl by opatřit pro Bareeho a pro sebe trochu čerstvého masa. Bílé písčiny a obláskové břehy řeky byly plny stop divokých obyvatelů údolí a sousedících svahů a Baree věřil hladově, kdykoli postřehl teplý ještě pach stopy z poslední noci. Hladověl. Hladověl po celou tu cestu přes hory. Třikráte toho dne David zahlédl v dáli karibou. Odpoledne pak spatřil grizzlyho na zeleném svahu. K večeru měl štěstí. Stádo ovcí sešlo s hor dolů napítí se a přišel na ně nenadále, za příznivého větru. Zabil mladého berana. Po celou minutu stál pak po té první ráně jako by ztrnul, taje téměř dech. Rána zazněla tím tičným ovzduším jako výbuch. Přeskakovala s vrcholku na vrcholek budíc ozvěnu, zesilujíc a vracejíc se opět k němu, až posléze odumřela v dáli pouhým šepotem. Byl to příšerný láměř zvuk. Davidovi se zdálo, že bylo jej slyšeti jistě alespoň na několik mil odtud. Toho večera pochutnávali si opět jednou na čerstvém mase.

Bylo to jejich pátého dne v tom údolí, když dostali se k průrvě v západní stěně horstva a touto průrvou řinula se bystřina právě taková, jako byla řeka Stikine, široká a mělká, vroubená pruhy sypkého písku. David rozhodl, že je to jistě Firepan Creek a cítil, jak srdce mu prudčeji buší, když zamířil tím směrem s Bareem. Jistě, že je nedaleko Tavisovy chaty, nebyla-li dosud zničena. Avšak i byla-li spálena následkem náказы, jež tam postihla Tavishe, najde jistě alespoň její zuhelna-

lélé zbytky. Byly tři hodiny, když vydal se vzhůru podél toho potoka a cítil ve svém nitru, jak silně je vzrušen. Byl si nyní stále víc a více jist, že blíží se k cíli svého dobrodružství. Co nevidět přijde na život — na stopy lidského života. A pak? Snažil se zaplašit svůj nepokoj a vzrušení, stále větší a větší úzkost. Nejdříve tedy jde o to, aby našel Tavishovu chatu, nebo její zříceniny. Pokládal za jisto, že bude někde poblíž, nedaleko stoku těch dvou bystřin. Lovec nebo prospektor drahých kovů zvolil by přece přirozeně lakové místo.

Ubíral se kupředu jen zvolna, pátraje po obou stranách potoka a naslouchaje pozorně. Očekával, že každé chvíle zaslechne nějaký zvuk, zvuk jiného opět druhu, než dosud. A rovněž zkoumal pečlivě ty bílé, čisté písčiny. Bylo tam hojně stop — divokých zvířat. Jednou srdce mu poskočilo, když postřehl medvědí stopu, připomínající neobyčejně stopu mokašinu. Bylo zde úžasné množství medvědů. Jejich stopy byly všude podél potoka a množství a čerstvý ještě pach stop přiváděl Bareeho v nepokoj. David pokračoval v cestě až do tmy. Byl by nejraději i pak šel ještě dále. Rozdělal si však nevelký oheň a uvařil si večeři. Dlouho seděl pak v měsíčním světle kouře dýmku a naslouchaje pozorně. Snažil se nemyslet. Přišli den rozplýlí již jeho pochybnosti. Děvče? Co asi najde? Ulehkl pozdě ke spánku a probudil se za časného letního rozednění.

Když přišel dále, potok se zúžil a krajina byla ještě divočejšího vzhledu. Bylo poledne, když Baree pojednou stanul jakoby přimrazen s napařatýma nohama, naježenou srstí na hřbetě, a z hrdla vycházelo mu tlumené, zlověstné vrčení. Stál nad pruhem bílého písku, sotva větším, než pouhá příkrývka.

»Co je hochu?« David se ho tázal.

Přistoupil k němu, nemysle na nic a stál na okamžik na okraji písčiny nehledě dolů a zapaluje si dýmku.

»Co je?«

Ale již v příštím okamžiku cítil, jako by mu srdce vystoupilo až k hrdlu. Očekával, co jeho oči nyní spatřily a pátral po tom, přes to však nečekal, že to udělá na něho tak úžasný dojem. Otisk nohy v mokasínu zde v tom písku! Tentokráte nemohlo o tom býti žádné pochybnosti. Lidská noha jej tam vytiskla — jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát, pětkrát — křížic ten úzký pruh písku. Stál zde nyní s dýmku v ústech, zíraje upřeně dolů, aniž by se mohl, jak se zdálo hnouti, nebo alespoň jen vydechnouti. Byla to malá stopa. Jako nějakého hochy. Pak postřehl, koutkem svého oka, že Baree ježí srst a vrčí nad jinou opět stopou. Byla to velká, hluboká medvědí stopa, silně vtisknutá do písku. Stopa té šelmy křížila písčinu na jejím okraji rovnoběžně se směrem stopy mokasínu. Byla úžasně čerstvá, znamenalo-li chování Bareeho, jak ježil srst a vrčel, vůbec něco.

David sledoval směr obou těch stop. Na sto stop výše proti proudu mohl zřetelně rozeznati, kde štěrk a kamení přestaly a začal pouze písek, široký a dlouhý pruh písku, přes nějž musily jíti ty nohy v mokasínech právě tak, jako tlapky s drápy, sledovaly-li dále ještě směr potoku. Nezajímal se o medvěda o nic více, než Baree zajímal se o toho indiánského hochy, a proto, když došli k písčině, onen sledoval stopy mokasínů, tento pak stopy drápů. Nebyly od sebe nikde vzdáleny na více, než nějakých deset stop. A pak, pojednou se setkaly, a David postřehl, že medvěd křížil písčinu poslední a zahladil tak částečně stopy mokasínů. Nezdálo se mu to tak příliš neobyčejným, leč když přišel k míslu, kde mokasíny zahnuly oslí vpravo. Medvědí stopy následo-

valy jejich otisků. Ještě o něco dále — a Davidovo srdce silně zabušilo. S počátku mohla to býti rouhá náhoda, nyní tomu však bylo jinak, nebyla to již náhoda, bylo v tom cosi účelného. Ty drápy sledovaly stopy mokasínů. David se zastavil a uložil si do kapsy dýmku, zadýmav z ní ještě několikrát. Pak pohlédl na svou pušku a přesvědčil se, že je připravena pro případ potřeby. Baree vrčel stále, cenil tesáky a blýskal zlověstně očima, upíraje je před sebe a větře. David se zachvěl. Nebylo pochybnosti, že ty drápy dosáhly zatím mokasíny!

Byl to grizzly. Vytušil to podle velikosti jeho stop. Sledoval je přes pruh drobného šterku. Sledovaly záhyb potoka a objevily se opět na písčíně o něco dále. David vykřikl úžasem, solva že pohlédl opět pozorněji na ty stopy.

Mokasíny sledovaly nyní stopy grizzlyho!

Hleděl nyní na ty stopy po nějakou chvíli, nevěře vlastním očím. Avšak nemohlo zde býti žádné pochybnosti! Nohy toho indiánského hochy kráčely v šlépějích medvěda! Viděl důkaz jasně před sebou a bylo to něco úžasného. Ovšem, že bylo také možno. . . *

Co by mohlo býti ještě možno, David již nedomyslí. Nevykřikl ani při tom, co pak spatřil. Nevydal vůbec zvuku. Snad že při tom přestal dokonce dýchat. Bylo to však přes to vše zde — před jeho očima. Něco víře nepodobného, nevysvětlitelného, úžasného! Po třetí již změnil se pořad těch tajemných stop v písku — a grizzly následoval nyní opět hochy, zahlazuje téměř úplně otisky jeho malých nohou v mokasínech v písku. David hádal, zda je možno, že by mu jeho oči tak vypověděly

službu, nebo že jeho mysl vyklouzla ze svých kolejí a mámila ho nyní absurdními halucinacemi. Proto také snad nezarážilo ho tak, jak by bylo lze očekávat, za obyčejných okolností, co téměř hned na to spatřil. Na okamžik bylo mu to jen novým opět důkazem o jeho šílenství. A kdyby všechny ty hory byly se pojednou obrátily hlavou dolů a stály zde na svých vrcholcích, nebylo by ho to přivedlo do většího, něměho a tupého téměř úžasu, než to děvče, jež objevilo se téměř v téže okamžiku před ním, solva o deset kroků dále. Vynořilo se tam jako zjevení zpod velkého balvanu — o něco starší, o něco větší, o něco divočejšího vzhledu, než zdálo se mu na tom obrázku, avšak s touže nádherou vlasů kolem své hlavy a s týmž tázavým výrazem v očích, když zde nyní stálo, zírajíc na něho. Měla ruce týmž způsobem po boku, jako by se právě chystala uprchnouti před ním. Snažil se promluvit. Byl dokonce později, když na to vzpomínal, přesvědčen, že se pokusil natáhnouti ruce. Byl však naprosto bezmocný. A jak tam tak stáli, na dvacet kroků od sebe, hleděli na sebe, jako by se byli setkali, přicházejíce k sobě s onoho světa.

Vtom stálo se něco, co přivedlo Davidův mozek opět násilím k rozumu. Zaslechl zapraskat něco — těžce, pomalu, a zpoza druhého konce balvanu vystoupil ohromný medvěd. Obluda! Na deset stop od toho děvčete. Nyní teprve výkřik vydral se mu z hrdla jako výstražná a současně přiložil k lici svou pušku. Děvče však bylo rychlejší ještě než on — jako šíp, jako blesk, jako smršť svých lesknoucích se, zářících kadeří, vrhla se po bok té ohromné šelmy. Stála tam zády k ní, s oběma rukama zabořenýma do té hrubé, kosmaté srsti, zatím co celé její tělo se chvělo a oči blýskaly na Davida. Ochabl, sklonil svou pušku a postoupil o několik kroků kupředu.

»Kdo ... co ...« vypravil ze sebe a zastavil se. Neměl dosti síly jítí dále. Ona však, jak se zdálo, porozuměla. Vzpřímila se a řekla vzdorně:

»Jsem Marge O'Doonová a zde to je můj medvěd.«

XVII.

Byla nádherná, jak zde tak stála, krásný exemplář člověka v té divočině kolem — a přece také sama úžasně divoká, když upřela zrak na Davida, chráníc svým chvějícím se tělem lu velkou šelmu, stojící za ní. Davidovi v prvním úžasném překvapení, když ji spatřil, připadala jako žena, nyní však viděl v ní pouhé dítě, zcela mladé děvče. Snad to bylo tím, jak její bohatý vlas spadal jí splelí kučeravých kadeří na ramena a prsa, snad to byla její štíhlost, její krátké sukně, její upřímné, jasné oči, velké a modré, jež na něho upírala a zejména i způsob, jak vyslovila své jméno. Medvěd neměl pro něho o nic více významu, než nějaký balvan, o nějž by se byla právě opírala. Neslyšel již, jak Baree tiše vrčel. Putoval tak daleko a dlouho, aby ji našel, že nyní, když zde stála před ním, skutečná a tělesná, nemohl cítiti zájmu o nic jiného. Bylo to dosti choulostivé postavení. Znal ji již tak dlouho, byla s ním po celou tu dobu tak vytrvale, naplňujíc i všechny jeho sny, že bylo mu skutečně nesnadno najítí slova, jimiž by ji oslovil. Když se konečně ozvala z jeho rtů, byla to zcela všední slova, s odsínem sbedůvěry a jistoty.

»Jmenuji se David Raine,« řekl, »a přišel jsem z daleka, abych vás vyhledal.«

Znělo to zcela prostě a beze všeho vzrušení, nebo něčeho, co by ji mohlo pobouřiti a přesto to děvče přitisklo se ještě více k medvědu. Ta statná šelma stála,

nehýbajíc jediným svalem a upírala jen své malé, zarudlé oči na Davida.

»Nechci tam zpět!« řeklo děvče. »Budu se bránit!«

Její hlas zněl jasně, určitě a vzdorně. Její malé ručky objevily se nyní před ní, zatínající pěsti. Rychlým pohybem shrnula si vlasy s tváře. Měla modré oči, jež však nyní ztemněly jako obloha před blížící se bouří. Byla jako dítě a přece opět již jako žena. Divoká, malá osobička. Byla hotova dáti se do boje. Byla hotova skočiti na něho, kdyby se odvážil přiblížit se jí. Neodvrátila ani na okamžik oči s jeho tváře.

»Nepůjdu tam zpátky!« zvolala opět. »Nechci tam jít!«

Nyní postřehl i jiné ještě věci. Její mokasíny byly poťráhány. Z její krátké sukénky visely hadry, vlasy byly zcuchány, a když si je odhrnula s tváře, postřehl pod očima známky únavy a vyčerpání. Tváře byly vpadlé a pobledlé, ač v té chvíli ještě nevěděl, že je to následkem hladu a námahy dostali se dále od něčeho, čeho se tak bála. Na hřbetě jedné její ruky zahlédl hlubokou, krvácející jízvu. Něco v jeho tváři vzbudilo v tom děvčeti patrně jakousi tuhu pravdy. Naklonilo se poněkud kupředu, rychle a dychtivě, a tázalo se:

»Nepřišel jste z Hnízda? Neposlali vás za mnou?«

Ukázala prstem dolů do úzkého údolí a její rty zůstaly pootevřeny, když očekávala od něho odpověď na svou otázku, zatím co její vlas shrnul se jí opět na prsa, jak nakláněla se kupředu.

»Přišel jsem na patnáct set mil daleko — tam odlud,« řekl David, mávnuv rukou k pohoří za svými zády. »Ne-

byl jsem dosud nikdy zde v tom kraji. Nevím, kde je to Hnízdo, ani co to vlastně je. A nepřišel jsem, abych vás tam dovedl zpět, leč že byste tomu sama chtěla. Pronásleduje-li vás někdo a prcháte-li před ním, pomohu vám. Neublíží mi ten medvěd?»

Shodil svůj tlumok a odložil pušku. Na chvíli děvče zíralo na něho stále ještě široce otevřenýma očima. Pak ale strach jako by z nich pomalu vyprchal. Ty zafaté malé pěsti povolily a pojednou obrátila se ke grizzlymu a objala svýma obnaženými pažema krk té statné obludy.

»Taro, Taro, není to jeden z nich!« zvolala. »Není to jeden z nich — a myslila jsem, že tomu tak je!«

Obrátila se k Davidovi tak prudce, že zafatěl léměř dech. Bylo to, jako by se bylo obrátilo nějaké ptáče. Dosud nikdy neviděl tak rychlého a svižného pohybu.

»Kdo jste?« naléhala na něho, jako by nebyla již slyšela jeho jména. »Proč jste zde? Co vás přivedlo sem do toho Hnízda?«

»Nelíbí se mi ten medvěd,« David odvětil nejistě, když grizzly se zvolna pohnul směrem k němu.

»Tara vám neublíží,« odvětila. »Leč že byste se mne dotkl a já bych vykřikla. Mám ho již od té doby, kdy byl ještě mládě a dosud nikomu neublížil. Ale — ublíží, bude-li třeba.« Oči jí opět ztemněly a hlas zněl rozhodně a tvrdě. »Vycvičila jsem si ho . . .,« dodala. »Řekněte mi však — proč jdete do Hnízda?«

Byla to určitá, rozhodná otázka, stále ještě s jakýmsi odstínem podezření a její oči, když mu ji dávala, upíraly se na něho, jako nejjasnější, nejupřímnější modré oči, jež dosud kdy viděl.

Shledával nyní, že to dopadlo naprosto jinak, než očekával a že všechny jeho přípravy nejsou k ničemu. Častokráte myslil přece na to, co řekne tomu děvčeti, až je najde, najde-li je vůbec, očekával však něco trochu všednějšího, obvyčejnějšího, a byl přesvědčen, že nebude nic snadnějšího na světě, než říci jí, kdo je, a proč sem přišel a říci jí to zcela srozumitelně a přesvědčivě. Neočekával zkrátka takovou osobičku, jako zde nyní stála před ním se svým medvědem — osobičku, k níž přiblížit se obvyklým způsobem bylo poněkud těžko — zpola ženu a zpola dítě, a tak překrásně divokou. Nebyl zklamán. Naopak podléhal jejímu vlivu. Když na ni nyní pohlédl pozorněji, byl i stále ještě zběžně, cítil, chvěje se téměř, jak nádherná je to bytost. Avšak vše bylo při ní jaksi nezvykle divoké. I její vlas, ta úžasná nádhera zcuchaných kučer, byl v divokém nepořádku. Zdálo se, jako by tepotala téměř divokostí, jako skřítek, zahnaný pojednou do úzkých, nikoli, ne jako skřítek, nýbrž jako nějaký krásný tvor, který chtěl a uměl by dáti se v zoufalý zápas, kdyby toho bylo třeba. Takový byl jeho dojem. Všechny jeho představy toho děvčete, jak je viděl ve svých snech podle toho obrázku, se pojednou zhroutily a musil utvořit si nové, jak je zde nyní před sebou viděl, skutečné a živoucí. A nebyl zklamán. Neviděl dosud nikdy nic podobného, jako byla ta Marge O'Doonová se svým medvědem. O'Doonová! Jeho mysl zalétla bleskem zpět při tom jménu — k ženě, s níž se setkal v železničním kupé transkontinentální dráhy — k ženě, jež hledala muže jménem Michal O'Doone. Jistě že ta žena byla její matka. Jmenovala se jistě také O'Doonová.

Děvče odloučilo se jen zvolna od svého medvěda a přistoupilo blíže, až bylo jen na tři kroky od Davida.

»Tara vám neubliží,« ujišťovala ho opětně, »leč že bych začala křičet. Pak by vás však roztrhal na kusy.«

Bylo-li na ni s počátku znáti trochu strachu při jeho neočekávaném příchodu, byl ten strach nyní již ten tam. Její oči byly jako tmavé skalní fialky a opět ho napadlo, že jsou to nejmodřejší a nejupřímnější oči, jež kdy viděl. Nevyhlížela již tak dětsky, stojíc nyní blíže k němu a její štíhlá postava budila dojem, že je větší, než s počátku se mu zdálo. David věděl, že se ho chce vyptávat a proto dříve ještě, než se mohla dostat ke slovu, tázal se jí sám:

»Proč se tak bojíte, že by někdo přišel sem za vámi z toho Hnízda, jak tomu říkáte?«

»Protože,« odpověděla mu již beze strachu, »utíkám před nimi.«

»Utíkáte!« zvolal. »A jak dlouho již...?«

»Dva dny.«

Nyní chápal — nyní věděl, proč její mokašiny jsou tak rozedrány, proč má potřhanou sukni, zcuchané vlasy a proč na její tváři je viděti takovou únavu a vyčerpání. Postřehl nyní teprve, že nestojí pevně na nohou, že jako by se potácela, chvějíc se jako útlý slonek květiny se strany na stranu pod závanem vánku a cítil, že si toho všeho nepovšiml již dříve jen pro to, že byl příliš upoután těma jasnýma, upřímnýma, báječnýma očima. Mžikem stál jí po boku. Zapomněl na medvěda. Jeho ruka uchopila její, právě tu s tou hlubokou, červenou jizvou — a dovlekl ji k ploché skalině o několik kroků dále. Následovala ho, upírajíc na něho stále oči a spíše udivena. Také grizzly nespouštěl s něho svých malých, zarudlých očí. O několik sáhů dále ležel Baree na břiše mezi dvěma kameny, hledě pozorně na medvěda. Byla

to podivná scéna, spíše nepřirozená a napjatá. David však toho všeho již necítil. Držel stále ještě dívčinu ruku, když již usadil ji na skalinu a hleděl jí do očí, usmívaje se laskavě. Vždyť to je přece jeho malá kamarádka — — Děvče, jež ho provázelo po celou tu dobu od prvního večera v chatě Francouze Thoreau, kdy je po prvé spařil, a jež pomáhalo mu zvítěziti v tom velkém boji, jenž ho pak čekal. Děvče, jež povzbuzovalo ho a dodávalo mu odvahy po všechny ty měsíce a pro něž prošel těch patnáct set mil, jen aby je spařil. Řekl jí to vše. S počátku myslila si snad, že je trochu šílený. Její oči to byly, jež prozradily, že má snad takové podezření, neboť její rty nepřerušily jediným slovem jeho vypravování. Pak však ty rty se pootevřely, a počala rychleji oddychovati a líce se zarděly. Bylo to něco nového v jejím životě, celý ten příběh, i když snad ten muž byl trochu potrhlý, nebo snad i nějaký podvodník. Tolik je jisto, že byl zde skutečně a že vypravoval jí tu věc bez zvláštního vzrušení, s nesmírnou důvěřivostí a přesvědčivostí a krom toho s nezvyklou něhou — jako by se snažil zjednodušiti ten podivný příběh uším nějakého dítěte, což ostatně skutečně se snažil, neboť s tím slabým ruměncem na lících, pootevřenými rty a něžnými očima zdála se mu nyní ještě více dítětem, než dříve. Jeho způsob zjednal mu její naproslou důvěru, ač ovšem stále ještě nemohla uvěřiti, že by byl vykonal to vše pouze pro ni — nevěříc mu v hloubi své chvějící se téměř duše až po okamžik, kdy skončil své vypravování, líce jí dnešní cestu sem do toho údolí a ukazuje jí po prvé — na důkaz pravdy toho, co jí vypravoval — ten obrázek.

Vykřikla slabě a byl to první zvuk, jež opět vydaly její pootevřené rty, když svírala v rukou tu podobiznu,

hledíc na ni dychtivě. A David, shlížeje dolů na ni, neviděl, leč její lesknoucí se nádherné kadeře, zcuchané, bohaté a překrásné, jak spadaly jí ve slunečních paprscích na ramena a níže ještě až k bokům. Shledával je nevýslovně krásnými, přes všecken ten nepořádek, v němž se nalézaly. Zakrývaly jí tvář, jak se nakláněla nad podobiznu a David nepromluvil. Čekal věda, že za nějaký okamžik již bude jasno vše, co by byl tak rád zvěděl a že to děvče, až opět vzhledne od toho obrázku, řekne mu to a že mu prozradí, proč je právě zde a nikoli u té ženy, s níž se setkal v železničním kupé, a jež je jistě její matka.

Když posléze vzhledla, její oči byly široce otevřeny a plny jakési tajemné záhady.

David, jsa si jist správností svých domněnek, řekl:

»Jak došlo k tomu, že jste byla zde nahoře a nikoli se svou matkou tehdy, když jsem se s ní setkal v tom železničním kupé?«

»Nebyla to má matka,« odvětilo děvče upírajíc na něho stále týž zvláštní, tázavý pohled. »Moje matka je mrtva.«

XVIII.

Zvěděv ten tak klidně vyslovený fakt, že její matka je mrtva. David čekal, že Marge O'Doonová podá mu další ještě vysvětlení. Namluvil si dříve tak přesvědčivě, že obrázek, jež s sebou nosil, je klíčem ke všemu, co by si byl tak přál zvědět — nejdříve od Tavishe, kdyby byl ještě žil, a nyní od toho děvčete — že potřeboval nějaké chvíle, než si zcela uvědomil, co viděl na

tváři své společnosti. Poznal, že okolnost, že právě on má ten obrázek v rukou a způsob, jak se k němu dostal, ji silně znepokojily, že však s druhé strany žena, s níž se setkal ve voze transkontinentální dráhy, neměla pro ni vůbec žádného významu, ač sdělil jí se zvláštním důrazem, že ta žena — již pokládal za její matku — hledala muže, nesoucího její vlastní jméno — O'Doona. Bylo příliš patrné, že to děvče očekává, že mu řekne ještě něco více a opakoval tedy prostě ten fakt — že ta žena toužila po tom, najítí muže, jenž se jmenoval O'Doone a že měl důvod domnívat se, že i ona se jmenovala O'Doonová, zejména když měla u sebe ten obrázek děvčete, nesoucího totéž jméno. Zdálo se mu to býti neobyčejně pádným a přesvědčivým důkazem. Byly to okolnosti, jež připouštěly jen určité závěry, avšak to děvče zde, tak blízko u něho, že mohl téměř cítiti jeho dech, nechápalo, jak se zdálo, jejich významu. Hledělo na něho stále jen široce otevřenýma, jakoby udivenýma očima, a když skončil, řeklo:

»Moje matka je mrtva a otec je mrtev takéž. A moje teta je mrtva — tam nahoře v Hnízdě. Nezůstal nikdo, leč strýc Hauck a ten je netvor. A pak Brokaw. Ten je však ještě větší netvor. On to byl, jenž mne přiměl k tomu, abych se dala tak fotografovali — před dvěma lety. Vyučila jsem pak Taru, aby roztrhal každého, kdo by se mne jen dotkl, jakmile začnu křičeti.«

Bylo zajímavé pozorovati, jak oči jí ztemněly a jak její zorničky se zvětšily. Nehleděla již na ten obrázek ve svých rukou, nýbrž přímo na něho.

»Zachytil mne tam, blíže poloka. Poděsil mne. Přinutil mne, že jsem se dala tak zachytili. Chlěl dokonce, abych svlékla svou...«

Krev nahrnula se jí divoce do tváře a bylo patrné, jaký hněv plá v jejím srdci.

»Nyní bych se ho již nebála — kdyby byl samotný,« zvolala. »Křičela bych — a bránila bych se, a Tara by ho roztrhal na kusy. Oh, Tara ví již, jak to udělati — nyní. Vycvičila jsem si ho.«

»Donutil vás, že jste se dala tak fotografovat,« naléhal mírně. »A co pak...«

»Viděla jsem pak jeden z těch obrázků. Moje teta jej měla. Chtěla jsem jej zničit, neboť jsem ho nenáviděla, teta však řekla, že je nutno, aby jej podržela u sebe. Byla tehdy nemocná a měla jsem ji ráda. Objímala mne den co den. Líbala mne vždy večer, když jsem šla spať. Bály jsme se však Haucka — neříkám mu nikdy strýc. Ona se ho také bála. Jednou jsem na něho skočila a poškrábala jsem ho na tváři, když jí nadával a vykřákal mne za to za vlasy. Oh, cítím lo ještě nyní! Od toho dne plakávala ještě více a objímala mne ještě častěji a upřímněji. Však také tak umřela, držíc mou hlavu, jako by mi chtěla ještě něco říci. Nerozuměla jsem jí však již. Plakala jsem. Nyní je tomu již šest měsíců, a od té doby učím Taru, aby roztrhal každého, kdo by se mne chtěl dotknouti.«

»A proč jste tak vycvičila Taru, dceruško?«

David ji vzal za ruku. Ležela v jeho ruce, hřejivá, pevná, drobná ručka, nevzpírajíc se mu. Postřehl, jak se pojednou slabě zachvěla.

»Zaslechla jsem něco,« řekla. »To Hnízdo je hrozné místo. Hauck je hrozný, Brokaw je hrozný a Hauck poslal tam někde nahoru — ukázala k severu — pro Brokawu. Říkal, že mu náležím, tomu Brokawovi. Jak to myslil?«

Obrátila se tak, že hleděla Davidovi přímo do tváře. Nedostalo se jí však odpovědi. Kdyby byla již ženou...

Postřehla, jak jeho tvář se zvolna napíjala a zatvrdla, když pohlédl na okamžik jinam od jejích očí, jež ho tak

rozčilovaly — a jak jeho čelisti se křečovitě sevřely, a její ruka sevřela při tom tím pevněji jeho pravici, v níž dosud spočívala.

»Jak to myslel Hauck?« naléhala dále. »Proč bych náležela Brokawovi, tomu zrzavému netvoru?«

David sevřel nyní její ruku oběma svými něžně a jako by jí chtěl dodatí tím více důvěry. I jeho hlas zněl mírně a něžně, byť i jeho tvář podržela stále týž tvrdý výraz.

»Kolik je vám let, Marge?« tázal se.

»Sedmnáct,« odvětila.

»A mně je již — třicet osm.« Usmíval se na ni. »Hledte...« Nadzdvihl klobouk. »Vlasy počínají mi již šedivět!«

Vzhlédla k němu rychle a pak, tak neočekávaně, že se až zajíkl, její prsty pročísly mu nazad jeho husté, plavé vlasy.

»Trochu,« řekla. »Nejste však dosud stár.«

Spustila opět svou ruku. Celý ten pohyb byl pohyb nevinného dítěte.

»A přece jen jsem již velice stár,« ujišťoval ji. »Ten Brokaw je nyní právě v Hnízdě, Marge?«

Přikývla.

»Je tam již po celý měsíc. Přišel, když Hauck pro něho poslal a odešel opět. Pak se však opět vrátil.«

»A vy nyní před ním utíkáte?«

»Od nich od všech,« odvětila. »Kdyby to byl jen Brokaw, nebála bych se tak. Nechala bych mu dotknouti se mne a začala bych křičeti. Tara by ho roztrhal za mne. Je tam však také Hauck a pak všichni ti ostatní. Jsou horší ještě od té doby, kdy Nisikooš zemřela. Říkala jsem jí tak — své tetě. Všichni jsou hrozní a bojím se jich všech zejména od té doby, kdy začali stavěti velkou klec pro Taru. Proč slavějí tu velkou klec pro

Taru z mladých stromků? Proč ho tam chtějí zavřít? Nikdo z nich mi to nechce říci. Hauck říká, že je to pro jiného medvěda, kterého prý Brokaw přivede od Yukonu. Víím však, že lhou, a že je to pro Taru.« Její prsty sevřely pojednou opět křečovitě jeho ruku a po třetí již postřehl pod těmi dlouhými, lesklými řasami, jak oči již ztemněly skutečnou hrůzou. »Proč bych měla náležeti Brokawovi?« lázala se opět chvějícím se poněkud hlasem. »Proč to Hauck říká? Může si snad nějaký muž — koupiti děvče?«

Zatínala téměř nehty do jeho masa. David necítil však, že by ho to bolelo.

»Jak to myslíte?« lázal se, snaže se, aby jeho hlas zněl pokud možno klidně. »Prodal vás snad ten Hauck?«

Hleděl jinam, dávaje jí tu otázku. Báł se právě v té chvíli, že snad v jeho tváři bylo něco, co si nepřál, aby ona viděla. Počal již chápati, nebo alespoň počal tušiti možnost něčeho hrozného.

»Já — já — nevím,« zaslechl, jak děvče mu odpovídá blízko u jeho ramene. »Bylo to večer, když slyšela jsem, jak se spolu hádají a připlížila jsem se ke dveřím, které byly trochu pootevřeny a nahlédla jsem tam. Brokaw dal mému strýci pytlík zlata, malý pytlík, jako nosívají zlatokopové a slyšela jsem, jak vylýká strýci: „To je více, než zač stojí, dám to však. Ale nyní patří mně!“ Sama nevím, proč jsem se tím tak polekala. Nebyl to Brokaw sám, před nímž jsem doslala takový strach. Byl to spíše jakýsi hrozný výraz na tváři toho muže — mého strýce. Téže ještě noci jsme spolu uprchli — Tara a já. Co myslíte, proč asi chtěli dáti Taru do klece? Myslíte snad, že Brokaw koupil Taru od mého strýce, aby ho zavřel do klece? Řekl však, že kupuje ji, nikoli je ho.«

Pohlédl na ni opět. Její oči nebyly nyní již tak prosty všeho strachu, jako dříve.

»Kupoval Taru, nebo mne?« naléhala na něho.

»Proč myslíte vůbec, že by byl kupoval vás?« David se tázal. »Stalo se snad něco?«

Po druhé její tvář zarděla se hněvem a zpod obočí zableskly divoce ty krásné oči.

»On — ten zrzavý netvor — chytil mne po tmě asi o čtrnáct dní dříve a držel mne — a políbil mne!« Zajíkla se téměř vyskočivši divoce a stojíc nyní před ním. »Chtěla jsem křičeti, avšak bylo to ve slavení a Tara by nebyl mohl ke mně přijíti. Poškrabala jsem ho a bránila jsem se, on však mi ohnul hlavu nazad, až to bolelo. Pokusil se o to opět téhož dne, kdy dal strýci to zlato, udeřila jsem ho však holí a utekla jsem. Oh, jak ho nenávídím. A on to dobře ví. A strýc se na mne zlobil za to, že jsem ho udeřila! A to je právě proč... od nich utíkám.«

»Rozumím,« řekl David vstáváje a usmívaje se na ni konejšivě, ač cítil, jak krev v žilách ho žhne, jako oheň. »Nevěříte ještě ani nyní, co jsem vám vypravoval o tom obrázku? Jak ta podobizna jako by se stále snažila říci mi něco, pobídnouli mne k většímu spěchu? Dostal jsem se sem právě včas, nemyslíte? Bude to žert s tím Brokawem, dceruško, a se strýcem Hauckem rovněž, podařený žert, co?« Smál se, či měl spíše pocit, že se směje, i když krev vřela mu v žilách jako v hořečce. »Jste chlapík, Marge — vy, i ten váš medvěd!«

Bylo to opět po prvé, že si vzpomněl na medvěda od chvíle, kdy Marge se odloučila od té slatné šelmy a přišla k němu, a když nyní pohlédl tím směrem, vykřikl překvapen.

Baree a grizzly měřili se na chvíli druh druhu. Pro Bareeho byla to nejúžasnější chvíle jeho života a skrčiv se mezi dva balvany nemohl pochopiti, proč jeho pán ani se nedal na útěk, ani nepoužil své pušky. Chtělo se

mu vyskočili, kdyby jeho pán se byl chystal k boji a vrhnouli se přímo na toho ošklivého netvora a právě tak se mu chtělo ulikati odlud, pokud jen nohy by mu stačily. Chvěl se nerozhodností, čekaje na nějaké znamení od Davida, aby udělal to, nebo ono. A Tara blížil se nyní zvolna ke psu! Svěsil nízko svou ohromnou hlavu, kývaje jí hrozebně se strany na stranu; jeho silné čelisti byly pootevřeny a čím blíže přicházel k Bareemu, tím menším zdál se býti ten pes mezi svými dvěma balvany. Na neočekávaný Davidův výkřik děvče se ohlédlo a zarazil se slyše, jak se směje jasným a čistým smíchem, jakoby hlasem zvonku. Bylo to k smíchu, ten obraz psa a medvěda, kdyby někdo byl v náladě viděti směšnost toho výjevu.

»Tara mu neublíží,« přispíšila si říci, když postřehla Davidův nepokoj. »Má rád psy. Chtěl by si hráti s... jak se jmenuje váš pes?«

»Baree, a já se jmenuji David.«

»Baree — David — vida.«

Jako ptáče odlétla od něho a vtom již seděla na tom staletém grizzlym, zatínajíc prsty do jeho kosmaté, husté srsti a usmívajíc se na Davida, zatím co její nádherný vlas vlál kolem ní jako oblak se zlatovým odleskem ve sluneční záři.

»Pojďte,« řekla podávajíc Davidovi ruku. »Chci, aby Tara věděl, že jste můj přítel. Neboť« — a oči jí opět na okamžik ztemněly — »vycvičila jsem si ho a chci, aby věděl, že v á m nesmí ublížili.«

David k nim přistoupil, nelouže příliš po té nové známosti, až Marge svezla se lehce s medvěda, objala Davida bez rozpaků oběma rukama kolem krku a naklonila se s ním takto těsně před velkou hlavu a kulaté, chladné oči toho zvířete. Po rozkošný okamžik liskla takto svou tvář k jeho, hledíc při tom stále přímo na Taru

a hovoříc k němu. David neposlíhl, co mu říká, leč že vykládá Tarovi něco asi toho smyslu, že nesmí nikdy ublížit tomu muži zde, nechť se již stane cokoli. Cítil sladký dolek jejího vlasu na svém krku a tváři. Na chvíli vlnil se mu na prsou a dívčina ruka dotkla se jeho tváře, teplá a něžná. David se nepohnul, leč že se vzpřimil, když spustila opět ruce s jeho ramen.

»Nu, a nyní vám již neublíží!« zvolala vítězně.

Líce jí plály, nikoli však rozpaky. Její oči byly jasné a čisté jako fialky, jež drtil svýma nohama v horských údolích. Hleděl na ni, jak zde před ním stála, tak příliš dětská a přece již dosti žena, aby cítil, jak mu jeho vlastní tvář hoří. A pak pojednou poslíhl, jak výraz její tváře se změnil. Bylo v tom cosi dojemného, něco, při čemž viděl opět to, nač již zapomněl — její únava a vyčerpání — známky jejího boje. Pohlédla na jeho tlumok.

»Nejedli jsme nic od chvíle, kdy jsme se dali na útěk,« řekla prostě. »Mám hlad.«

Slyšel již dříve děti, jak říkaly ta slova „mám hlad“ tímž hlasem, s touž tajemnou nadějí a prosbou. Říkal sám táž slova tisíckrát své matce, tímž způsobem, jak se mu zdálo, a jak zde nyní tak stála hledíc na jeho tlumok, pocítil neodolatelnou touhu sevřít ji do náručí, nikoli jako ženu, nýbrž jako dítě. A ta touha opanovala ho na okamžik tak silně, že nebyl schopen slova a myslila, že očekává od ní nějaké vysvětlení.

»Přivázala jsem náš uzlík Tarovi na záda, ztratili jsme jej však v noci cestou přes hory,« řekla. »Byla tak strmá, že místy musila jsem se přidržeti Tary a dítí se jím vléci.«

V příštím již okamžiku byl u svého tlumoku, otevřel jej a vyhazoval z něho věci napravo, nalevo do bílého

písku, zatím co děvče hledělo na něho s očima svítícíma nedočkavostí.

»Káva, slanina, suchary a brambory,« řekl přehlížeje zběžně svou malou zásobu potravin.

»Brambory!« zvolalo děvče.

»Ano — konservované, víte? Vyhlíží to jako rýže. Jedna libra vydá za čtrnáct liber čerstvých bramborů a nepoznáte mezi nimi rozdíl, jsou-li náležitě upraveny. A nyní nějaký oheň!«

Pobíhala jako šíp, sbírajíc malé suché větve v písku, než ještě David se opět postavil. Nemohl odolati, aby na chvíli nepostál, dívaje se na ni. Její pohyby, i když nyní jen tak rychle a dychtivě sháněla se po palivu, byly tak pružné a půvabné, jak jen kdy ve svém životě viděl. A byla přece znavena! Byla hladova! A byl přesvědčen, že její nožky, skryté v těch potrháných mokašínách, byly jistě pohmožděny a zkrvaveny. Došel dolů k potoku pro vodu a za tu chvíli, kdy byl sám, jeho mysl pracovala rychle. Byl přesvědčen, že chápe více snad ještě, než děvče samo. Bylo při ní něco tak sladce dětského — přes její věk a vyspělost a úžasnou krásu, jež nebyla již krásou dítěte, — že nemohl věřit, že by si byla zplna vědoma nebezpečí, před nímž prchala, když ji našel. Hádal, že bála se jen částečně o sebe, spíše však ještě o laru, svého medvěda. Vyptávala se ho s jakousi dojemnou úzkostí a spíše s údivem a nepokojem, než se strachem v očích, zda náleží Brokawovi, a co to vše znamená a může-li si nějaký muž koupiti děvče. Nebyl v pochybnostech o tom, že ten zrzavý netvor, o němž mu vypravovala, ji chtěl pro sebe. Překvapovalo ho pouze, že něco takového může se vůbec stát, tuší-li správně, mezi lidmi. Koupiti si ji! Ovšem, tam dole v těch velkých městech přihází se něco takového stokrát a tisíckrát — přihází se to

denně — nemohl si však dobře představit, že by to bylo možné také zde, kde muži žijí přece jen svou silou a jistě že je tam více mužů v Hnízdě, než li dva, jichž to děvče se tak bojí a jichž tak nenávidí — Hauck strýc, a Brokaw, ten zrzavý netvor.

Než se vrátil, připravila již hraničku suchých větvi a mechu tak, že nebylo třeba, než aby přiložil sirku. Tara naláhl se líně na slunci, kdežto Baree byl stále ještě mezi svými dvěma kameny, pozoruje ho ostražitě. Než David rozdělal oheň, rozprostřel pokrývku na písčinu a přiměl děvče, aby si usedlo. Byla blízko u něho a její oči nespustily se ani na okamžik jeho tváře. Kdykoli na ni pohlédl, viděl, že zírá přímo k němu a odcházeje k potoku pro další kbelík vody cítil, že sleduje ho stále svým zrakem. Když se opět vracel a byl ještě na padesát kroků od ní, usmála se na něho a pokynul jí rukou. Chystaje oběd, vyptával se jí na mnoho věcí. Hnízdo, jak zvěděl, byla svobodná obchodní stanice a Hauck byl jejím majitelem. Byl překvapen slyše, že se nenalézá vůbec na Firepan Creeku. Ten byl dále odtud, za horským hřbetem, a na severu a západu od něho bylo dosti Indiánů. Jak mu sdělila, přicházeli sem časem kovkopové z kraje u řeky Taku a od Yukonu; myslí alespoň, že to jsou kovkopové, neboť Hauck to říkal Nisikoos, její tetě. Přicházeli tam pro whisky. Vždy jen pro whisky. A Indiáni přicházeli tam takéž pro lihoviny. Byl to hlavní předmět obchodu Haucka, jejího strýce. Přinášel lihoviny s pobřeží v zimním času — mnoho saní naložených těmi nápoji a někteří z těch kovkopů přicházejících sem od severu odnášeli jich značné množství. V létě odváželi je na nákladních koních. K čemu asi potřebují tolik lihovin, bádala? Jen menší množství stačilo, aby z Haucka byl lakový netvor a podobně i z Brokawa a také Indiáni

byli jako by zdivočili. Hauck nechtěl již dovoliti Indiánům, aby pili v Hnízdě. Musili si to bráti s sebou — do hor. Právě nyní je tam značný počet těch kovkopů z dalekého Severu, alespoň deset nebo dvanáct. Nebála se, dokud Nisikoos, její leť, ještě žila. Nyní tam ve Hnízdě nebylo však již jiné ženy, kromě staré Indiánky, jež Hauckovi vařila. Hauck tam nechtěl žádné mítí. A bála se těch mužů. Všichni se bojí Haucka a věděla, že Hauck se opět bojí Brokawa. Neví proč, ale je tomu tak. A ona bojí se jich všech a nenávidí jich. Byla zcela šťastna, dokud Nisikoos ještě žila. Nisikoos naučila ji čísti z kněh a učila ji stále, pokud jen pamatuje. Umí psátí téměř právě tak dobře, jako uměla Nisikoos. Řekla to téměř pyšně. Ale od doby, kdy její leť zemřela, změnilo se to vše hrozně. Zejména pokud jde o ty muže. Bojí se jich stále víc a více.

»Nikdo z nich není jako vy,« řekla s úžasnou upřímností, hledíc na něho svýma zářícíma očima. »S vámi bych chtěla býti ráda!«

Odvrátil se k Tarovi dřímajícímu tam na slunci.

XIX.

Jedli sedíce proti sobě u čistého, plochého kamene jako u stolu. Děvče se neostýchalo, nesnažilo se z falešného studu tajiti svůj hlad. Davidovi bylo požitkem pozorovati ji, jak si pochutnává a jak se pozvojná mění výraz jejích očí a jak se usmívá místo slov, když podával jí ochotně kávy a slaniny a sucharů a bramborů. Všechna ta radost však jednou jako by jí vyprchala z očí, když pohlédla na Taru a Bareeho.

»Tara se najedl dosti kořínků,« řekla. »Co však bude jísti on?« dodala, hledíc na psa.

»Snědl k snídani sviště,« David jí ujistil, »tučného jako máslo. Ostatně by ani nejedl. Zajímá se příliš o medvěda.« Skončila, oddychujíc si spokojeně, když David se jí pojednou tázal: »Co jste minila tím, když jste mi vypravovala, že jste naučila Taru zabíjeti. Proč jste ho tomu naučila?«

»Začala jsem téhož dne, kdy Brokaw to udělal — kdy mne držel v náruči, ohýbaje mi hlavu nazad. Oh, byl hrozný, když měl tvář tak blízko u mne!« Zachvěla se. »Umyla jsem si pak tvář, vydrhla jsem si ji dobře, cítím to však stále, cítím to ještě i nyní!« Oči jí ztemněly jak ztemní slunce, když bouře přechene přes ně své mraky. »Chtěla jsem, aby Tara věděl, co musí po druhé udělati a vzala jsem tedy něco z Brokawova šatstva a donesla jsem to na malou planinu horského svahu. Vycpala jsem to travou a udělala jsem z toho ... jak se to jmenuje? Indiáni tomu říkají i s i e n a k o i s e w i n ...?«

»Loutku,« řekl.

Přikývla.

»Ano, tak se tomu říká. Pak jsem s tím šla o něco dále od Tary a začala jsem se s tím práti a křičeti. Po třetí, když Tara viděl, jak pod tím ležím, bránil se rukama nohama a křičíc, dal tomu panáku takovou ránu tlapou, že ho roztrhl ve dvě! A pak ...«

Oči jí zářily divokým nadšením.

»Roztrhal to na kusy,« zvolala sotva dýchajíc. »Potřebovala jsem celého dne, než jsem lo zase vyspravila a posléze musila jsem mu ukrásti více ještě šatstva. Tentokráte vzala jsem je Hauckovi a netrvalo dlouho, když byly takéž ty tam. A lo by právě Tara udělal každému muži — kdybych se bránila a křičela!«

»A ještě před chvílí byla jste hotova skočiti na mne a práti se se mnou a křičeti!« připomínal jí, usmívaje se na ni přes ten prostý kamenný stůl.

»Nikoli však, když jste na mne promluvil,« řekla tak rychle, že se zdálo, jako by jí ta slova byla vyprýštila přímo ze srdce. »Pak jsem se již nebála. Byla jsem ráda. Nikoli, nekřičela bych — ani kdybyste mne držel tak, jako tehdy Brokaw!«

David cítil, jak krev ho již opět žhne v žilách. Nemohl toho přemoci a styděl se sám za sebe — styděl se za myšlenku, jež se na okamžik mihla jeho myslí. V jejích očích zračila se duše — duše toho divokého, malého horského stvoření. Její rty nestačily zakrýti jejích myšlenek a citů, čistých jako ta modrá obloha nad nimi a nespoutaných všedností právě tak, jako svěží vánek, dýchající těmi horskými údolími. Byla mu naprosto novým lidským tvorem, ženou — dítětem, jakousi malou pohádkovou vílou, zrozenou a žijící zde mezi všemi těmi květy. A přece opět ne tak malou. Postřehl, že její téměř s tou nádherou vlasů dosahuje mu nad bradu.

»Nebála byste se tedy vrátiti do Hnízda — se mnou?« tádal se.

»Nikoli,« řekla s úžasné upřímnou důvěrou. »Raději bych však s vámi utekla.« Pak dodala rychle, než ještě mohl promluvíti:

»Což jste mi neřekl, že jste prošel celou tu cestu — na sta mil — jen proto, abyste mne našel? Proč bychom se tam tedy vraceli?«

Vysvětlil jí to jak nejlépe jen mohl a jak důvody k tomu se mu právě namanuly. Je vyloučeno, ujišťoval ji, že Brokaw nebo Hauck, nebo kterýkoli jiný muž by jí ublížil nyní, když on je zde, aby se o ni postaral a aby to přivedl do pořádku. Mluvil s ní tak upřímně, jako ona s ním. Otevřela široce oči, když jí řekl, že nevěří, že

Hauck je jejím strýcem a že je přesvědčen, že žena, s níž se tehdy v noci setkal ve voze transkontinentální dráhy, a jež pátrala po nějakém O'Doonovi, měla nějaký silný zájem také o ni. Musí vypátrati, možno-li, jak se jí ten obrázek dostal do rukou a kdo ta žena byla, a může učiniti tak loliho tehdy, půjde-li do Hnízda a zví pravdu přímo od Haucka. Pak teprve odejdou spolu k pobřeží, což nebude tak příliš obtížná cesta. Řekl jí, že Brokaw a Hauck se neodváží působiti jim nějakých obtíží, ježto provozují obchod, s nímž by policie byla brzo hotova, jakmile by o něm zvěděla. Oni mají tedy v ruce bič na ně, on a Marge. Oči jí svítily stále větší důvěrou, když jí to vykládal.

Naklonila se poněkud přes ten úzký kámen mezi nimi tak, že viděl před očima jen hustou clonu jejích hustých, lesklých kadeří, z nichž objevily se náhle obě její paže, když spočinula oběma rukama něžně na jeho tváři.

»A vezmete mne s sebou odlud? Slibujete?«

»Ale, drahé dítě, vždyť jsem jen proto sem přišel,« řekl stavě se, jako by byl udiven její otázkou. »Plných patnáct set mil jen a výhradně proto. Nevěříte stále ještě všemu tomu, co jsem vám vypravoval o tom obrázku?«

»Ano,« přikývla.

Odklonila se opět nazad a zahleděla se na něho tak upřeně a s takovým obdivem ve svých hlubokých očích, že musil mimovolně odvrátiti zrak a zadívali se s líčenou lhostejností jinam.

»A rozmlouval jste s ním,« řekla, »a zdálo se vám, že žije?«

»Nu ovšem, Marge,«

»A zdálo se vám o mně?«

Zmínil se jí o tom a cítil opět, jak krev se mu hrne k srdci. Nyní se mu zdálo, že je v poněkud choulostivém postavení. Kdyby byla starší, nebo snad ještě mladší...

»Ano,« odvětil upřímně.

Obával se jiné olásky, jež byla již nebezpečně blízko. Nepřišla však. Děvče pojednou vstalo, odhrnulo si nazaď vlasy a běželo k Tarovi, dřímajícimu na výsluní. Co říkala tomu zvířeti, s rukama kolem jeho kosmatého krku, David mohl pouze tušit. Přistihl se při tom, že se opět usmívá, ovšem zcela liše, obrácen zády k ní, když poklízěl po jejich obědě. Netušil něco takového, s čím se zde setkal. Přivedlo ho to z jeho obvyklé rovnováhy. Bylo to zábavné a zajímavé — a mělo to do sebe jisté vzrušení. Nebylo pochyby, že Hauck i Brokaw jsou drsní muži; z toho, co mu o nich vypravovala, byl přesvědčen, že to jsou zločinci, zapletení do nezákonného obchodu whisky. Věřil však, že shledá je méně ničemnými, než si s počátku představoval, byť i to Hnízdo bylo hrozné místo pro takové děvče. Její útěk byl zcela přirozený — s jejího hlediska. Je to úžasné samostatné děvče, plné odvahy a stále odhodláno bránit se proti někomu, avšak snad již dnes nebo zítra bylo by bývalo nuceno vrátit se domů, naprosto vyčerpano svým dobrodružstvím a kořínky, jež by bylo musilo kousat, aby se udrželo při životě právě tak, jako Tara. Myšlenka na její hlad a na zubožený stav, v němž ji našel, zahrnala úsměv s jeho rtů. Složil právě své věci, když opustila medvěda a vrátila se k němu.

»Chceme-li se dostat přes hory, než nastane tma, musíme si pospíšit,« řekla. »Hleďte — je to vysoká hora!«

Ukázala k holé průrvě v tom horském skalnatém hřbetě, jen o něco níže, než byly sněhem pokryté vrcholky.

»A je tam zima, jakmile přijde noc,« dodala.

»Stačíte na to?« David se lázal. »Nejste příliš znavená? Nemáte poraněné nohy? Mohli bychom počkati až do rána...«

»Vylezu tam,« zvolala vzrušena více ještě, než ji dosud viděl. »Vylezu tam — a půjdu po celou noc — budu-li moci říci Brokawovi a Hauckovi, že jim již nenáležím, a že spolu odtud odejdeme! Brokaw bude jako divé zvíře a než odejdeme, vyškrábu mu oči!«

»Dobrý Bože!« zašeptal David liše.

»A bude-li Hauck na mne křičeti, vyškrábu mu je také!« prohlásila, chvějíc se již předtuchou svého vítězství a své pomsty. »Ano... vyškrábu mu je také, na všechen způsob, již za to, co udělal Nisikoos!«

David hleděl na ni s úžasem. Dívala se nyní jiným směrem, upírajíc zrak na tu průrvu ve skalním hřbetu a postřehl, jak její štíhlé tělo jako by se napíjalo a jak křečovitě zafala pěsti.

»Neodváží se dotknouli se mne, nebo křičeli na mne, když vy tam budete,« dodala s nezdolnou důvěrou.

Obrátila se právě včas, aby ještě zahlédla výraz jeho tváře. Všechna její divokost jako by pojednou vyprchala. Dotkla se jeho ramene, váhajíc. ,

»Nechťel bysle... nechcete... abych jim vyškrábala oči?« tázala se.

Potřásl hlavou.

»Nevedlo by to k ničemu dobrému,« řekl. »Musíme si dáti dobře pozor a býti pokud jen můžeme opatrní. Nesmíme připustiti, aby věděli, že jste utekla. Musíme jim namluviti, že jste si vyšla do hor, a že jste zbloudila.«

»Nezbloudila jsem nikdy,« bránila se.

»Tentokráte jim to však musíte namluviti,« trval na svém. »Učinite tak?«

• Přikývla horlivě.

»A nyní, než se vydáme na cestu, řekněte mi, proč vás nepronásledovali?«

»Protože jsem přišla přes tu horu,« odvětila, ukazujíc opět k průrvě. »Je to jen holá skála a Tara nezanechal tam stop. Jistě že si nepomyslili, že jsme šli přes ten hřbet. Hledali nás patrně v jiném údolí, stihali-li nás vůbec. Pak jsme se chtěli dáti opět tam přes ten hřbet.« Ukázala směrem k jihu.

»A pak?«

»Tam již jsou lidé. Slyšela jsem, jak Hauck o nich mluvil.«

»Neslyšela jste, že by se byl někdy zmínil o muži jménem Tavish?« tápal se, hledě na ni pozorně.

»Tavish?« Našpulila své rudé rty a zamyslíla se, přemýšlejíc tak usilovně, až mezi očima se jí objevily malé vrásky. »Tavish? Nikoli, neslyšela jsem nikdy toho jména.«

»Žil po jednu dobu na Firepan Creeku. Měl prý tam nešlovice,« řekl David.

»To je hrozná nemoc,« děvče se zachvělo. »Indiáni tam nahoře na to často umírají. Hauck říkal, že můj otec i matka zemřeli takléž na nešlovice, než jsem je ještě mohla pamatovat. Je to vše jako sen. Vidím někdy v duchu ženskou tvář a pamatuji se na nějakou chatu a snih a množství psů. Jste připraven na cestu?«

Vzal si na záda svůj tlumok a zatím co si upravoval řemeny, Marge odběhla k Tarovi. Na její rozkaz zvíře zvolna vstalo a stálo nyní před ní, kývajíc hlavou se strany na stranu s otevřenou tlamou. David zavolal na Barceho a pes přiběhl ihned k němu, stoje těsně u něho a vrče divoce.

»Tiše, tiše, hochu!« napomínal ho David a položil mu něžně ruku na hlavu. »Vždyť jsme všichni kamarádi, pohleď!«

Přistoupil přímo ke grizzlymu a snažil se přiměti Bareeho, aby ho následoval. Ten však odvážil se jen do polovice cesty, usedl tam na zadek a odepřel rozhodně jít jen o krok dále, s tak smutným výrazem na tváři, že vynutil tím výbuch smíchu z úst děvčete, k němuž připojil se hned nato i David. Ten smích byl tak rozkošně nakažlivý! Smál se spíše proto, že se směje s ní, než že se chtěl vysmáti Bareemu. Avšak v témže okamžiku jeho veselost byla ta tam údivem nad tím, co nyní spatřil. Tara byl přece jen užitečný tvor. Jeho paní usedla na něho jako na koně, pohánějíc ho svými pažama, zatím co nakláněla se ku předu tak, že jednou rukou držela se jeho levého ucha. Medvěd obrátil se zvolna, klepaje svými na prst dlouhými drápy o kamení a když měl hlavu v pravém směru, Marge pusťla jeho ucho a vykřikla na něho silně, pobádajíc ho čile svými pažama.

»Ne a h ! Tara Ne a h !« zvolala.

Rozmýšleje se ještě na okamžik, jako by chtěl nabýti správné rovnováhy, Tara zamířil pak přímo k té skalní průrvě s děvčetem na hřbetu. Marge se obrátila, kývajíc na Davida.

»P a o ! Musíte si pospíšiti!« zvolala na něho, smějíc se jeho udivené tváři.

Zaslavil se, aby si nacpal dýmku, nyní však zapomněl, že ji má v ruce. Nemohl odvrátiti očí od stálé šelmy cupající na nějakých deseti krocích před ním a od štíhlého těla děvčete jedoucím tam, jako na koni. Náhodou pohlédl na Bareeho a zdálo se mu, že i ten pes hledí na to všecek vyjeven. Nebyl by se divil, kdyby byl viděl, že sám zde stojí s otevřenými ústy, když to

děvče na něho zavolalo. Co viděl, bylo tak úžasné neočekávané, že na to hleděl jako na zjevení. Tara ubíral se kupředu tím kolébavým, vleklým krokem, tak typickým pro statného grizzlyho, a děvče jako by bylo s ním srovnáno — skutečně, jaktěživ David neviděl dosud nic tak úžasného! Její vlas splýval jí po zádech jako nádherný zlatistý vodopád. Pohodila hlavou nazpět a David vzpomněl mimovolně na nějaký pohádkový, bronzově zlatý květ. Slyšel ji smáti se a volati na Taru, a když medvěd vystupoval na příliš příkrý svah, naklonila se kupředu a jako by byla srovnána s jeho hřbetem, pokrývající jeho kosmatý krk zlatem svých kadeří. Zatím, co plahočil se v jejich stopách, zahlédl, jak děvče obrátilo se k němu s vrškem toho svahu s očima zářícíma a rty usmívajícími se dolů na něho. Připomínalo mu to něco, co četl o Leukosii, jeho oblíbené postavě ze 'Tří Sirén,' avšak v tomto případě byla to horská siréna, nikoli mořská, jež vedla ho vstříc jeho osudu — postačí-li jen jejímu medvědu! Oddychoval stále rychleji a po desíti minutách lapal již po vzduchu a zmínil zoufale svůj krok, když medvěd se svou jezd-kyní zmizel již za hřebenem prvního hřbetu. Mávala na něho rukou, plných dvě stě sáhů vysoko na té prokleté hoře a David byl si jist, že se mu směje. Dostihl již téměř vrcholku, když spatřil ji seděti ve stínu skaliny, odkud ho pozorovala, jak se plahočí vzhůru. V jejích očích byla jakási polměřilá vážnost, když usedl po jejím boku.

»Lituji, Sakewawine,« řekla přivírajíc oči, až se téměř skryly v hedvábném stínu jejich dlouhých řas, »nemohla jsem však přiměti Tary, aby šel trochu pomaleji. Má hlad a ví, že jde domů.«

»A já jsem se bál, že máte rozbolavělé nohy,« vyrazil ze sebe udýchán.

»Nejezdím na něm dolů s kopce,« vysvětlovala, ukazujíc svou nožku v potrhaném mokasínu. »Neudržela bych se na jeho hřbetě a svezla bych se mu přes hlavu. Musíte jít raději před ním. Nebude tak pospíchatí.«

Zkusil to tím způsobem, když vystupovali opět výše, avšak Tara následoval za ním tak nepříjemně blízko, že chvílemi David cítil jeho horký dech na ruce. Když se dostali ke druhému svahu, děvče kráčelo vedle něho. Po půl míle nebyl to zlý výstup a měli pod nohama měkkou travu. Pak přišla však skalnatá, kamenitá půda a vzduch byl stále chladnější. Byla jedna hodina, když vykročili a bylo pět, když dospěli k prvnímu sněhu. Bylo šest, když stanuli na vrcholku. Pod nimi leželo údolí potoku Firepan, široký, slunný pruh řídkých jedlí a svěžích palouků a děvče ukázalo dále k severozápadu.

»Tam dále je Hnízdo,« řeklo, »mohli bychom je téměř vidět, kdyby nebylo tam té ošklivé červené hory.«

Byla již silně znavena, ačkoli jela na Tarovi alespoň dvě třetiny cesty. Její oči jako by byly zamženy únavou a když je ovanul chladný vítr, opřela se o Davida a cítil, že její síly budou co nevidět ty tam. Když přišli k čáře věčného sněhu, přiměl ji, aby si vzala lehkou vlněnou košili, již měl ve svém tlumoku, a velký šátek, v němž měl tak dlouho zabalený ten obrázek, ovázal jí kolem hlavy tak, že jí nebylo zima. Vyhlížela však dojemně dětsky a jako by sem nepatřila, když slála zde vedle něho na samém konci světa s tím údolím tak hluboko pod nimi, že jedlové háje zdály se býti pouhými barevnými skvrnami. Bylo dobré půl míle dolů k okraji prvního lesa — malé skupině stromů v úzké strži — a David ukázal tam, chléje ji povzbudit.

»Tam se uláboříme a povečeříme. Myslím, že je to dosti hluboko, abychom si tam mohli rozdělati oheň. A nemůžete-li jeli na Tarovi — donesu vás tam.«

»Nemůžete, S a k e w a w i n e,« vzdychla, spočinuvši na okamžik hlavou na jeho rameni. »Je mnohem nesnadněji nésti břímě dolů, než nahoru. Půjdu sama.«

Než jí v tom mohl zabrániti, počala již opět sestupovati. Dostali se dolů rychle — třikráte tak rychle, než po-
 lřebovali, aby vystoupili na opačné straně — a když, o půl hodiny později, dospěli k té skupině stromů, David měl pocit, jako by byl přelomen v zádech. Děvče drželo se vytrvale před ním a vykřiknuvši slabě radostí, usedlo malátně u paty první balsamové jedle, k níž přišli. Zorničky jejích očí byly velké a tmavé, když na něho pohlédla všechna se chvějíc námahou a přes to snažíc se usmáli na něho.

»Můžete mne nésti — někdy — nikoli však s kopce,« řekla položivši si hlavu na rameno a ležíc tak, že jí neviděl do tváře. »A nyní, prosím — chystejte večeri, S a k e w a w i n e!«

Přikryl ji opět svou pokrývkou, než začal hledati místo pro ohniště. Zpozoroval, že Tara hledá již kořínky, kdežto Baree následoval stále v patách svého pána. Zcela blízko David našel malý pramének stékající dolů z věčného sněhu, a k travnatému místu na jeho břehu snesl množství suchého dříví a rozdělal oheň. Pak upravil měkké lože z balsamových větví a vrátil se pro svou malou družku. V té půlhodině, kdy byl při práci, usnula. Zdvihaje ji něžně do náručí, posřehl podle ochablosti jejího šlhlého těla naprostou vyčerpanost jejích sil. Šátek svezl se jí na ramena a vyhlížela báječně mile a bezmocně, když si tak položila hlavu na jeho rámě. Spala stále ještě, když ji položil na lůžko, a bylo již tma, když ji probudil k večeri. Oheň stále jasně plápolal. Tara rozložil se jako ohromný, černý balvan o něco dále, kam již světlo nedopadalo. Baree

ulehl poblíž ohně. Děvče usedlo, promnul si oči a upřelo je na Davida.

»S a k e w a w i n e,« zašeptala, rozhlížejíc se kolem sebe jako by zmatena.

»Večeře,« řekl směje se na ni. Přichystal jsem to vše, zatím co jsi spala, maličká. Máte hlad?»

Postavil večeri tak, že se nemusila hnouti se svého balsamového lože a přinesl ještě malý špalek, jejž jí položil za záda jako opěradlo, vyloživ jej svým tlumokem a přikrývkou. Přes veškerou jeho práci pojedla jen málo. Její oči byly stále ještě jakoby zamženy únavou a proto, sotva že pojedli, odstranil opět ten špalek a nahradil jej silným měkkým polštářem z balsamových větví, aby mohla pohodlně ležeti s hlavou nahoru, zatím co on si zakouří. Nechtěl, aby již spala. Chtěl si s ní pohovořit. A začal tím, že se jí tázal, jak k tomu došlo, že utekla tak bezstarostně, jen s jediným párem mokasinů a jen s tím, co má právě na sobě.

»Měla jsem to vše v uzlíku na Tarově hřbetě, S a k e w a w i n e,« vysvětlovala a oči se jí leskly, jako dva zlíhlé rybníky ve večerním světle. »Ztratili jsme jej.«

Pak počal jí vypravovati o Otci Rolandovi. Naslouchala stále ospalejší a řasy se jí stále víc a více skláněly dolů, až vyhlížely jen jako dva tmavé oblouky na její tváři. Byl dosti blízko, aby mohl obdivovati, jak jsou dlouhé a když je tak pozoroval, chvějící se marným úsilím, aby jich nezavřela docela, naslouchajíc jeho vypravování, připomínaly mu tmavé lístky dvou překrásných květů zavírajících se na noc ke spánku. Byl to báječný pohled, když se pojednou opět otevřely a zahlédl celou tu nádheru jejích modrých očí, upírajících se napjatě na jeho tvář, aby se hned nato opět zavřely, když marně se snažila přemoci tu neodolatelnou ospalost s pouhou luhou úsměvu na rtech. Když

je posledně otevřela, David držel právě ten obrázek v ruce hledě naň zcela blízko vedle ní ve světle ohně. Na okamžik se mu zdálo, že ten pohled probudil ji docela.

»Hodte to do ohně,« řekla. »Brokaw mne donutil, že jsem se dala tak zachytiti, a nenávidím toho obrázku. Nenávidím Brokawa. Nenávidím té podobizny. Spalte ji!«

»Musím si ji podržeti,« namítal. »Že ji mám spálit? Jakže, vždyť je to...«

»Nepotřebujete ji již po dnešním večeru.«

Oči se jí již opět zavíraly, těžce, naposled.

»Proč?« tázal se, nakláněje se nad ní.

»Protože, S a k e w a w i n e... nyní máte mne...« ozval se její hlas s ospalou měkkostí a pak ty řasy zavřely se opět, a zůstaly klidně ležeti na jejích jících.

XX.

Přemýšlel dlouho o jejích slovech, když již usnula. I v tom posledním okamžiku jejího vědomí postřehl v jejím hlase zvláštní odstín důvěry a bezpečnosti, když vyhasl v pouhý šepot. Nepotřebuje již toho obrázku — protože má ji! Tak to řekla a věděl, že to byla její duše, jež vyslovila k němu ta slova, vznášejíc se již mezi vědomím a spánkem. Pohlédl na ni, spící zde před jeho očima a pocítil pojednou — po prvé — zvláštní tíseň, neblahou předtuchu a přesto opět v pozadí toho pocitu, jako oheň doutná pod popelem, prochvívalo ho hřejivé vědomí, že mu náleží. Přikryl ji svou pokrývkou a nakloniv se nad ní, shrnul jí nazad její husté kadeře. Byly teplé a měkké pod jeho prsty, neobyčejně milé na dotyk a po nějaký okamžik pohrával si s nimi, hledě při

lom upřeně do té dětsky milostné tváře, na níž tkvěl dosud slín toho slabého posledního úsměvu, než usnula. Počínal si uvědomovati, že podjal se úžasného úkolu a že ona, dosud pouhé dítě, solva si to stačila představit. Její důvěra k němu byla ovšem něco rozkošně milého. Byla to naprostá důvěra. Uvědomoval si to tím více, čím déle vlekly se hodiny, zatím co seděl zde sám u ohně. Byla to důvěra tak silná, že to děvče vraceło se nyní dobrovolně a beze strachu k těm, jichž nenávidělo a jichž se tak bálo. Vracelo se k nim nejen beze strachu, nýbrž s jistým vzdorným uspokojením. Mohl si již představit, jak říká Hauckovi a tomu zrzavému netvoru: 'Vrátila jsem se. Dotkněte se mne, máte-li dosti odvahy!' Co vše bude nucen podniknouti, aby si zasloužil takové důvěry? Jistě že velmi mnoho. A podaří-li se mu zvítěziti pro ni, jak ona jistě očekává, že se stane, co si s ní pak počne? Dovésti ji na pobřeží — dáti ji do nějaké školy tam na jihu? To byla jeho první myšlenka. Neboť nyní, když zde tak ležela spíc na svém balsamovém loži, zdála se více ještě dítětem, než dříve.

Pokusil se představit si Brokawa. Pokusil se v duchu viděti Haucka a opakoval si opět vše, co mu to děvče vypravovalo o sobě i o těch dvou mužích. Když na ni pohlédl — na to malé, tiše dýšící stvoření pod jeho šedou příkrývkou — bylo mu za těžko představit si, že by mohlo býti pravdou něco tak hrozného, nač bylo lze souditi z jejích řečí. Snad její strach byl zbytečně přehmán. Ta směna zlať mezi Hauckem a tím zrzavým netvorem mohla míti také něco jiného za předmět. Ani muži, kteří zabývali se tak surovým obchodem, jako ti to dva, nepomyslili by jistě na takový zločin. A pak — s prudkostí, jež přivedla mu téměř krev do varu — vzpomněl na okamžik, kdy Brokaw držel ji ve své náruči,

tiskl ji hlavu nazpět až to bolelo — a líbal ji! Baree vloudil se mu mezi kolena a Davidovy prsty sevřely mu kůži na krku tak prudce, že pes tiše zakničel. David vstal a stál zde, shlížeje na to děvče. Stál tam dlouho, aniž by se pohnul, nebo vydal sebe menšího zvuku.

»Malá žena,« zašeptal posléze sám k sobě. »Není to již dítě.«

Od toho okamžiku pak věla mu již téměř krev touhou dostat se do Hnízda. Nepomyslel dosud nikdy vážně na tělesný zápas s mužem, leč jako na sport. Jeho povaha nutila ho dosud vždy hledět na něco takového jako na barbarství a nevyužil dosud nikdy svých znalostí a zkušeností v boxování, jak by snad byl učinil průměrný muž. Po jeho názoru takovým zápasem nebo pračkou se muž jen nesmírně snižoval ve své sebeúctě. Nebyla to zbabělost nebo bojácnost, nýbrž příliš silné přesvědčení — duševní hradba, jež zachránila ho před tím, že nedopřál si krvavé pomsty — ve chvíli, kdy jiný muž by byl vraždil. Tenkrátě však v pokoji svého vlastního domova stál tvář v tvář černému, odpornému hříchu. Nebylo tam nic, co by ještě chránil. Ale zde je tomu naprosto jinak. Lidská duše odevzdala se sama v jeho ochranu, duše tak čistá, jako ly hvězdy zářící tam nad vrcholky hor, a její malá tělesná schránka leží zde před jeho očima, spí v sladké víře, že je bezpečna, je-li s ním. O chvíli později jeho prsty chvěly se již opět tím zvláštním způsobem, když vyňal automatickou bambilku z tlumoku, nabil ji pečlivě a vložil si ji do kapsy tak, aby ji měl ihned po ruce. Ten úkon byl důkazem, že se posléze k něčemu pevně odhodlal. Natáhl se pak poblíž ohně a usnul zatím, co to rozhodnutí kvasilo mu téměř v jeho nitru.

Probudil se s časným letním rozedněním a slunko počalo již barvit vrcholek lé vysoké červené hory, když

počali sestupovati dolů do údolí. Než vyrazili, přičil děvčeti svůj hřeben a prostý vojenský karlác a po palnácť minut seděl pozoruje ji, zatím co snažila se rozčesati spleť svých kadeří, až posléze splývaly jí po zádech v bohaté, vlnící se nádheře. Pak sepíala si je nad lýlem kouskem motouzu, jež pro ni vyhledal ve svém tlumoku, když se však již ubírali dolů, nemohl leč pozorovali stále, jak ty nepodajné kadeře, lančice jí kolem hlavy, snažily se přijíti opět do téhož nepořádku, jako byly včera. V hodině dostihli již do údolí a usedli pak na několik minut, aby si odpočinuli, zatím co Tara pátral mezi skaliny po svišcích. Bylo to nádherné údolí, v němž se ocitli. S místa, kde seděli, zdálo se spíše jako nějaký ohromný park. Zelená úbočí dosahovala téměř až k vrcholům hor, a až do polovice těch svahů — kde končila čára lesů — chomáče balsamových jedlí a smrků byly roztroušeny v té bohaté zeleni, jako by byly nasázeny lidskou rukou. Některé z těch chomáčů nebyly větší, než okrasné záhony v městských parcích, kdežto jiné pokrývaly celá jitra a desítky jiter. Na úpatí pak těch svahů táhla se s obou stran jako ozdobné třásně nepřetržitá čára pralesa. Mezi těmito dvěma okraji pralesa leželo otevřené, volné údolí plné měkkých, vlnících se palouků, skropených čelnými, nachově zbarvenými křovinami, vrbami, plannými růžemi, hlohy a ojedinělými menšími skupinami stromů. Na dně údolí vinul se potok.

A zde tedy byl její domov! Vypravovala mu o něm, zatím co zde seděli a on jí naslouchal, pozoruje její pohyby pláče, nepřerušuje ji otázkami, jež se v noci zrodily v jeho mysli. Ukazovala mu vysoké šedé vrcholky, kde často stála. Hle, tam vynořujíc se právě ze šedé mlhy rozednění je hora, kde našla před pěti lety Taru — malé mládě, jež asi právě zralilo svou matku.

Patrně Indáni ji zabili. A tam stranou, tím vysokým, skalnatým svahem, místy tak strmým, že trnul téměř při myšlence na to, co provedla, vyšplhala spolu s Tarou přes vysoký hřbet na svém útěku. Zvolila si zúmyslně to skalnaté, kamenité místo, aby Tara tam neza-
nechal po sobě stop. Hleděl na ten svah jako na ne-
klamný důkaz, jak pevné musilo býti její rozhodnutí,
když se odvážíla podobné věci. Pouhý dívčí vrtoch
by jí jistě nebyl zahnal na ten strmý, krkolomný svah,
a to ještě v noci! Nyní je, jak myslel, na čase, aby s ní
promluvil o tom, co tak těžce doléhalo na jeho mysl.

»Poslyšte, Marge,« řekl, ukazuje na tu červenou horu
před nimi. »Tam za tou horou, je, jak pravíte, Hnízdo?
Co uděláme dále, až tam přijdeme?«

Mezi jejíma očima objevily se opět ty malé vrásky,
když pohlédla na něho.

»Nuže — řekneme jim to,« odvětila.

»Řekneme jim to, a co?«

»Nu, že jste přišel pro mne a že půjdeme odtud, S a-
k e w a w i n e.«

»A budou-li mítí proti tomu své námitky? Řekne-li
Brokaw a Hauck, že nesmíte odtud odejít?«

»Půjdeme přece, S a k e w a w i n e !«

»Jak pěkné je jméno, jež jste mi dala,« prohodil, mysle-
na něco jiného. »Líbí se mi.«

Po prvé se zarděla — zarděla, až její tvář podobala
se spíše plané růži na těch trnitých keřích.

A David pak dodal:

»Nesmíte jim toho s počátku říci příliš mnoho, Marge
Pamatujte, že jste tam zabloudila a že já jsem vás
našel. Musíte mi dopřáti času, abych se seznámil s Hau-
ckem a Brokawem.«

Přikývla, avšak v jejích očích objevila se na okamžik
úzkost a David postřehl, jak hrdlo se jí chvěje.

»Nedopustíte přece — aby — si mne tam — nechali? Nechť si mluví cokoli — nedopustíte, aby mne tam zadrželi?«

Vyskočil směje se a zdvihl k sobě její bradu tak, že jí hleděl přímo do očí, jež důvěra naplnila ihned opět novým leskem.

»Nikoli — půjdete se mnou,« sliboval. »Pojďme, nemohu se již dočkali, kdy se setkáme s Hauckem a tím zrzavým netvorem.«

Davidovi bylo divno, že toho dne nepotkali vůbec nikoho v údolí a vysvětlení, jehož se mu dostalo od děvčete, že ve skutečnosti všichni přicházejí jen od severu a západu a zastaví se hned v Hnízdě, ho zcela neuspokojilo. Divil se stále ještě, proč se nesetkali se žádnou z těch hlídek, jež jistě za ní poslali — až teprve mu řekla, že od té doby, kdy Nisikoos zemřela, odcházela často spolu s Tarou do hor a zůstala tam i po celou noc, protože je možno, že jí dosud vůbec nehledali. Hauck, jak se zdálo, o ni nedbal, neboť častěji již pozorovala, že jí nepostrádal. Již po dvakráte byla z domova po dva dny a dvě noci. Tentokrátě bála se jejich pronásledování jen proto, že viděla, jak Brokaw dával Hauckovi to zlato. Koupil-li ji Brokaw skutečně...

Mluvila o možnosti takové smlouvy, jako by byla sama jen obyčejným předmětem prodeje. Pak ho však zarazila slovy:

»Věděla jsem, že běloši ze severu kupují indiánská děvčata. Viděla jsem, jak je prodávají za whisky. Fi!« Zachvěla se. »Nisikoos a já vyslechli jsme jednou v noci takovou rozmluvu. Hauck prodal nějaké děvče za malý pytlík zlata — takový asi. Nisikoos objímala mne tenkrátě ještě více, než jindy. Nevím sama proč. Bála se hrozně toho muže — Haucka. Proč s ním asi žila, když

se ho tak bála? Nevíte? Já bych tak nejednala. Utekla bych od něho.«

Potřásl hlavou.

»Bojím se, že vám to skutečně nemohu vysvětliti, maličká.«

Pojednou pohlédla mu přímo do očí.

»Proč mi tak říkáte — maličká, nebo dítě?«

»Prolože nejste ještě žena, prolože jste tak příliš, příliš mladá a já tak příliš star,« smál se.

Mlčela pak po delší chvíli, zatím co ubírali se vytívala dále k té červené hoře.

Poobědvali v jejím stínu. Odpoledne pak Marge většinou jela na medvědu. Slunce již zapadalo, když se zastavili, aby povečeřeli. Hnízdo bylo stále ještě na tři míle daleko a hvězdy svítily již jasně, když se dostali k malé, zalesněné planině, na jejímž okraji byla tajná obchodní stanice ničemy Haucka. Když byli již jen na sto sáhů daleko, přišli na mírné návrší a David spatřil záři ohňů. Děvče se pojednou zastavilo a slisklo mu rámě. Napočítal čtyři takové ohně na volné planině, pátý pak svítil jen malně, jako by byl o něco dále v lese. Různé zvuky k nim dolétaly — pomalý, dutý zvuk tom-tomu a čelných hlasů. Viděli, jak se tam mihají stíny a Děvče svíralo stále ještě svými prsty jeho rámě.

»Indiáni přišli,« šeplo.

Z jejího hlasu zazníval zvláštní nepokoj. Nebyl to strach. Postřehl, že je znepokojena a že nečekala, že najde ty ohně a mihající se stíny. Její oči byly jakoby ztrnulé a svítily zvláštním ohněm, když na něho pohlédla. Davidovi se zdálo, jako by byla nyní větší a víc jako dospělá žena, když zde tak před ním stála, a něco v její tváři přimělo ho k tomu, že se jí otázal:

»Proč přišli?«

»Nevím,« odvětila.

Hleděla upřeně s toho návrší dolů na ohně. Tara a Baree zastavili se za nimi. Za láborem, kam záře ohňů již dolétala jen matně, rozeznal obrysy nějaké velké, tmavé hmoty na černém pozadí pralesa. David tušil, že to je patrně Hnízdo. Postřehl tam nízkou budovu, neosvětlenou, pokud mohl rozeznati. Pak přiblížili se k těm ohňům. Při jejich příchodu nastalo ihned zvláštní, okamžité ticho. Zvuk bubnu zmlkl, hlasy odumřely a tmavé tváře na ně zíraly — to bylo vše. Bylo tam asi padesát Indiánů kolem těch ohňů, jak David počítal. Nebylo mezi nimi jediného bělocha — vesměs Indiáni. Hubená, nevlídně vyhlížející cháska. Postřehl, že prohlížíjí si ho pozorněji než to děvče. Cítil téměř, jak ho bodají jejich pátravé, pronikavé pohledy. Jeho společnice však prošla mezi ohni s hlavou vztyčenou a kráčela dále, nehledíc ani na tu, ani na onu stranu. Zabočili k rohu té velké, dřevěné budovy, kde prosvítalo trochu světla, a David zaslechl tlumené hlasy. Děvče zaskočilo do tmy, volajíc tiše na Taru. Medvěd je tam následoval, groteskní, zvolna se pohybující postava a David čekal. Zaslechl, jak zazvonil nějaký řetěz a za okamžik se k němu opět vrátila.

»V Hauckově pokoji je světlo,« řekla. »V jeho kanceláři — jak ji nazývá — kde dělá své obchody. Doufám, že jsou tam oba, S a k e w a w i n e, oba, Hauck i Brokaw.« Uchopila jeho ruku a držela ji pevně, vedouc ho dále do tmy. »Ráda bych věděla, proč je zde tolik Indiánů. Nevěděla jsem, že přijdou a není právě doba k jejich návštěvě — zejména pro lakové množství!«

Postřehl, jak hlas se jí chvěje. Byla skutečně rozčilená, jak viděl. A přece příčinou jejího rozčilení nebyla ani přítomnost Indiánů ani jejich počet. Bylo to její nadšení, jež přimělo ji k tomu, že se v té tmě všecka chvěla, zvláštní vzrušující předlucha, že nyní blíží se

největší událost, již kdy zažila ve svém životě. Doufala, že Hauck i Brokaw jsou v té světnici! Chtěla se tam s nimi utkali tváří v tvář, spolu s ním. V tom to bylo. Cítila, že její otroctví, její věznění zde v tom divokém místě blíží se ku konci a dychtila najít je a dát jim najevo, že se jich již nebojí, že není již sama — že nepotřebuje se jich ani báti ani jich poslouchati. David tušil to vše v horečném, divokém způsobu, jak mu tiskla ruku. Tušil to v lesku jejích očí, když prošli světlem, vycházejícím z okna té světnice. Pak zabočili opět k zadní straně budovy a zaslavili se u dveří. Tam nepronikal jediný parsek světla tou černou tmou. Hvězdy jako by prohloubily ještě více tu temnotu a Děvče sevřelo ještě více své prsty.

»Musíte býti opatrná,« řekl. »A — pamatujte!«

»Ano,« zašeptala.

Byla to jeho poslední výstraha, neboť dveře se již zvolna otevířely, skřípající, a vstoupili spolu do dlouhé, tmavé chodby, osvětlené jedinou olejovou svítilnou, prskající a čoudící na podstavci na stěně. Podle té chodby představoval si rozsáhlost té dřevěné budovy. S protějšího konce, pootevřenými dveřmi, nesl se sem oblak dýmu z tabáku a hlučné hlasy — výbuch drsného smíchu, náhlá salva kleteb, jež odumřely v hlučnějším ještě řevu veselí. Někdo zavřel ty dveře z vnitřku. Děvče hledělo upřeně na konec chodby a zachvělo se.

»Tak to jde stále — stále hůř a hůř od doby, kdy Nisikooš zemřela,« řeklo. »Běloši, kteří sem přicházejí ze severu, pijí tam a hrají a hádají se. Hádají se spolu ustavičně. Zde ta světnice náležela nám — mně a Nisikooš.« Dotkla se rukou dveří, nedaleko nichž stáli. Pak ukázala na jiné. Z té chodby vedlo s obou stran na půl tučtu dveří. »A zde jsou Hauckovy.«

David shodil svůj tlumok a položil jej na zemi s puškou křížem přes něj. Když se opět vzpřímil, děvče naslouchalo u dveří Hauckova pokoje. Kynouc mu, zaklepala tiše a otevířela je. David tam vstoupil těsně za ní. Byla to dosti velká světnice — to byl jeho první dojem, když přestoupil práh. Uprostřed byl stůl a nad stolem visela olejová svítilna s cínovým stínidlem. V jejím světle seděli dva muži. Na první pohled David rozhodl, kdo z nich je Hauck a kdo Brokaw. Brokaw je ten, usoudil, který seděl tváří proti nim, když tam vstoupili — muž, jehož by nenáviděl, i kdyby nebyl o něm nikdy slyšel. Štátné postavy, širokých ramen, masožravý obr s pihovatou, zarudlou tváří a krvavýma očima s jakýmsi udiveným, vodnatým výrazem. Patrně neslyšeli, jak děvče zaklepalo, neboť trvalo okamžik, než ten druhý muž se zvolna obrátil na židli tak, aby na ně viděl. Byl to Hauck. David byl o tom přesvědčen. Byl téměř o polovinu menší než jeho soudruh, silných, byčích plecí se silným týlem a s očima, v nichž zračila se neuvěřitelná krutost. Pozdvihl se zpola na židli, když spatřil děvče a toho cizince. Sevřel čelisti tak divoce, až to téměř zapraskalo. Byla to však Brokawova tvář, s níž David nemohl spustiti očí. Byl ze dvou třetin opilý. O tom nemohlo býti pochybnosti, uměl-li David vůbec posouditi tento druh zmámenosti. V jedné z těch silných, svalnatých rukou držel láhev. Hauck předčítal mu patrně něco z nějaké zápisní knihy, již měl právě v ruce. Davida překvapil klidný a lhostejný způsob, jímž děvče počalo s nimi hovořiti. Řekla jim, že se zaloulala přes hory do sousedního údolí a že tam zbloudila, když ten cizinec ji tam našel. Byl k ní lhostejný a je na cestě k osadě na pobřeží. Jmenuje se...

Dále se již nedostala. Brokaw odvrátil svůj divoký pohled od její tváře a zíral nyní upřeně na Davida. Po-

jednou však vyskočil a naklonil se přes stůl s novým opět úžasem na své hrubé tváři. Natáhl ruku a zaječel:

»McKenna!«

Oslovil přímo Davida — nazýváje ho tím jménem. O tom bylo právě tak málo pochybnosti, jako o tom, že byl opilý. A rovněž bylo lze postřehnouti jakýsi přátelský tón v jeho hlase. McKenna! David, již by byl otevřel ústa, aby ho vyvedl z toho omylu, když napadla ho jiná myšlenka, jako by nějakým vnuknutím. Proč ne McKenna? Děvče na něho hledělo poněkud překvapeno, tázajíc se ho svým upřeným pohledem. Přikývl a usmál se na Brokawa. Obr obešel stůl, podáváje mu stále ještě svou velkou, zarudlou ruku.

»Macu! Bože! Nechceš přece říci, že jsi zapomněl!«

David mu podal ruku.

»Brokawel« zkoušel své štěstí.

Ruka jeho nového druha byla studená jako kus syrového masa. Měl v ní úžasnou sílu. Hauck hleděl s druha na druha, až posléze Brokaw se k němu obrátil, polťásaje stále ještě Davidovou rukou.

»McKenna — ten čertův chlapík od Kopavého Koně, Haucku. Však jsem ti o něm vypravoval! McKenna...«

Děvče obrátilo se ke dveřím. Bylo bledé. Oči se jí leskly a hleděla Davidovi přímo do tváře, když Brokaw pustil jeho ruku.

»Dobrou noc, S a k e w a w i n e!« řekla.

Ozvalo se zcela zřetelně to slovo — S a k e w a w i n e! David neslyšel ho dosud nikdy tak jasně z jejích rtů. V tom, jak je pronesla, bylo něco jakoby vzdor a pýcha — jakýsi úmyslný a zvláštní důraz. Usmála se na něho, procházejíc dveřmi a v téměř okamžiku Hauck ji následoval. Zmizeli. David obrátiv se spatřil, jak Brokaw opírá se o stůl, drže se křečovitě jeho okraje a s tváří znetvořenou vášní. Byla to nyní hrozná tvář —

měl-li na ni hleděti, stáli před ní — sám v té světnici — tvář, čišící hrozbou a vášní vraždili. Ta změna byla tak nenadálá, že David byl na okamžik jako by zmámen. V té chvílce, snad po čtvrt minuty, nikdo z nich nevydal jediného zvuku. Pak Brokaw naklonil se zvolna kupředu, svíraje své silné pěsti a tázaje se syčícím téměř hlasem:

»Co tím chce říci, nazvala-li vás tak — S a k e w a w i n e? Co tím míní?«

Nebyl to již hlas opilého muže, nýbrž muže hotového vražditi.

XXI.

»S a k e w a w i n e! Co tím mínila, když vás tak nazvala?«

Byl to opět Brokawův hlas, opakující a převracející ta slova stále. Pokročil o krok k Davidovi s rukama ještě křečovitěji zafatýma a celé jeho statné tělo jako by se pojednou napialo. Jeho oči, svítilce jakoby nějakou řídkou vlhkou mlhou, byly hrozné, jak se Davidovi zdálo. S a k e w a w i n e! Hezké jméno samo o sobě, jak řekl již dříve tomu děvčeti — nyní však jako by probudilo samého ďábla v tom opilém kolosu. Hádál rychle. Bylo příliš patrné, že nyní jde o to, vytušiti rychle pravý stav věci a podati nějaké vhodné a uspokojivé vysvětlení — nebo zahynouti, zardousen těma hroznýma rukama. Jeho mysl pracovala jako závodní kůň. S a k e w a w i n znamenalo něco, co tak rozzuřilo Brokawa. Patrně je to záchval žárlivosli. Záchval, při němž jeho vodnaté oči plály divokým ohněm zběsilosli. A proto Davidovi nezbývalo, než aby řekl, hledě klidně do těch hrozných očí a slavě se, jako by byl poněkud překvapen:

»A neřekla to vám, Brokawe?«

Byla to nádherná rána. David ani sám nevěděl, proč se k ní odhodlal, leč že hnal ho k tomu neodolatelný pud, jehož analysovat neměl nyní právě dosti času. Byl to též pud, jenž zabránil mu o něco dříve, aby se neprozradil Brokawovi, když též měl ho za někoho jiného. Náhoda určovala nyní směr jeho slov a skutků a poddával se jí téměř mimovolně. Pojednou ho napadlo, že by dal mnoho za to, kdyby mohl býti po nějakou hodinu sám s tím opilý mužem — jako McKenna. Snad by se mu podařilo udržeti dosti dlouho ten omyl a svou přetvářku, aby zvěděl, čeho potřeboval. Nebylo by to však šlo v přítomnosti Hauckově, neboť ten byl ze čtyř pětín slízliv a v jeho očích byl výraz tak hluboké krutosti, že David se mimovolně zachvěl. Nyní však pozoroval, jaký účinek mají jeho slova na Brokawa. Jeho napjaté tělo jako by povolilo, ruce dosud křečovitě zafaté se otevřely, jeho silné čelisti taktéž povolily — a David se pro sebe usmál. Nyní cítil, že se již dostal z nejhoršího. Ten chlapík zde, poloopilý, byl ku podivu lehkověrný. A David byl si jist, že ty vodnaté oči ztratily mnoho na své bystrosti, byť i jeho uši slyšely dosud zcela dobře.

»Hleděla na vás, Brokawe — přímo na vás — když řekla dobrou noc,« dodal.

»Myslíte skutečně — že to řekla mně, Macu?«

David přikývl, byť i krev mu při tom tuhla v žilách.

Odporný pošklebek radosti rozšířil se po hrubé tváři Brokawa.

»Ten — ten malý ďábel!« řekl, ukonejšen již nadobro.

»Co to znamená?« David se tázal. »S a k e w a w ĩ n e. Neslyšel jsem dosud nikdy toho slova.« Lhal nyní již klidně, odvraceje trochu tvář od světla.

Brokaw zahleděl se na něho na chvíli, než odpověděl.

»Řekne-li to nějaké děvče muži — znamená to — ,jsem tvá',« řekl. »V řeči Indiánů znamená to tolik jako m a j e t e k ! U čerta, nu ovšem, že máte pravdu! Řekla to mně. Vždyť mně náleží. Je má. Patří mně. A já myslil již...«

Chopil se opět lahve a vypil půl sklenice lihoviny, potřáse se.

»Napijete se, Macu?«

David potřásl hlavou.

»Nyní nikoli. Půjdeme raději do vaší chaty, máte-li nějakou, a pohovoříme si o starých časech — když jsme ještě byli u Kopavého Koně, pamatujete? A to děvče zde! Nechtěl bych tomu ani věřit! Je-li to pravda, máte po čertech štěstí!«

Nepomyslel v té chvíli na následek — na zlířek! Dnešní večer to byl, oč stál — býti dnešní večer sám s Brokawem. Ta hora masa, zmámená lihovinou, by se mu nyní nevyrovnala. Zítra by již mohl užítí své převahy nad ním, nevrátí-li se Hauck příliš brzo.

»Do čertech štěstí! Do čertech štěstí!« opakoval vida, že je to jako hudba pro Brokawovy uši. »Takové děvče! Takový anděl!« Nemůže tomu skutečně ani uvěřit! Brokawova tvář jen svítila radostí, nadšením a sebevědomím. Vypil sám sklenku, již nabízel Davidovi a napil se ještě jednou, chrče ve svém silném hrdle jako šelma. Ovšem, že je to anděl! Což snad on a Hauck a žena, jež zatím již zemřela, nedělali co jen mohli, aby z ní byl anděl — právě jen pro něho? Náleží mu. Náležela mu od samého počátku a čekal na to dosti dlouho. Kdyby byla nějakému muži kdy řekla S a k e w a w i n e, zabil by ho! Jistě že by ho zabil! Zabil by ho nadobro! Vždyť je to po prvé, co řekla tak j e m u ! Že má po čertech štěstí? Nu ovšem, že je má! Nyní však půjdou do jeho chaty a pohovoří si. Napil se opět. Valil se těžce, když

procházeli tou chodbou a David se modlil, aby nepotkali Haucka. Měl nyní v rukou svou oběť. Byl si jist svým vítězstvím. A chodba byla prázdná! Chopil se svého tlumoku a pušky a držel Brokava za rámě, když spolu vyšli. Brokaw klopýtal, veda ho tou černou tmou venku, mruče stále o svém čerlovském štěstí. Ušli snad nějakých sto kroků, když se pojednou zastavil těsně u něčeho, co Davidovi připadalo jako kus vysokého plotu, zřízeného z mladých stromků. Byla to klec. Poskočil vzrušením dospěv k tomu poznatku, než ještě mohl tu věc vidět v matném svitu hvězd. Z klece ozvalo se tlumené mručení, hluboký dech, jako když vzduch uchází z měchu a David postřehl hned nato matně ohromnou, nehybnou postavu za těmi štíhlými, oloupanými kmeny stromků.

»Grizzly,« řekl Brokaw, snaže se udržeti rovnováhu. »Zítra bude velký zápas medvědů, Macu. Můj medvěd a její medvěd — bude to velký zápas. Všichni přijdou podívat se na to. Nic nevyrovná se takovému zápasu, nemyslíte? Bude to pro ni překvapení — pro tu hezkou malou čarodějkou. Jen až uvidí, jak můj medvěd zápasí s jejím, co? Vsadím sto dolarů, že můj medvěd zabije Taru!«

»Zítra,« řekl David. »Zítra se vsadím. Kde je vaše chaťa?«

Nemohl se již dočkat, až se tam doslanou a doufal, že je dosti stranou. Báł se, že by mohli zaslechnouti každé chvíle Hauckův hlas nebo kroky za sebou a věděl, že Hauckova přítomnost zkazila by celý jeho plán. Brokaw ve své opilosti byl hovorný — téměř žvanivý. Vždyť již nyní vyzradil tajemství té kleci a přítomnosti všech těch Indiánů. Divil se sám u sebe, jak je možno, že mohli to udržeti tak dlouho v tajnosti před tím děvčetem a proč Brokaw neoslýchal se snížili v jejích očích

lím, že připustil k onomu zápasu, neboť právě ten zápas to byl, pro který byla zřízena zde ta klec a Indiáni přišli právě jen proto, aby viděli tu zajímavou podívanou. Vyptával se ho na to, když vešli posléze do chajty, k níž Brokaw ho vedl, sotva že rozžali svítilnu. Bylo to malé, nevlidné místo, páchnoucí silně kořalkou. Brokaw přistoupil přímo k bedně, přibité ke stěně, a vrátil se s lahví a dvěma cínovými číškami. Usedl k malému stolu se svou naběhlou, zarudlou tváří proti světlu a vydává chrčivé zvuky jako zvíře, zatím co naléval tu lihovinu. David vzpomněl, že slyšel kdysi podobné zvuky z hrdla dikobraza. Stáhl si klobouk níže do očí, aby jeho společník neviděl, jak blýskají, když Brokaw mu vypravoval, jaký je jeho a Hauckův plán. Medvěd v kleci náleží jemu — Brokawovi. Je to hrozná šelma, divoká, pravý zápasník. Hauck i oni vsadí na toho medvěda, protože jistě zabije Taru. Vyhraji jistě, neboť Tara nevydrží, je příliš rozmazlený. A oni potřebují peněz, protože ti ničemové na pobřeží opominuli dodati jim dosli kořalky pro jejich obchod. Děvče by bylo téměř již zkazilo celý jejich plán, zmizevši s Tarou. A on — Mac — je po čertech hodný chlapík za to, že je přivedl zpět. Zítřka bude již ten zápas, a nelíbí-li se to tomu děvčeti — tomu čertovskému pláčetí, jež přece patří jemu — nu pak...

Postavil hlučně láhev na stůl a přistrčil jednu číšku k Davidovi.

»Nu ovšem, že je vaše,« řekl David, chtěje ho povzbudit, »ačkoli — ať vás čert — nemohu tomu stále ještě věřit, vy starý brachu!« Naklonil se k Brokawovi, rýpnuv ho žertem a nutě se k smíchu. »Je pro vás příliš hezká. Neviděl jsem dosud nikdy hezčího děvčete. Jak k tomu došlo? Co? Vy — prohnáný — šťastný ničemo?«

Chvěl se skutečně, vida ten výraz uspokojení a rozkoše na naběhlé, rudé tváři toho vyvrhele.

»Není tomu přece ještě tak dávno, co je vaše, co?«

»Patří mi již dlouho, velmi dlouho,« odvětil Brokaw, zadržev sklenici na půl cestě k ústům. »Je tomu již řada let.«

Pojednou postavil opět sklenku tak silně na stůl, že vylil téměř polovinu jejího obsahu, a obrátil svá široká ramena a zarudlou tvář přímo k Davidovi, vrče při tom divoce.

»Hauck ovšem tvrdí, že tomu tak není,« vrčel. »Co vy byste tomu řekl, Macu? Hauck říká, že nemám k ní vůbec žádného práva a musil jsem mu za ni zaplatit! Bože, ovšem že jsem mu zaplatil! Dal jsem mu hromadu zlata!«

»Byl jste blázen,« řekl David, snaže se zatajit svou zvědavost. »Nic než blázen!«

»Měl jsem ho spíše zabít, není-liž pravda, Macu? — měl jsem ho zabít a vzít si ji, nemyslíte?« křikl Brokaw divoce, zatínaje své svalnaté pěsti na stole. »Měl jsem ho zabít, jako vy jste zabil toho Breeda pro tu čertovu holku s dlouhými copy tam u Copper Cliffu!«

»Nevím — skutečně nevím —« řekl David zvolna, modle se, aby neudělal nyní žádné taktické chyby. »Nevím, jaké právo k ní máte, Brokawe. Kdybych věděl...«

Čekal. Brokaw nedělal nyní naprosto dojem opilého a David se již bál, že se prozradil. Naklonil se přes stůl. Ta mlha opilosti jako by pojednou zmizela s jeho vodnatých očí a vycenil zuby jako vlk. David byl rád, že sklo svítilny bylo tak začazeno a že si dříve již vtiskl klobouk tak hluboko do očí, neboť nyní se mu pojednou zdálo, že Brokaw vidí mnohem lépe.

»Měl jsem ho zabít a vzít si ji prostě,« opakoval Brokaw hlasem chvějícím se vášní. »Mohl jsem ji mít již

dávno, ale ta Hauckova žena mi v tom překážela. Přes to vše je však má již dávno, již od té doby, kdy...« Pojednou opět váhal, a naklonil se opět na svém místě nazad. »Budu ji míti však již zítra,« zamručel, jako by zapomněl na Davida a mluvil jen sám k sobě. »Budu ji míti již zítra a hned nato vydáme se k severu. Hauck musí nyní již mlčeti. Zaplatil jsem mu za ni. Je moje — moje — již dnes večer! Až...«

David se otrásl, postřehnul výraz odporné tváře toho ničemy. Byla to předzvěst náhlé, hrozné myšlenky. Ještě dnes večer! Svítilo to v těch surových očích, nyní již zamžených opilstvím. David naplnil opět rychle obě číše a vstrčil jednu Brokawovi do ruky. Ten se napil a jeho tělo bylo opět již jako tělo líného, ospalého vepře. Na okamžik bylo nebezpečí zažehnáno. David věděl, že čas je nyní drahocenný. Musí začíti jinak, a popohnati to.

»A dělá-li vám Hauck nějaké potíže,« zvolal, udeřiv pěstí silně do stolu, »pomohu vám vyřídit si to s ním, Brokaw! Učiním tak pro naši starou známost. Udělám mu, co jsem udělal tenkrát Breedovi! To děvče je přece vaše! Je vaše již dlouho, co? Řekněte mi o tom něco více, než Hauck přijde!«

Což se mu nepodaří, aby přiměl toho opilého ničemu, aby mu řekl, co by tak rád věděl? Brokaw pohlédl na něho tupě a pak pojednou začal, jako by ho někdo byl přivedl ke smyslům a odporný pošklebek znetvořil ještě více jeho tvář. Byla to vzpomínka, mihnuvší se kolem jeho hnusných rtů — nikoli úsměv — byl to výraz, jejž vidíme pouze na tváři muže, kochajícího se něčím odporným, o čem se zpravidla nemluví.

»Náleží mně — je moje od doby, kdy byla ještě pouhé dítě,« svěřoval mu, nakláněje se k němu přes stůl. »Dobrý přítel mi ji dal, Mecu... Dobrý přítel, ale

prokletý blázen,« chechtal se. Mnul si ruce a naplnil si opět sklenku. »Zpropadený blázen!« opakoval. »Každý muž je blázen, zpropadený blázen, ustoupí-li před hezkou ženou, nemyslíte Macu? A byla prý, jak mi řekl, skutečně hezká. Matka mého děvče totiž. Jistě, že byla hezká! A bylo to tam — v křovinách — před kolika léty. To děvče, které jste dnes přivedl, bylo tehdy ještě nemluvně — a bylo tam se svou matkou. Ha, ha! po čertech lehká věc! — po čertech lehká! On však byl zpropadený blázen!«

Napil se neuvěřitelně pomalu, jak se Davidovi zdálo. Tomu bylo téměř mukou, pozorovati ho, když se stále bál, že každé chvíle může se zde objeviti Hauck.

»Co se stalo?« naléhal na něho.

»Bucky, můj přítel — zamiloval se do té ženy, O'Doonovy ženy,« pokračoval Brokaw. »Zamiloval se do ní k smrti, Macu. Potřeštil se po ní ještě více, než vy tenkrát do té Breedovy ženy, neměl však tolik odvahy. Blouznil jen stále — a čekal — a držel se stranou před O'Doonem. O'Doone byl lovec — ve službách Společnosti. Nevím již přesně, jak to bylo. Vím však, že musil se vydati na delší cestu, v zimě, a ulehл někde se zlomenou nohou, daleko od domova. Žena a dítě byly tam samotny a Bucky připlížil se tam jednoho dne a shledal, že ta žena má zimnici. Nebyla dobře při smyslech. Blouznila, jak Bucky mi vypravoval — a můj Bože! Nemyslila-li, že její muž se vrátil! Nebylo to nic těžkého, Macu — on však neměl dosti odvahy. Byl jako blázen do ní. Bůh ví, že byl, a neměl dosti odvahy, aby zahrál svou úlohu. Říkal, že prý to bylo jeho svědomí! Nevěřím. Bál se. Byl postrašen — blázen! Myslí, že také on byl zachvácen nějakou horečkou, ha, ha! byl to žert! Byl to bázlivec! Kdybych tak já byl na jeho místě, Macu, jak bych to byl provedl!«

Přivřel oči tak, že se podobaly spíše jen šěrbinám na jeho tučné hrubé tváři a brada mu klesla na prsa. David však ho hned opět probudil z té ospalé tuposti.

»Bucky přemluvil ji, aby s ním uprchla,« pokračoval Brokaw. »Ona i s dítětem, když ještě nebyla při smyslech. Dostal ji dokonce k tomu, že mu napsala lístek, jímž sdělovala O'Doonovi, že ho má již po krk a že utekla s jiným mužem. Ovšem, že Bucky neudal tam svého jména. A ta žena nevěděla, co dělá. Vydali se na cestu k západu — i s dítětem, a Bucky se po celou tu dobu stále bál. Vlekl ženu s sebou na saních a sních zahladil jejich stopy. Skryl se s ní v chatě na sto mil od chaty O'Doonovy o tam to bylo, kde ta žena přišla opět ke smyslům. Bože, musilo to býti pěkné nadělení! Bucky vypravoval, že byla jako blázen a že utekla naříkajíc ven do noci a zanechala dítě jemu. Běžel za ní, nemohl ji však již najíti. Čekal, nenavrátila se však již nikdy. Sněhová bouře zahladila její stopy. A Bucky mi řekl, že prý byl pak sám taký jako blázen — hlupák! Čekal až do jara, ošetřuje to dítě a pak teprve se rozhodl, že je nějak vrátí tatíku O'Doonovi. Připlížil se k místu, kde stávala jeho chata, nenašel však nic, leč několik oharků. Shofela zatím. Byl to blázen, co? Po všem, co vytrpěl, neměl dosti odvahy, aby zaujal O'Doonovo místo u jeho ženy! Ten blázen! Svědomí? Bah! Blázen to byl, nic jiného! Neseřkáte se přece tak často s tak hezkou ženou, nemyslíte, Macu?« Třesoucíma se rukama uchopil láhev, aby si ještě nalil. Hlas mu již selhával a David byl rád, vida, že láhev je již prázdná.

»U čerta!« řekl Brokaw, polřásaje s ní.

»Nuže dále,« pobízel ho David. »Neřekl jste mi ještě, jak jste se dostal k lomu děvčeli.«

Brokawovy oči byly stále zamženější a vodnatější a bylo patrné, že vrátil se k svému vypravování jen s napětím sil.

»Šli na západ — Bucky s tím dílětem,« pokračoval. »A o něco později přišli k mé chatě na Mackenzii — mohlo to být tak za rok. Vypravoval mi to všechno. Pak jednoho dne odtáhl a nechal mi ji tam, prose, abych ji dal někam, kde by byla v dobrých rukou. Učinil jsem tak. Dal jsem ji k Hauckově ženě a vypravoval jsem jí Buckyho příběh. Později pak přišel Hauck a vystavěl zde to místo. Před třemi léty přišel jsem opět sem do toho kraje od Yukonu a viděl jsem to děvče. Hezká? na moutě, že byla! A téměř již žena! A byla moje! Řekl jsem jim to. Ta žena by mne snad byla podvedla, ale Haucka jsem měl v hrsti, protože jsem byl jednou při tom, když zabil nějakého muže, když byl opilý — bělocha od Fort Mac Pherson. Pomohl jsem mu skrýt mrtvolu. A pak — nu byl to žert — naběhl jsem zase na Buckyho! Žil v malé chatrči na tuceť mil odtud a nevěděl, že Marge je O'Doonovo dítě! Nalhal jsem mu toho mnoho — řekl jsem mu, že dítě zemřelo a že jsem slyšel, že ta žena se zabila a že O'Doone je někde v blázinci, Snad měl skutečně svědomí — ten hlupák! Myslím často, že byl sám také trochu potrhlý. Hned nato odtud odešel a neslyšel jsem o něm již nikdy. A sám jsem čekal, až by to děvče bylo dosti staré, aby mohlo žít s mužem. Neměl jsem k tomu práva, Macu? Nepatří mi snad? A zítra...«

Hlava mu poklesla, vzchopil se opět s patrnou námahou a opřel se těžce o stůl. Na jeho tváři nebylo již téměř stopy lidského výrazu. Byla to tvář netvora, bez sebe menší známky rozumu, bez mozku a bez duše. A David hledě na tu tvář přes stůl, odvážil se ještě k jedné otázce, když již zaslechl, jak nějaké kroky

vrzají venku na písku a věděl, že to jde Hauck — že přichází patrně, aby odkryl celou tu jeho přetvářku. Hauck přišel však již pozdě. David byl již hotov k boji a v posledním rozhodném okamžiku dal mu otázku —

»A ten muž — Bucky — jak se jmenoval druhým jménem, Brokaw?«

Brokawovy hrubé, nadulé rty se pohnuly a pak ozval se také jeho hlas v chraplavém šepotu:

»Tavish!«

XXII.

V příštím již okamžiku Hauck stál v otevřených dveřích. Nepřestoupil prahu ihned, nýbrž stál tam snad po dvacet vteřin, zatím co jeho našedivělá, tvrdá tvář hleděla na ně očima lesknoucíma se zvláštním, zlověstným leskem. Brokaw, jehož mozek byl již zmámen výpary lihoviny, pokusil se kynouti mu na přivítanou, avšak hlava zakymácela se mu groteskně se strany na stranu, a jeho hlas podobal se spíše krákorání. David zvolna vstal, odstrčiv nazad svou židlici. Hauck postřehnuv, jak Brokaw je opilý, upíal nyní svůj zrak na Davida a jeho rty se pootevřely. Bylo sotva možno nazvat to úsměvem. Davidovi bylo to spíše známkou nezvratného nepřátelství, tajícího se pod tou maskou úsměvu a věděl ihned, že Hauck objevil již, že není tožným s McKennou. Pohlédl rychle na Brokawa. Hlava i ramena toho obra ležely již na stole a David odvážil se posledního ještě smělého pokusu, získati pro sebe trochu času.

»Lituji,« řekl, »opil se však hrozně.«

Hauck přikývl hlavou — kýval jí s tím chladným leskem v očích a zlověstným pošklebkem na tváři.

»Ano, opil se,« řekl a jeho hlas byl tvrdý jako skála. »Pojďte raději ke mně, připravil jsem vám tam pokoj. Zde je, jak vidíte, jen jedna pryčna — McKenno.«

Pronesl to jméno zvolna, jako by tím chlél Davida dráždit, jak se mu zdálo. David se však usmál. Musí dohráli svou úlohu dobře a vsadili vše na poslední kartu, jak se rozhodl.

»Nejmenuji se McKenna,« řekl. »Jmenuji se David Raine. Zmýlil se a je tak opilý, že jsem mu to nemohl náležitě vysvětliti.«

Bez jediného slova odpovědi Hauck ustoupil opět nazpět dveřmi. Bylo to pozvání, aby David ho následoval. Vzal opět lumok a pušku vyšel do tmy, a Hauck nepronesl jediného slova, zatím co vraceli se do Hnízda. Noc byla nyní jasnější a David zahlédl Bareeho těsně ve svých patách, jak následoval ho tiše jako stín. Když se přiblížili k budově, pes neslyšně zmizel. Tentokrát však nevstoupili zadními dveřmi. Hauck vedl ho přímo ke dveřím, vedoucím do velké světnice, odkud David zaslechl předtím ty hlučné hlasy a kletby a smích. Ve světnici bylo asi deset nebo dvanáct mužů, vesměs bělochů, a když tam vstoupili, David pocítil pojednou podezření, že ho očekávali — že Hauck je již připravil na jeho příchod. Nebylo tam viděti žádných lihovin. Byly-li tam dříve lahve a sklenky, odstranili je zatím — nikdo z nich však nepomyslel na to, aby setřel skvrny po lihovině, jež leskly se v záři tří velkých svítilen, visících dolů se stropu. Následuje svého vůdce, David přehlédl rychle ty muže. Dosud nikdy, jak se mu zdálo, neviděl tak drsných a nevlídně vyhlížejících tváří. Ve více než v jedněch očích poslehl tu lajenou hrozbu, již vytušil před tím v očích Hauckových. Nikdo z nich mu ani nepřikývl na přivítanou a nikdo z nich nepromluvil jediného slova. Kráčel těsně vedle jednoho z nich, silného,

kostnatého chlapíka, tak těsně, že se téměř o něho otřel a postřehl nefajené, zlověstné zášlí na tváři toho muže, když na něho pohlédl. Než prošel světnicí, jeho předlucha změnila se v jistotu. Hauck provedl ho, jak bylo patřno, úmyslně jejich středem a chování těch mužů mělo svůj hluboký a zlověstný význam.

Prošli chodbou, do níž vešel spolu s Marge s opačné strany Hnízda a Hauck přistoupil ke dveřím světnice téměř přímo proti dveřím pokoje, náležejícího, jak mu řekla, jí.

»Zde je váš pokoj, dokud budete naším hostem,« řekl. Lesk jeho očí poněkud změkkl, když kynul nyní Davidovi. Snažil se mluvit alespoň trochu přátelsky, David však cítil, že ten pokus se nezdařil. Nestačilo to, aby to zakrylo tvrdý tón v jeho hlase a zvláštní škubnutí v jeho hořením retu, když místo líčeného úsměvu téměř zavřel. »Udělejte si zde pohodlí,« dodal. »Posnídáme ráno spolu s mou neteří.« Na chvíli se odmlčel a pak řekl, hledě pevně Davidovi do očí: »Doufám, že jste dělal co jste mohl, abyste vyvedl Brokawa z jeho omylu a abyste mu dal na srozuměnou, že nejste McKenna? Brokaw je hodný hoch, není-li opilý.«

David byl rád, že jeho druh se odvrátil, nečekaje odpovědi. Nepřál si mluvit s Hauckem dnes večer. Chtěl si promyslet vše, co slyšel od Brokawa, aby zítra mohl jednati s chladným úsudkem, jenž ho dosud vždy více méně charakterisoval. Ani dosud nevěřil, že by v celé té věci bylo čekati nějaké dramatické rozuzlení. Ovšem že dojde k jistým nepřijemnostem, avšak až Hauck i Brokaw ocitnou se tváří v tvář jisté situaci a poznají, že má v ruce jistá fakta, která nebyla bez významu, nenahlížel, že by mohli dělati větší překážky v jeho záměru odvésti Marge z Hnízda. Nepomyslel, že by ho při tom mohlo poškáti něco zlého, pokud jde o jeho osobu, a sotva že

vstoupil do svého pokoje, kde čekala ho již rozžatá svítilna, jeho mysl počala se hned zabývatí plány, co by měl dále podniknouti. Dohodne se s nimi. Náhradou za ztrátu toho děvčete dostane se jim jeho slibu, nebo přísahy, bude-li toho třeba, že neprozradí, jakým obchodem se zabývají, nebo důležitější pro ně ještě příhody mezi Hauckem a tím bělochem od Fort Mac Phersonu. Byl přesvědčen, že Brokaw ve své opilosti mluvil pravdu, byť by to i snad zítra sebe více zapíral. Nevydají se nebezpečí nějakého vyšetřování v tom směru, ačkoli ztráta toho děvčete nyní, když byl již téměř na prahu splnění svých tužeb, bude pro Brokawa tolik, jako kdyby mu někdo bral půdu pod nohama. Přes všechnu pochybnost té situace David nemohl se ubrániti, aby se neusmál uspokojením. Bude to nepříjemno — velice nepříjemno — opakoval sám sobě opět a opět, avšak pud sebezachování je jistě prvním a hlavním zákonem těch ničemů — tím byl si právě tak jist — a počal uvažovati o jiných otázkách, jež měly pro něho daleko větší význam.

Byl to tedy Tavish — ten pološilený poustevník ve své chatě, zamořené myškami — jenž byl v pozadí toho všeho! Tavish! Ten objev nepřekvapil ho nyní tak příliš. Nebyl nikdy s to, aby si odmyslil Tavishe od té podobizny, byť i musil sám sobě přiznati, že k tomu dosud neměl sebe menší příčiny a nyní, když všechny ty jeho zdánlivě tak nemožné domněnky ukázaly se pojednou býti skutečností, nebyl tím nikterak vzrušen. Byla to jiná myšlenka, či spíše jiné myšlenky — jež dotkly se ho mnohem hlouběji a nahnaly mu všechnu krev k hlavě. Jeho mysl zabloudila nazpět ke scéně, jež odehrála se před léty, kdy matka Marge O'Doonové utekla, křičíc a plačíc do té bouřlivé noci, aby unikla před Tavishem. Ona však dosud nezemřela! To byla myšlenka,

jež žehla nyní Davidův mozek. Ona žije! Hledá svého manžela — Michala O'Doona, pobíhající s počátku snad jako pološílená těmi pralesy. Hledá ho již po léta. A hledala ho, když David se s ní setkal oné noci ve voze transkontinentální dráhy! Neboť jistě že to byla ona — Marge O'Doonová, matka a žena, v jejíž smutné, šlvané oči hleděl sám z bezútěšných hlubin vlastního zoufalství. Její matka! Živa! Hledá nějakého Michala O'Doona — hledá — hledá —

Cítil neodolatelnou téměř touhu jíti ihned na místo k Děvčeti a sdělit mu ten podivuhodný fakt, vstoupivší tak neočekávaně v její život a přistihl se již u dveří svého pokoje s rukou na klice. Avšak stojí tam, pokrčil pouze rameny a zasmál se tiše sám nad sebou, uvědomiv si, jak rozcillivělým se stal v poslední době. Zítřka bude dosti času. Nacpal a zapálil si dýmku a v bělavých kotoučích dýmu mohl si nyní snadno představit tu šedou, mrtvou tvář Tavishe, visícího na rohalině pro jeho zásoby masa. Přecházejí nepokojně světnicí, připomínal si opět a opět všechny podrobnosti toho nočního výjevu, a dnů a nocí, jež pak následovaly. Brokaw dal mu klíč, jímž odmykal nyní postupně všechny dveře toho tajemství. »Myslím, že byl trochu poťhlý,« Brokaw řekl, mluvě o Tavishovi, jak ho poznal posledně tam na Firepan Creeku. Poťhlý! Šílený! A posléze se zabil. Je možno, že muž Tavishova druhu dal se štvát tak dlouho přízraky minulosti? Zdálo se to býti víře nepodobno. Pak vzpomněl na Otce Rolanda a jeho tajemnou komnatu v chateau, kde modlil se před oltářem ženy a dítěte, jež byly již ty tam.

Zafal ruce a zastavil se. Co vynořilo se mu právě v mysl, překvapilo tak jeho podvědomí, jako neočekávaný záblesk magnesia v tmavé komoře. Bylo to nemyslitelné — nemožné, a přece jen, sleduje tu myšlenku,

ocíl se tváří v tvář otázkám, jež zodpověděli si ani se nepokusil. Na okamžik byl téměř zmámen, jak těžce dolehlo mu na mozek něco, co nemělo dosud určité podoby, ani lmočné podstaty. Tavish, ta žena, děvče — a Otec Roland. K smíchu! Otřásl se, doslovně se otřásl, chlěje se zbavili té divoce nemožné myšlenky. Násilím vrátil opět svou mysl k fotografii děvčete — a k té ženě. Jak asi dostal se do jejích rukou ten obrázek, zhotovený Brokawem? Co asi chtěla Nisikoos říci Marge O'Doonové v těch posledních okamžicích svého života — šepťajíc jí slova, jichž děvče již nepostřehlo, protože plakalo a srdce mu pukalo bolestí? Věděla snad Nisikoos, že její matka ještě žije? Poslala jí snad tu podobiznu cítíc, že dnů jejího života je již namálo? I v tom bylo něco ležce myslitelného, bylo to však jediné rozluštění, jež ho v té chvíli napadlo.

Přecházel stále ještě světnicí, když skřípot dveří ho zastavil. Otevřely se zvolna a tiše, a jak bylo patrné, s krajní opatrností. V příštím již okamžiku Marge O'Doonová vstoupila dovnitř. Neviděl dosud nikdy její tváře tak bledé. Oči byly široce otevřeny a leskly se temně, jako by se chvěly strachy a divokou, vroucí prosbou. Přiběhla k němu a zavěsila se rukama kolem jeho krku, s tváří těsně na jeho tváři.

»S a k e w a w i n e — drahý — musíme odtud, musíme si pospíšiti — ještě dnes večer!«

Chvěla se, třásla se na jeho prsou, hladíc mu nyní jednou rukou tvář a objal ji něžně.

»Co se stalo, dítě?« šeptal, cítě jak se mu srdce sevřelo. »Co se stalo?«

»Musíme utéci! Musíme si pospíšiti!«

Cítíc jeho paže kolem sebe, jako by se zhroutila na dobro. Poslední zbytky její odvahy a sil byly ty tam.

Zmalátněla, zeslábla strachem a vzhledla k němu tak podivným způsobem, že se všecek poděsil.

»Neřekla jsem mu nic,« šeptala, jako by se bála, že jí neuvěří. »Neřekla jsem mu, že nejsle ten muž — Mac — MacKenna. Slyšel vás a Brokawa, když jste šli kolem mého pokoje. Hned nato šel k těm mužům. Následovala jsem ho a — a naslouchala jsem. Slyšela jsem, jak s nimi mluví o vás — že jste špeh — že jste členem krajské policie...«

Nějaký zvuk v chodbě ji přerušil. Ztřnula pojednou v jeho náruči, pak se mu vyvinula a běžela neslyšně ke dveřím. Zaslechl nejisté kroky venku a chraplavý hlas vrčící něco nesrozumitelně. Kroky zmlkly. Marge O'Doonová byla ještě bledší, když se k němu opět vrátila.

»Byl to Hauck a Brokaw!« Stála zde nyní zády ke dveřím. »Musíme si pospíšiti, S a k e w a w i n e. Musíme jíti ihned — ještě dnes večer!«

David na ni pohlédl. Špeh? Policie? To je ovšem první, čeho se Hauck musí báti. Zákon sebezachování, též zákon, jenž je přinutí již zítra, aby mu vydali děvče. Přistihl se, jak se usmívá na svou polekanou družku, opírající se tam o dveře a smrtelně bledou. Jeho klid nedodal jí však jistoty.

»Řekl — že jste špeh,« opakovala, jako by ho chtěla nejprve přesvědčiti o tom, co to znamená. »Chtěli nás sledovati vás do Brokawovy chaty a — a zabítí vás!«

To byl tedy důvod jejího strachu! David se zachvěl hřejivým pocitem radosti, cíť zároveň, jak ta slova potvrdila jen tím více ještě, co viděl na tvářích těch mužů, kráčeje jejich středem.

»A Hauck nechtěl k tomu přivoliti, není-liž pravda?« tázal se.

Přikývla, tisknouc si ruku k hrdlu.

»Rekl jim, aby nedělali nic, dokud nepromluví s Brokawem. Chtl mli jistotu. A pak...«

Jeho úžasný klid, jak se na ni usmíval, jako by rdousil další slova na jejich rtech.

»Musíte se nyní vrátiti do svého pokoje, Marge,« řekl rychle. »Hauck mluvil již s Brokawem a nedojde k ničemu z toho, čeho se bojíte. Tolik vám mohu slíbiti. Zítřa opustíme volně a veřejně Hnízdo — se svolením Haucka i Brokawa. Kdyby vás však přistihl nyní zde, v mém pokoji — jsem přesvědčen, že by došlo hned k nějakému příliš nemilému výstupu. Mám velmi mnoho, co vám chci říci — mnoho, co vás potěší, očekávám však spíše návštěvu Hauckovu a proto musíte pospíšiti do svého pokoje.«

Otevřel liše dveře a naslouchal.

»Dobrou noc,« zašeptal a pohladil jí lehce vlasy.

»Dobrou noc, S a k e w a w i n e.«

Váhala ještě na okamžik u dveří a pak vydechnuvši, jako by tiše zavzlykala, odešla. Jak báječné má oči! Jak na něho pohlédla v tom posledním okamžiku! Davidovy prsty se poněkud třáslly, když zamykal dveře. Na stole leželo malé zrcátko a vzal je nyní, aby se na sebe podíval. Hleděl na svůj obraz s ironickým úsměvem. Nebyl nikterak hezký. Strniště plavých vousů na jeho tváři dodávalo mu spíše vzezření tuláka. A šedivé chomáče vlasů nad spánky zesílily v poslední době skutečně podezřeale. Dědičnost? Snad — přes to však mu připomínal až příliš důrazně, že je mu již osmatřicet!

Ulehl přistaviv dříve stůl ke dveřím a položiv svou automatickou bambilku pod polštář — směšná a zbytečná opatrnost, jak namlouval sám sobě. A zatím, co Marge O'Doonová seděla bdíc poblíž dveří svého pokoje po celou noc, s malou puškou, náleževší Nisikoos, na klíně, David spal spánkem spravedlivých v úžasné

sebedůvěře a filosofii toho nebezpečného věku — třiceti osmi let!

XXIII.

Celá řada zvuků, jež dolétaly s počátku k Davidovi jako vzdálený hukot děl, probudila ho ze spánku. Probudiv se shledal, že je již jasný den a zaslechl klepali na své dveře. Počal se oblékati volaje, že otevře ihned a dal pozor, aby nezapomněl vložit si včas do kapsy svou automatickou bambitku, než dal opět stůl na jeho obvyklé místo dbaje, aby tak učinil pokud jen možno neslyšně. Otevřev náhle dveře byl překvapen, spatřiv tam Brokawa místo Haucka. Nebyl to však Brokaw včerejšího večera. Těch několik hodin mělo na něho netušený účinek. Nikdo by nebyl věřil, že před několika ještě hodinami byl opilý. Šklebil se a natáhl před sebe jednu ze svých silných rukou, hledě Davidovi do tváře.

»Dobré jitro, Raine,« zdravil ho vlídně. »Hauck mne poslal, abych vás probudil včas k té podívané. Máte právě ještě dosti času, abyste spolkl svou snídani, než začne zábava, o níž jsem vám vypravoval včera v noci, když jsem byl opilý. Opilý podle předpisu, co? Měl jsem vás za jistého svého přítele. K smíchu, nemyslíte? Nejste mu přece ani za mák podoben.«

David stiskl si s ním ruku. V prvním okamžiku jeho překvapení způsob Brokawův zdál se mu býti zcela přirozený a upřímný, avšak ten dojem byl ten tam, než ještě spustil opět ruku a věděl, proč Hauckův společník přišel. Bylo to proto, aby se na něho dobře podíval — aby se přesvědčil, že to není McKenna a týž strategický úmysl tajil se takléž v jeho snaze, aby se

vyvaroval všeho, co by mohlo vzbudili v Davidovi podezření stran jeho, na pohled tak přátelského chování. V tom směru však Brokaw naprosto nesplnil své úlohy. Jeho oči, právě tak, jako oči zlého psa, nestačily zakrýti, co leželo v jejich pozadí — nenávisť a silnou, příliš silnou touhu uchopiti za chřtán muže, který si s ním tak ohavně zahrál. A podobně i jeho úsměv byl nucený, s odslínem patrné zlovolnosti. David usmál se na něho facktéz.

»Byl jste skutečně opilý,« řekl. »Měl jsem krušnou chvíli snaže se vysvětlili vám, že nejsem McKenna.«

Ta úžasná lež jako by na okamžik byla Brokawa omráčila. David si uvědomil její smělost a věděl též, že Brokaw pamatoval si příliš dobře vše, co se stalo, než aby mu věřil. Nicméně měla výsledek, jehož si David právě přál, a měl-li dosud jen sebe menší pochybnost pokud jde o účel návštěvy, zmizela pochybnost ta ihned, jakmile pronesl ta slova. Úsměv zmizel s Brokawovy tváře, jeho čelisti se pevně sevřely a oči podlily se tím silněji opět krví. Bylo zřejmo, jako by to byl vyslovil přímo, co si myslí, že totiž David lže. Zdržel se však natolik, že nevyslovil těch slov a David pozoruje, jak ty statné svalnaté ruce se mimovolně zavíraly a opět rozvíraly, vylušil, že Hauck není patrně daleko odtud a že jeho výstraha a vědomí, že zde někde naslouchá, přiměly Brokawa, aby se opanoval a neprozradil se nadobro. Skutečně, úsměv vrátil se opět na jeho zarudlou tvář.

»Hauck lituje, že nemůže s vámi posnídati,« řekl. »Nemohl již čekat déle. Indiánka vám sem přinese snídani, pospěšte si však, chcete-li viděti ten žert.«

S tím se obrátil a kráčel těžkými kroky ke dveřím a dále na konec chodby. David pohlédl přes chodbu směrem ke dveřím Marginy světnice. Byly zavřeny. Pak

pohlédl na hodinky. Bylo téměř již devět! Byl by snad zaklel vzpomínaje, oč se připravil — o snídani s děvčetem a Hauckem. Jistě že by byl měl příležitost býti alespoň na chvíli o samotě s Hauckem — čtvrt hodiny by mu bylo stačilo, nebo byl by to mohl vyříditi s ním v Margině přítomnosti. Hádal, kde asi ona nyní právě mešká. Je snad ve svém pokoji?

Bližící kroky přiměly ho, že ustoupil opět do svého pokoje a za okamžik již objevila se slíbená snídáně v rukou staré indiánské ženy — patrně téže, o níž mu Marge vypravovala. Postavila podnos na stůl a odešla opět, aniž by byla pohlédla na Davida, nebo pronesla jen jediného slova. David jedl rychle a pak se ihned oblékl. Bylo čtvrt na deset, když vstoupil opět do chodby. Kráčeje kolem Marginých dveří, zaklepal. Nedostal však odpovědi. Obrátil se a prošel velkou světnicí, kde večer před tím viděl tolik nepřátelských tváří. Byla nyní prázdná. Ticho toho okolí počalo působiti na něho jaksi línivě a pospíšil si, aby byl raději již opět na čerstvém vzduchu. Tlumený šum zvuků chvěl se vzduchem, nejasný a přece vzrušující. O deset kroků dále ocitl se u rohu té mohutné budovy a viděl přímo před sebou tu klec. Na chvíli stanul zde nehýbaje se, zkrúšen náhlou, línivou hrůzou, když si uvědomil bezradnost svého postavení. Kdyby nebyl zaspal, kdyby byl mohl promluvit s Hauckem, byl by mohl snad předejít té ošklivé věci — byl by mohl žádati, aby Tara byl součástí jejich smlouvy. Nyní však bylo již příliš pozdě. Rozčilený a přesto nezvykle tichý záslup línil se kolem klece — záslup tak napjatý a ztuhlou nehybný, že David vyřušil ihned, že zápas již započal. Tichý, chrčivý řev zalétl k němu opět a hned nalo zaslechl hukot lidských hlasů, jak zdvihl se jako by slo hrdel současně zhluboka vydechlo, a David nemohl se pře-

moci, aby nevykřikl vztekem. Tara bojuje tam již o svůj život — Tara, to stačné, dobrosrdečné zvíře, jež naučilo se sledovati svou malou velitelku jako hlídací pes, a jež přijalo Davida jako svého přítele — Tara, zlenivělý a zhýčkaný, nebojovný následkem svého otroctví od mládí, byl nyní obětován konci, který, jak Brokaw ho ujistil, byl nevyhnutelný.

A Děvče! Kde je to děvče? David sám si nebyl v tom okamžiku vědom toho, že jeho ruka mimovolně sevřela zbraň v jeho kapse. Na chvíli mozek jako by ho žehl, vřel téměř fysickou vášní, absorboval se divokým hněvem, jehož David v takové síle nepocítil za celý svůj život. Pospíšil kupředu a postavil se mezi diváky. Nevšiml si vůbec jejich tváří. Nevěděl ani, zda jeho sousedi jsou Indiáni nebo běloši. Nepostřehl divokého ohně v jejich očích, záchvěvů dychtivosti jejich těl a toho zamlklého, zvířecího nadšení nad tou podívanou.

Hleděl jen na klec.

Byl to čtverec dvaceti stop — stěny byly z mladých stromků na stopu v průměru s mezerami asi 18 palců — a odtud ozýval se nyní praskot a skřípot čelistí. Obě šelmy byly na zemi, spousta masa a kostí — jak se zdálo v smrtelném objetí. V první chvíli nemohl říci, která z nich byl Tara a která Brokawův grizzly. Pojednou se pustili, vstali zpříma a stáli tváří v tvář proti sobě. Jistě že ten zápas trval již po několik minut. Na Tarových čelistech byla krvavá pěna a z hrdla Brokawova medvěda ozýval se těžký, hluboký, chrčivý řev, připomínající rozdivočelého býka. Hned nato vrhli se opět na sebe a Tara stál na okamžik silně oddychuje a očekáváje nápor ohromného těla svého nepřitele. — David nepostřehl přesně, co se stalo, když ta těla se srazila v křečovitém objetí, když se však hned nato převálila na zemi, zahlédl velkou krvavou skvrnu na

místě, kam dopadla. Vyhlíželo to, jako by tam byl někdo vyšplíchl kbelík krve.

Pojednou nějaká ruka dopadla mu na rameno. Ohlédl se a spatřil šklebící se tvář Brokawovu.

»Pěkná podívaná, co?«

Na jeho zarudlé tváři byl výraz, připomínající nemilosrdnou krutost kočky. David zafal ruku, že byla jako ze železa a v jeho mozku byla v tom okamžiku jedna jediná myšlenka — divoká touha udeřiti. Jen s napětím sil odolal tomu pokušení.

»Kde je — děvče?« tázal se.

Na Brokawově tváři objevilo se nyní všecko to záští, vítězné vědomí vlastní síly a převahy nad mužem, který sem přišel jako špeh. Vycenil své žluté zuby ve zlomyslném pošklebku.

»Zaskočil jsem ji,« zavrčel. »Zaskočil jsem ji právě tak, jako vy mne! Navedl jsem tu indiánskou ženu, aby jí ukradla šaty a nyní je tam ve svém pokoji — sama a — n a h á ! A nedostane svých šatů, dokud neřeknu, neboť je moje — tělem i duší...«

Davidova zafatá ruka mihla se jako blesk vzduchem a vložil do té rány nejen všechnu sílu, nahromaděnou tam celou řadou let výcviku, nýbrž také sílu a divokost touhy, již dosud v celém svém životě nepocítil — touhy zabít! V tom okamžiku měl jen jedno přání — zabít! jednou ranou toho muže — toho zrzavého netvora, toho zloducha, a Brokawovo zavalité tělo zapotácelo se tou ranou a hlava se zakymácela, jako by mu byl přerazil krk. David neměl času viděti, co stalo se po té ráně, jak Brokaw se skácel. Pronikavý výkřik, při němž mu zluhla každá kapka krve v těle, obrátil rázem opět jeho pozornost ke kleci. Na deset kroků od něho, stojíc na vnitřním okraji zástupu užaslých, jakoby zkamenělých

a zhrnulých mužů, bylo děvče. S počátku se mu zdálo, že tam stojí nahá — nahá před očima všech těch ničků! Její bílé paže svítily svou nahotou, ramena a prsa byla obnažena; její štíhlé, hedvábné tělo bylo nahé až k pasu, kolem něhož si přivázala — jakoby v divokém spěchu úzkosti a strachu — starou potrhanou sukni! Byla to sukně indiánské ženy! David zahlédl, jak se na ní lesknou skleněné perličky a na okamžik hleděl na len zjev zhrnule, jako všichni ostatní, neschopen pohnouti se, nebo jen zavolat její jméno. A v tom vítr shrnul jí vlasy nazad a David spatřil tvář barvy mramoru. Podobala se spíše nějaké soše, bez jediného záchvěvu života, nehybné, nedýchající ani. Jen její vlas se pohyboval, províván větrem, zaplaven sluncem, splýváje jí na ramena a nahá záda jako světlý oblak zlatistých plamenů — a z toho oblaku zíralo děvče na klec, zhrnulé a zmámené, zbaveno života a dechu hrůzou toho, co tam vidělo. David nesledoval jejího pohledu. Slyšel praskot a skřípot čelistí a řev těch zápasících šelem. Byly již opět na zemi; jeden z těch šestipalcových kmenů, tvořících mříže klece, praskl jako vycházková hůlka, když jejich statná těla na něj narazila, země se otřásla a celé ovzduší jako by se chvělo divokým nápirem toho zápasu — a to děvče bylo jediné, jež hledělo nyní na zápas! Oči všech ostatních upíraly se na ni a David skočil pojednou před řadu těch mužů volaje její jméno.

Deset kroků je dělilo a na pět kroků bylo mezi ní a klecí. Rychlostí šípu vymrštného tělivou oživila náhle a proběhla tím prostorem. Za desetinu vteřiny David byl by již po jejím boku, avšak právě o tu desetinu vteřiny se zpozdil. Jako lesklý paprsek mihla se mezi mřížemi a výkřik úžasu a děsu přehlušil řev zápasících zvířat, když děvče k nim přiskočilo se svými nahými pažema.

David zaslechl její úzkostlivý křik:

»Taro — Taro — Taro — !«

V mozku se mu zatemnilo, když viděl ji tam — tam — jak buší svýma malýma pěstěma do velké kosmaté lebky — a měl pocit zkrušující slabosti opilce, když protáhl se tou osmnáctipalcovou mezerou mezi mřížemi a dopadl téměř vedle ní. Nevěděl sám, že vytáhl svou automatickou bambitku a byl si solva vědom toho, že jeho prsty, jak rychle jen mohly, stiskly spoušť, pálily ránu za ranou, s hlavní přiloženou tak těsně k hlavě Tarova soupeře, že výstřely byly tlumeny jeho hustou srstí, jakoby pod silnou příkrývkou. Byla to těžká zbraň a olovo vnikalo jako proud ohně do mozku grizzlyho. Bylo tam jedenáct nábojů a vypálil je všechny v té divoké, šílené zběsilosti, a když se opět vzpřímil drže děvče těsně v náruči, cítil, jak její nahá řadra chvějí se vzlykotem na jeho prsou. Dotyk jeho rukou na tom teplém těle přivedl ho opět ke smyslům a zatím co Tara rval a dráсал hrdlo svého zmirajícího nepřitele, David vyvlekl rychle děvče z klece a přehodil na ně svou lehkou kazajku.

»Vraťte se do svého pokoje,« řekl. »Tara je zachráněn. Postarám se sám, aby se mu již nic nestalo.«

Řada mužů se rozstoupila, když ji vedl jejich středem. Bylo tak тихо, že slyšeli tlumené chrčení v Tarově hrdle. A pak, třísťe to тихо divokým výkřikem, ozval se Brokawův hlas.

»Stůjte!«

Stál před nimi hrozný, se svou statnou postavou, třesoucí se vzletem. Na krok za ním byl Hauck, v jehož tváři nebylo nyní již ani slinu snahy, aby zatajil své vražedné úmysly. Těsně za Hauckem pak línili se všichni ti jeho podloudní kořalkou, jako smečka vlků, čekajících na znamení k úloku. David očekával ten

výkřik z Brokawových úst. I děvče jako by jej bylo očekávalo a přilnulo nyní tím těsněji k Davidovým plecům, zatím co její bezkrevná tvář byla obrácena vstříc hrozícímu nebezpečí.

Brokaw to byl, jenž dal znamení těm mužům.

»Vyklidte klec!« zaječel. »Ten prokletý špeh zabil mi medvěda a nyní bude zápasiti se mnou! Rozumíte? Vyklidte klec!«

Naklonil se k nim hlavou a svými byčími pleci tak, že cítili téměř pach jeho dechu na svých tvářích a jeho rudý týl naběhl nyní jako krk hroznýše vášní, žárlivosti a nenávisti.

»A v tom zápase — tě zabiji!« zasyčel.

Hauck to byl, jenž doškl se nyní děvčete.

»Jděte s ním,« šeptal jí David cítě, jak její paže sevřely tím silněji jeho rameno. »Musíte jíti s ním, Marge — má-li se mi to podařiti.«

Přitiskla k němu tvář. Mluvila tiše, rychle, pouze pro jeho uši — když Hauck snažil se již odtrhnouti ji od něho.

»Půjdu domů. Až mne uvidíte u okna, padněte na zemi. Mám tam pušku — zastřelím ho — s okna...«

Snad Hauck to zaslechl, jak David hádal, postřehnuv zlověstný záblesk v jeho očích, když odváděl děvče. Slyšel nyní, jak dvířka ke kleci zaskřípěla a Tara vypořácel se ven, ubíraje se zvolna a klopýtaje slabostí k lesu. Když uzel opět děvče, stál již uprostřed klece, v kaluži krve, již půda byla všude kolem nasáklá. Marge zápolila s Hauckem, snažíc vyprostiti se z jeho rukou a dostat se domů. A nyní již David věděl, že Hauck to slyšel, a že bude ji zde držeti, a že bude to před jejíma očima, až Brokaw ho zabije. Neboť věděl dobře, že Brokaw bude zápasiti na život a na smrt. Nebude to poctivý zápas, bude to vražda — naskytne-li

se Brokawovi příležitost. Ta myšlenka ho neděsila. Pojednou cítil v tom nebezpečném okamžiku zvláštní klid a rozvahu. Věděl, v jaké bude výhodě, může-li se pokud možno volně pohybovat a sirhl proto se sebe kóšili a přitáhl si pás. V tom již Brokaw vstoupil. Obr svlékl se také až po pás a stál zde okamžik hledě na Davida — netvor s vášní vraždili ve svých očích. Byl to příliš nerovný zápas, jak David věděl. Cítil to, musil by býti slepý, aby toho neviděl a přes to vše necítil strachu. Nastalo hluboké ticho. Vtom hlas Děvčete roztrříštil to ticho, jako břítký nůž:

»Sakewawine — Sakewawine!...«

Brokaw zařval jako zvíře. Zaslechl ten výkřik a bodlo ho to, jako by byl uštknut hadem.

»Dnes večer bude mou,« dráždil Davida a sklonil hlavu, hotově se k útoku.

XXIV.

David neviděl již té hordy tváří za hustým mřížovým klece. Jeho poslední pohled, jež vrhl přes skloněnou hlavu a mohutná ramena svého protivníka, platil děvčeti. Postřehl, že přestala již zápoliti s Hauckem, dívajíc se nyní sem na něho. Pak již jeho oči neopustily ani na okamžik Brokawovy tváře. Až dosud se mu nezdálo, že ten obr je tak příliš velký a silný a měře svého soupeře ještě v posledním okamžiku před prvním útokem, uvědomil si, že jeho jediná naděje je, podaří-li se mu zabrániti mu, aby mohl použiti své ohromné síly zblízka. Ocitnouti se v jeho náruči bylo by osudné. V jeho pažích byl by naprosto ztracen a David měl na okamžik nepříjemný pocit při myšlence, jak snadno by tomu obru bylo zlomiti mu vaz, nebo přelomiti ho v kříži,

dá-li mu k tomu příležitost. Umění! Co mu je platno zde, před tou hromadou masa a kostí, jež vyhlížela, jako by snesla déšť ran kyjem, aniž by byla přemожena? Jeho první rána dodala mu však opět sebedůvěry, i když byla ještě poněkud nerozhodná. Brokaw podnikl první útok. Nebylo nesnadno uhnouti se mu a David vymrštil pravici, zasadil Brokawovi takovou ránu pěsti do hlavy, že to prasklo jako bičem. Hauck by se byl zhroutil pod takovou ranou jako špalek. Brokaw se jen zapotácel. Věděl, že je to věda — obratnost sportu — a zašklebil se postupuje znovu. Takových ran by snesl sro — divoký, hrozný Achilles, s jediným jen zranitelným místem — koncem své čelisti. David usíal, vyčkáváje vhodné příležitosti a ustupuje zvolna. Dvakrát již obešli to zkrvavené zápasíště — Brokaw následuje ho s jistotou a bezstarostným sebevědomím, přes to však otáleje stále ještě s útokem, jako by v tom ustavičném ústupu své oběti viděl muka příliš svůdná, než aby jim učinil náhle konec. David pozoroval dobře tu bezstarostnost, odměřoval ji pečlivě právě tak jako ten pomalý, samovolný téměř pohyb toho mohutného těla, nepřipraveného na *coup de main* — a jako blesk vrhl se pojednou kupředu s celou vahou svého těla.

Chybil se odpůrcovy čelisti jen o dva palce — zasadiv mu hroznou ránu přímo do úst, až mu vyrazil ty žluté zuby a roztrásl ilusté, nadulé rty tak, že krev vytryskla mu až na kosmatou hrud' a právě, když hlava se mu zakymácela nazad, David zasadil mu rychle druhou ránu levicí, chybil se však opět jeho čelisti pravou rukou — pořádně si jen zafalo pět kvi. Z Brokawova hrdla vydral se výkřik, podobající se spíše řevu šelmy, výkřik tak nelidský, že David neslyšel dosud nic podobného z lidského hrdla a v příštím již okamžiku shledal, že nyní není mu již zápasiti o vítězství, o příleži-

lost, již dvakráte již promeškal, nýbrž o svůj vlastní život. Proti náporu toho řítícího se pařezu, rozdivočelého téměř k šílenství, zachránila Davida toliko jeho dlouholetá zkušenost a důvtip nabytý výcvikem, před okamžitou zkázou. Kolikráte udeřil ještě v těch 120 vteřinách, následujících té první ráně do Brokawových úst, David nebyl by mohl nikdy říci. Byl všecek potřísněn krví svého odpůrce. Cítil tu teplou krev na své tváři. Ruce měl jakoby pomalovány — tolikráte zasáhl levicí i pravicí Brokawovu zkrvavenou tvář. Bylo to, jako by mlátil pěstí do něčeho ohromného, co necítí vůbec bolesti, do něčeho, co nemá vůbec mozků, který by mohl býti zmámen těmi ranami, do těla, jež nebylo vůbec tělem, nýbrž něčím ohromným, příšerným, co přijalo jen na chvíli lidskou podobu. Brokaw udeřil ho jednou — toliko jednou — v těch dvou minutách, rána nebyla však to, čeho David se bál. Rozbíjel sám sebe, rozbíjel se doslovně, jako rozbíjí se loď, narážejíc na skalní útes, zápole usilovně a každým svým dechem, aby se jen uchránil před tím osudným objetím. Jeho úsili stálo ho mnohem více, než jeho protivníka. Dvakráte zasáhl jeho čelist, dvakráte zakymácela se Brokawova hlava na jeho ramenou — hned zde však byl opět, blíže se k němu zlověstně, šklebě se, zatím co krev kapala mu k nohám — nezdolný. Což není poctivosti ani tam za mřížemi té klece? Jsou tam všichni jako ten muž zde, s nímž zápasí — ďáblí? Nějaká přestávka — jen půl minuty alespoň. Jen aby si trochu oddech! Ta pomalá, nepřemožitelná šelma, do níž tloukl ze všech svých sil, byla by ho léměť již dostala, právě když takto uvažoval. Jen tak tak že uhnul se silné ráně, jež byla by mu dopadla přímo do tváře. Sklonil hlavu, napřáhl jakoby bleskem ruku na obranu a zachránil se před smrtí téměř zázrakem. Kdyby ta rána byla ho za-

sáhla do tváře — byla by ho jistě zabila. O tom byl přesvědčen. Brokawova mohutná pěst dopadla však jen stranou na jeho hlavu a svezla se jako kulka, jež naražila na hladkou, šikmou skalní stěnu. Nicméně stačila, aby dopadl těžce na mříže — a dolů.

V tom okamžiku děkoval Bohu za Brokawovu pomoc. Pamatoval pak jasně, že by byl již promluvil, leže tam zmámen a bezmocný po nekonečně malý zlomek času. Čekal, že Brokaw to tam s ním skončí. Ten však stnul, otíraje si krev s tváře, jako by ho oslepovala, zatím co zvenku klece ozval se zmatený hlahol hlasů. Zaslechl výkřik. Byl to výkřik úzkosti — smrtelné úzkosti — děvčete, jenž přivedl ho opět na nohy, zatím co Brokaw stíral si stále ještě tu teplou krev se své pollučené čelisti. Ten výkřik to byl, při němž se mu opět v jeho zmámeném mozku poněkud vyjasnilo, výkřik, volající k němu v jejím zoufalství, že musí zvíťaziti, že vše bude ztraceno pro ni právě tak jako pro něho, podlehnou-li nyní v tom zápase — neboť více ještě než dříve cítil, že porážka znamenala by jistou smrt. Poznal to podle divokého křiku radosti, když se skácel. Nebylo naděje na milost. V tom zlověstném křiku četl svůj ortel. A Brokaw...

Byl nyní jako šílenec, blíže se opět k němu. Na jeho tváři, zlúčené a naběhlé, nebylo již pošklebku; jediný výraz, který tam ještě zbyl, byl výraz, jehož nemohla ani krev a bolest zakrýti a který plál zlověstně z těch přivřených očí. Byla to vášeň zabíti. Vášeň, jež dojde ukojení jen v odpůrcově smrti a každá tkáň Davidova mozku pracovala horečně, jak by tomu předešel. Věděl, že nejde již o rány, jež zasadí tomu obru — že je lo, jako když David starověku čelil Goliáši pouhýma rukama. Ku podivu, že právě myšlenka na Goliáše ho napadla v tom letmém okamžiku nebezpečí. I zde je třeba

nějakého úskoku, něčeho neočekávaného, rozhodný válečný tah a jeho mozek musí vymyslet ihned nějaký plán k jeho záchraně. Ještě dvě nebo tři minuty a bude po všem tak nebo onak. Rozhodl se rychle. Úskoky jeho vlastního druhu nebyly zde k ničemu, je však přece ještě jedna naděje — poslední naděje. Bylo to, čemu zálesáci říkali ‚zlomiti kolena‘, něco hrozného, jak se mu zdálo, když Otec Roland ho tomu učil. »Podlomte svému odpůrci kolena,« vykládal mu misionář, »a máte ho v rukou.« David toho dosud nikdy nepoužil, znal však tu metodu a pamatoval dosud misionářova slova — »když stojí tváří přímo proti vám, napadněte na něho celou svou vahou, jako dělová koule!« A David vymrštil se kupředu právě tím způsobem, když Brokaw chystal se napadnouti ho — stošedesát liber svalů a kostí, přesně na klouby Brokawových kolenou!

Ten náraz ho omámil. Cítil prudkou bolest v levém rameni a následkem nárazu a bolesti probudilo se jeho vědomí opět natolik, že zaslechl divoký výkřik Brokawův, když týž se přemetl přes jeho záda. David byl na nohou, když Brokaw se zdvihl na kolena. Zda je měl skutečně zlomena čili nic, David nevěděl. A hned nato se vší silou, již měl ještě v těle, bušil svou pravicí opět a opět do zkrvavené čelisti svého nepřítele. Brokaw natáhl ruce a sevřel ho svými silnými pažema, avšak ta čelist byla zde stále, nechráněna. A David drtil ji, jako by byl snad drtil skálu kladivem. Z obrova hrdla vydral se hluboký vzdech, jako by lapal po vzduchu, hlava mu klesla nazad — a ve své zběsilosti, krví stříkající mu do tváře, David bušil do ní ustavičně, až ty paže kolem jeho těla povolily a Brokaw, duše se krví ve svém hrdle, klesl nazpět, jakoby mrtev.

A pak teprve David pohlédl ven mříží. Ty dychtivě tváře přiblížily se zatím ke mříži, žasnouce, zmámeny

tím divadlem a stále ještě nevěřící, jako lváře nějakých kamenných model. Na chvíli bylo tak ticho, že se mu zdálo, že ti muži jistě slyší, jak těžce oddychuje a jak Brokaw chroplí krví ve svém hrdle. Zvítězil! Vypíal prsa a pohodil nazad hlavou, ačkoli cítil nepřekonatelnou téměř touhu doklopýtati ke mříži, opřít se o ni a odpočinouti si. Viděl nyní Děvče i Haucka — a děvče stálo opět samo a zíralo na něho. Viděla ho! Viděla, jak ztloukl tu obrovskou šelmu a Davidova prsa dmula se pýchou o oči svítily mu radostí z jeho zakrvácené tváře. Pojednou natáhl ruku a kynul jí. V okamžiku vrhla se k němu. Byla by již prorazila řadou mužů, avšak Hauck ji zadržel. David postřehl, jak Hauck mluví rychle se dvěma z těch bělochů. A nyní ji uchopil a držel ji. David věděl, že krev s něho kape a byl rád, že ona se k němu blíží. Hauck jí však kázal jíti domů a David na ni kývl a dal jí rukou znamení, že musí uposlechnouti. Teprve když viděl, že skutečně odchází, zdvihl svou košili a vykročil z klece mezi ty muže. Tři nebo čtyři běloši přistoupili k Brokawovi, zatím co ostatní zírali na Davida plni úžasu, když krácel mezi nimi. Kynul jim a usmál se na ně, jako by nebylo ani tak příliš těžkým úkolem naprúskali Brokawovi. Postřehl, že na tváři Indiánů je solva nějaký výraz a pojednou ocitl se tváří v tvář Hauckovi, za jehož zády na krok nebo dva byli právě ti dva běloši, s nimiž chvíli před tím tak dychtivě rozhloval. Jeden z nich byl muž, o něhož se David olšel, procházející večer předlím tou velkou světnicí. Na jeho tváři byl nyní veselý pošklebek. Týž pošklebek byl i na Hauckově tváři i na tváři toho třetího muže a David byl překvapen vida, že Hauck podává mu ruku.

»Podejte mi ruku, Raine! Vsadil jsem tisíc proti padesáti, že prohrájete, zatím co na vás nevsadil nikdo jediného dolaru. Byl to řádný zápas!«

Obrátil se ke dvěma ostatním.

»Dovedte Raina do jeho pokoje hoši! Pomozte mu umýt se, zatím co se postarám o Brokawa — a ten záslup zde.«

David se bránil. Nepotřebuje žádné pomoci, je zcela v pořádku. Potřebuje jen mýdla a vody, a má jí dostatek ve svém pokoji. Hauck však tvrdil, že by to nebylo poctivé a v pořádku, kdyby se mu nedostalo pomoci právě tak, jako Brokawovi. Brokaw vynutil prý celý ten zápas tak neočekávaně, že nebylo času, aby někdo řekl dříve Davidovi nějaké slovo přátelství, nebo aby ho povzbudil, než se do toho dali, nyní však půjdou s ním Langdon a Henry, a David ledy ubíral se mezi nimi zpět do Hnízda a vstoupil spolu s nimi do svého pokoje. Langdon, který na něho hleděl s takovou nenávistí včera večer, nalil mu nyní vody do cínového umyvadla, zatím co Henry, menší postavy, zavíral dveře. Na pohled chovali se k němu zcela přátelsky, zejména Landgon.

»Včera večer neměl jsem vás příliš v lásce,« přiznával upřímně. »Myslíl jsem, že jste od té prokleté policie a že snad chcete strkatí nos do našeho obchodu.«

Stál vedle Davida s kbelíkem vody v ruce a když David naklonil se nad umyvadlem, Henry postavil se za něho. Vytáhl něco z kapsy a přistoupil těsně k němu. Když pak David namočil si obě ruce do chladné vody, vzhledl k Langdonovi a postřehl na jeho tváři náhlou a neočekávanou změnu — též výraz nesmiřitelného záští, jako včera. V témže okamžiku však dopadl ten předmět v Henryho ruce hroznou silou na jeho hlavu, takže se zhroutil nad umyvadlem. Pocítil prudkou, palčivou bolest, jako kdyby někdo na něho náhle vylil roztažené železo a pak bezedná propasl lmy pojala ho ve svou náruč.

V té chaotické noci, již David pak bloudil, necítil ani bolesti, ani ve značnější míře života samého. A přece jen, aniž by viděl nebo cítil, zdálo se mu, že žije. V jeho nitru jako by všechno bylo odumřelo, krom posledního zbytku vědomí, jež je snad duší. Snil snad jen, a v tom snu mýjely minuty, hodiny, celá léta. Po dlouhou dobu zdálo se mu, že klesá stále do jakési černé propasti a pak něco jako by zastavilo jeho pád, znenáhla, téměř nezatelně, a počal opět vystupovati. S počátku nelslyšel nic. Všude kolem něho panovalo hluboké ticho, ticho tak hluboké a bezedné, jako byla dříve ta propast, do níž klesal. Později opět měl pocit, že se potácí a kýmácí, jakoby nesen na vlnách nějakého moře. To byla také první myšlenka, jež nabyla určité podoby v jeho zmámeném mozku — byl na moři, byl na lodi v samém srdci černé noci a byl tam sám. Snažil se vykřiknouti, jeho jazyk však jako by byl pojednou ten tam. Trvalo, jak se zdálo, hrozně dlouho, než se rozednilo a i pak bylo to podivné, zvláštní světlo. Drobné jehly světla bodaly ho do očí, stříbrné paprsky světla mihaly se tou tmou jako krivolaké blesky a David počal cílit a slyšeti. Měl však pocit, jako by na tučet rukou drželo ho, tlačíc ho dolů tak, že nemohl hnouti rukou ani nohou. Zaslechl nějaké hlasy. S počátku zdálo se mu, že je jich mnoho, pouhý nesrozumitelný hukot zmatených hlasů, z nichž nakonec vytvořily se toliko dva.

Otevřel oči. První, co spatřil, byl pruh slunečního světla na východní stěně pokoje. Ta trocha slunečního světla byla jako magnet, sloužící k tomu, aby soustředil opět své duševní síly a schopnosti, jež se tak rozptýlily v době, kdy bloudil černou nocí bezvědomí. Jako by mu chtěl říci, ze všeho nejdříve, že je odpoledne — pozdě

odpoledne. Byl by si uvědomil ten fakt v příštím již okamžiku, kdyby nebylo mezi něho a ten světlý bod, vržený tam zapadajícím sluncem, přišlo znenadání něco jiného. Byla to tvář — nikoli, dvě tváře — nejdříve Hauckova a pak Brokawova! Ano, Brokaw byl zde! Upíral na něho právě své oči! A stále jako zloduch! Solva že ho poznal. Nebyl již vysvlečen, ani zkrvaven. Tvář měl nadulou, rty naběhlé, jedno oko zavřené — druhé však svítilo jako oko ďábla! David se pokusil usednouti. Podařilo se mu to jen s napětím sil a snažil se udržeti rovnováhu na okraji své pryčny. Hlava mu šla kolem a cítil se bezvládný a nemožný jako plný pytel. Měl ruce svázaný nazad a podobně i nohy byly pevně spoutány. Zdálo se mu, že Hauck shlížel nyní k němu jako skřítek s vítězným pošklebkem na své odporne tváři, a Brokaw...

Byl to Brokaw, jenž se k němu nyní naklonil, zatínaje pěsti a svítě téměř očima.

»Jak jsem rád, že nejste mrtev, Raine!«

Jeho hlas zněl chraplavě, jakoby hlumen těmi odulými, pollučenými rty.

»Děkuji,« řekl David. Mdloba počala ho opouštět, cítil však stále silnou bolest v hlavě. Pokusil se usmáti. »Děkuji!« Bylo dosti hloupé, co říkal. Brokawovy ruce šinuly se mu zvolna k hrdlu, když Hauck ho odstrčil.

»Nedočknu se ho — nyní ještě ne,« vrčel. »Avšak dnes večer — oh Bože!«

Zaťal prsty, až mu kotníky zapraskaly.

»Vy lháři! Vy špehu! Vy — udavači,« klnul mu mezi svými polámanými zuby. David viděl, kde kdysi byly — podle krvavé mezery v těch ohyzdných, pollučených ústech. »A vy myslíte, že po tom všem...«

Hauck snažil se opět odstrčiti ho stranou, Brokaw však rozhodil vztekle ruce.

»Nedotknu se ho — řeknu mu to však, Haucku! Ať ďábel si vezme mou duši i tělo, neřeknu-li mu to! Chci, aby věděl...«

»Mlč, blázne!« zvolal Hauck. »Mlč, nebo při sám Bůh...«

Brokaw otevřel ústa a zasmál se a David viděl nyní, jakou spoušť tam udělal svými ranami.

»Co byste mi udělal, Haucku? Nic — Nic byste mi neudělal! Neřekl jsem mu snad, že jste zabil toho napo z MacPhersonu? neřekl jsem mu dosti, aby nás oba viděl houpati se na trámu?« Naklonil se k Davidovi, až lýž ucítil pach jeho dechu. »Jak jsem rád, že jste nezemřel, Rainel!« opakoval, »neboť chci býti při tom, až potáhnete na onen svět. Čekáme jen, až ti Indiáni odejdou. Starý Wapi vyrazí se svým kmenem zároveň se západem slunce. Lituji, nemohli jsme však přimět toho starého pohana k tomu, aby se vydal na cestu dříve, neboť trvá na tom, že přináší štěstí, vydá-li se kdo na cestu při západu slunce, je-li změna měsíce. Vy nastoupíte svou cestu o něco později — jakmile jen budou odtud tak daleko, že neuslyší rány z pušky. Člověk nemůže nikdy věřit těm Indiánům, nemyslíte? Udělal jste si oko u starého Wapiho a nedělalo by dobře, kdyby věděl, že chceme poslati vás tam, kam jste poslal mého medvěda. Co tomu říkáte?«

»Chcete tím říci — že mne chcete zavraždit?« řekl David.

»Je-li vraždou, postavíme-li vás ke stromu a proženeme-li vám kulku srdcem — ano,« chvástal se Brokaw.

»Vraždou« — opakoval David.

Nebyl, jak se zdálo s to, aby řekl více. Nepřekonatelná mdloba pokoušela se již o jeho mozek, bolest jako by mu tříštila lebku a zapotácel se nazpět. Snažil se na-

pětím všech sil opanovali se, udrželi se při vědomí, avšak ta vracející se opět bolest rozšířila se nyní od mozku až k žaludku a skácel se, zastenav, hlavou dolů na svou pryčnu. Brokaw mluvil ještě dále, David však nepostřehl již jeho slov. Zaslechl pronikavý hlas Hauckův, pak vzdalující se kroky, slyšel, jak dveře se otevřely a opět zavřely — bráně se při tom stále, aby neklesl opět v tu černou, bezednou propast noci. Trvalo kolik minut, než se mu podařilo usednouti opět na okraji lože, tentokráte pomalu a opatrně, aby neprobudil opět té hrozná bolesti ve své hlavě. Byla tam stále, cítil, jak žhne úporně a vytrvale jeho mozek, jako při jeho bývalých bolestech hlavy, jimiž tak trpěl.

Paprsek slunce zmizel zatím se stěny a jediným malým oknem na západním konci světnice postřehl, jak světlo venku bledne. Bylo ráno, když zápasil s Brokawem a nyní byl již téměř večer. Umyvadlo bylo stále ještě, kam dopadlo, když Henry ho udeřil. Spatřil rudou skvrnu na podlaze, kde patrně klesl. Pak pohlédl opět na to okno. Bylo umístěno zvláštním způsobem, tak vysoko, že nebylo možno nahlédnouti jím dovnitř zvenčí — čtyřhranný otvor, jen aby sem proniklo trochu světla a tak úzký, že muž nebyl by se mohl jím protáhnouti. Včera večer, nebo dnes ráno neviděl nic nápadného v tom, jak bylo umístěno, nyní však poznal význam toho všeho právě tak jasně, jako význam těch kusů motouzů, jimiž byly spoutány jeho kotníky i zápěstí. Zde mohli ubytovati hosta, aniž by měl sebe menšího podezření a jediné otočení klíčem stačilo, aby byl uvězněn. Nebylo kudy odtud vyvážnouti, leč že by někdo vyrazil ty těžké dvěře, nebo propiloval silné trámy ve stěnách.

Povlovně přemohl pocit bolesti. Hlava počala se mu jasniti a počal dýchat více z hluboka. Pokusil se po-

hnouti rukama spoutanýma tak, že křečí pozbyly již citu a visely mu bezvládně s ramenou. S napětím sil pohodil nohama. A pak — oknem — zalétl k němu tichý, zvláštní zvuk.

Byl to tlumený dutý zvuk bum bum tom-tomu.

Wapi a jeho Indiáni odcházejí a David zaslechl jejich nevlídný, příšerný zpěv, divoký hymnus k jejich divokému božstvu Ubývajícího měsíce. Zajíkl se téměř. Byl to vzlyk podobající se spíše výkřiku. Jeho poslední naděje byla nyní ta tam — s Wapim a jeho kmenem. Pomohli by mu, kdyby o všem věděli? Což kdyby začal křičeti? Kdyby na ně zavolal, otevřev to okno? Byla to šílená myšlenka, nemožná myšlenka, avšak přes to mu srdce při ní silněji zabušilo. A pak — náhle — jako by se bylo zastavilo. Zarachotil klíč, dveře se otevřely a Marge O'Doonová stála před ním!

Oddychovala těžce, jako by byla daleko běžela. Nepokusila se promluvit, nýbrž klesla mu k nohám a počala rychle pracovat nožem na motouzu, jímž byl spoután. Přišla již s tím nožem! David cítil, jak pouta povolila a než ještě kdo z nich promluvil, stála za ním a v okamžiku i jeho ruce byly volné. Byly jako z olova. Pak upustila nůž a její ruce spočinuly na jeho tváři — černé ještě uschlou krví a opět a opět volala ho tím sladkým jménem, jež mu dala — *Sakewawine*. A vtom již zpěv Wapiho a jeho kmene ozval se blíže a hlasitěji, jak zacházeli do pralesa a děvče s tlumeným výkřikem odstoupilo od Davida a stálo nyní před ním.

»Musím si — pospíšiti,« řekla rychle. »Poslyšte! Odcházejí již. Hauck nebo Brokaw půjdou s Wapim až k jezeru, a ten, kdo s nimi nepůjde, vrátí se sem! Hleďte *Sakewawine* — přinesla jsem vám nůž! Až přijde — musíte ho zabít!«

Hlasy zmlkly, jejich zpěv odumřel v dáli směrem k pralesu.

David jí nevyrušil a Marge, tisknouc si ruce k nadřím, pokračovala:

»Čekala jsem — až všichni budou pryč. Zavřeli mne v mém pokoji a nechali tam Marcee — tu starou indiánskou ženu — aby mne hlídala. Když všichni odešli, aby vyprovodili Wapiho, dala jsem jí do hlavy pažbou pušky Nisikoos. Snad je mrtva. Tara je venku. Víím, kde ho najdu, až se setmí. Připravím, čeho třeba a nejdéle za hodinu musíme se vydati na cestu. Přejde-li Hauck zatím do vašeho pokoje, nebo Brokaw, musíte ho zabít zde tím nožem, S a k e w a w i n e! Neučiníte-li tak, zabijí oni vás!«

Hlas jí selhal a zajikla se jako by tichým vzlykem. David snažil se povstati, stál zde před ní potácej se, jak nohy vypovídaly mu službu.

»Mou pušku — Marge — mou bambitku!« prosil snaže se natáhnouti ruku. »Kdybych je nyní měl...«

»Jistě že je odnesli,« přerušila ho. »Mám však pušku Nisikoos, S a k e w a w i n e! Oh — musím si pospíšiti! Nepřijdou do mého pokoje a Marcee je snad mrtva. Jakmile se setmí, odemknu vám dveře. A přijde-li někdo z nich dříve, musíte ho zabít! Musíte! Musíte!«

Ustoupila opět ke dveřím, otevřela je a odešla. Klíč ozval se opět v zámku, David zaslechl její rychlé kroky v chodbě, a hned nato pak otevřely a zavřely se jiné dveře.

Do několik minut stál zde nehýbaje se, zmámen poněkud tím, jak náhle ho opět opustila. Nezdržela se v jeho pokoji jistě déle, než jednu nebo dvě minuty. Byla hrozně ustrašena, bála se hrozně, že by mohla býti prozrazena, než splní svou úlohu. Na zemi u jeho nohou ležel nůž. To bylo, proč sem přišla, to bylo, co mu při-

nesla! Krev počala mu opět živěji prouditi. Cítil, jak počiná opět probíhali jeho ztrnulými údy a naklonil se zvolna a opatrně, jako by se bál, že ztratí rovnováhu, a zdvihl tu zbraň. Zpěv Wapiho a jeho lidu byl již jen jako vzdálený šepot, avšak oknem, tím vysokým oknem v jeho světnici, dolétal sem nyní zvuk vracejících se hlasů — hlasů bílých mužů.

Zachvěl se divokou rozkoší při myšlence, že blíží se opět chvíle boje. Marge O'Doonová splnila svou úlohu. Skolila indiánskou ženu, již Hauck jí tam nechal jako stráž — unikla ze svého pokoje, rozvázala jeho pouta a vložila mu nůž do rukou. Nyní bylo na něm, aby bojoval. Kdy se asi vrátí Hauck nebo Brokaw? Popřejí mu dosti času, než krev bude mu volně obíhati tělem? Popřejí mu dosti času, aby nabyl opět sil, aby mohl použítí své svobody a toho nože? Počal zvolna přecházeť pokojem, mávaje silně rukama, aby do nich nahnal krev. Cítil, jak síla se mu rychle vrací. Přistoupil k nádobě s vodou a napil se zhluboka, citě palčivou žízeň, Voda ho občerstvila a nyní přecházel již stále rychleji, až dýchal již volně a mohl napíati svaly a zatnouti pěsti. Pohlédl na nůž. Byla to hrozná nutnost — zabodí tu ocel do zad nebo do srdce muže! Není zde skutečně jiného východiska? uvažoval. Proč mu Marge nepřinesla raději nějaký obušek místo toho nože, nebo alespoň obušek spolu s nožem? Srazili někoho k zemi obuškem, i když přišel v úmyslu vraždit, nebylo by přece jen, jako vyrazili z něho život v proudy krve!

Jeho oči spočinuly na stole a v okamžiku převrhl jej již a chopil se jedné z těch dřevěných noh, snaže se ji urvat. Ulomila se zapraskavši hlasitě a David měl v ruce zbraň v mnohém směru vhodnější, než byl ten nůž, jež zastrčil nyní do pochvy u pasu a čekal.

Nebylo mu čekatí příliš dlouho. Západní horstvo počalo již odrážeti poslední paprsky zapadajícího slunce a šero rozkládalo se tou světnicí, zatím co David počítal minuty stoje s uchem na dveřích a naslouchaje, kdy uslyší kroky, doufaje při tom, že to budou kroky děvčete a nikoli Haucka nebo Brokawa. Posléze se ozvaly, blížíce se od konce chodby. Byly to těžké kroky a David vzdychl z hluboka a sevřel pevněji svůj obušek. Srdce mu počalo prudce bušiti, když kroky zastavily se u jeho dveří. Nebylo příjemno pomysliťi na to, co ho nyní očekává a přes to byl si dobře vědom, když klíč zarachotil v zámku, že to je smutná sice, a hrozná, avšak nevyhnutelná nutnost. Byl rád, že jde jen jeden z nich. Nebude nucen zasaditi příliš silnou ránu a vystoupili tím zbabělým způsobem, z úkrytu. Učiní jen lolik, kolik je nutno, aby dosáhl svého účelu. Nebude to nic tak těžkého. Zdvihl svůj obušek v té houstnoucí tmě a zadržel dech.

Dveře se otevřely a vstoupil Hauck, stoje zády k Davidovi. Hrozně, napadnouli ho ze zadu a s obuškem! Kdyby mohl použiti alespoň svých rukou, rdousiti ho a dáti mu alespoň částečně příležitost k obraně! Není to však možno. Musí to provésti, byť mu to bylo sebe nepříjemnější. Hauck se skácel, nehlesnův ani — mlčky a tak náhle, že David se již obával, že ho zabil. Poklekl k němu na několik vteřin a přesvědčil se, že srdce mu dosud bije, než opět vstal a vyhlédl ven do chodby. Svitlily v chodbě nebyly dosud rozžaty, patrně to bylo povinností té staré indiánské ženy. Z velké světnice ozývaly se hlasy — a pak blízko něho, ze dveří přes chodbu zalétl k němu slabý, chvějící se hlas:

»Pospěšle si Sakewawine! Zamkněte dveře a — a pojďte!«

David klesl ještě na okamžik na kolena vedle Haucka. Ano — je zde — v jeho kapse — revolver! Zmocnil se té zbraně s výkřikem radosti, zamkl dveře a přeběhl chodbu. Děvče otevřelo mu dveře a zavřelo je opět za ním, když vklouzl do jeho pokoje. První, čeho si povšiml, byla ta indiánská žena. Ležela tam na loži, upírajíc na něho své oči, černé a zlovolné jako oči hada. Byla tam spoutána tak pevně, a měla tak dobře roubík v ústech, že David nemohl ubrániti se úsměvu, nakláněje se nad ní.

»Nádherné!« zvolal tiše. »Jste chlapík, Marge — skutečně chlapík! A nyní — co dále?«

S revolverem v ruce a třesoucím se děvčetem po svém boku cítil směšnou téměř touhu zavolatí zcela hrdla na své nepřátele, aby jim dal na srozuměnou, že je opět holov k boji. Ve tmě oči děvčete svítily jako hvězdy.

»Kdo to byl?« šeptala.

»Hauck.«

»Byl to tedy Brokaw, který šel vyprovoditi starého Wapa. Langdon a Henry šli s ním. Nejsou ani celé dvě míle k jezeru a vrátí se brzo. Musíme si pospíšiti! Hledte — již se stmívá!«

Odběhla z jeho náruče k oknu a David jí následoval.

»Ještě čtvrt hodiny a budeme na cestě, S a k e w a w i n e ! Tara je tam na okraji lesa.« Sevřela mu silněji rámě. »Zabil jste ho?« vydechla.

»Nezabil. Ulomil jsem nohu od stolu a omráčil jsem ho s ní.«

»Jak jsem ráda,« řekla a přivinula se k němu ještě více. »Jak jsem ráda, S a k e w a w i n e !«

Ve tmě, jež je obklopovala, nebylo mu možno, aby jí nesevřel ve svou náruč. Objal ji, nakloniv hlavu tak, že na okamžik cítil její vlahý dech na své tváři a

v těch několika minutách, kdy čekali, až tma ještě více zhoustne, sdělil jí tlumeným hlasem, co zvěděl od Brokawa. Poslouchala napjatě, co jí vypravoval a když ji ujistil, že nemá již sebe menší pochybnosti, že její matka žije, a že to byla právě žena, s níž se setkal v tom železničním voze, tichý výkřik vydral se jí z řader. Právě chtěla promluvit, když hlučné kroky v chodbě přiměly ji, že zatajila dech a sevřela tím pevněji jeho rámě.

»Je čas,« šeptala. »Musíme jít!«

Odběhla od něho rychle a zpod lože, na němž ležela ta indiánská žena, vytáhla vak. David nemohl nyní již dobře poslehnouti, co to děvče dělá. V okamžiku však vložila mu do ruky pušku.

»Náležela kdysi Nisikoos,« řekla. »Je tam šest nábojů a zde jsou všechny nábojky, jež mám.«

Vzal je do ruky a počítal je spouštěje je do kapsy. Bylo jich celkem jedenáct včetně těch šesti, jež byly již v komoře. Dvaatřicetky, uvažoval, ohmatávaje je prsty. Dobré na koroptve — a zblízka i na lidi! Nahlas pak řekl: »Kdybychom mohli tak dostat mou pušku Marge...«

»Odneseš ji,« řekla mu opět. »Nebudeme jí však potřebovat, Sakewawine,« dodala, jako by jeho hlas byl jí prozradil, co má právě na mysli, »vím o skalnaté hoře — není ani tak daleko, jako byla ta, na níž jsem ulekla s Tarou a podaří-li se nám dostat se na ni, nevyslídí nás tam nikdy. Kdyby nás tam však přes to našli...«

Otvírala okno.

»Nuže, co potom?« tázal se.

»Nisikoos zabila kdysi tou puškou medvěda,« odvětila.

Otevřela okno a čekala. Vyhlédli ven a naslouchali a když David byl jist, že cesta je volná, chopil se svého

tlumoku. Pak vysadil Marge oknem a následoval ji. Když spočinul nohama na pevné půdě, pocítil silnou bolest v hlavě, až tiše vykřikl a na okamžik musil se opřít zády o zeď, zmožen téměř tou zkrušující mdlobou. Nebylo tak tma, aby děvče nepostřehlo na něm té náhlé změny a její oči byly pojednou plny nepokoje.

»Slabá mdloba,« vysvětloval jí, snaže se usmáti na ni. »Dali mi příliš silnou ránu do hlavy, Marge. Avšak ten vzduch přivede mne brzo opět do pořádku.«

Zdvihl svůj tlumok a následoval ji. Na kraji lesa na slo sáhů od Hnízda, Tara proležel celé odpoledne ošelřuje své rány.

»Viděla jsem ho z okna,« šeptala Marge.

Přistoupila k němu a počala k němu tiše mluvit. Ze tmy za Tarou něco zavrčelo.

»Co je to, Baree, při sám Bůh!« mružel David v úžasu. »Spřátelil se s Tarou, Marge! Co tomu říkáte?«

Zaslechnuv jeho hlas Baree přišel k němu a ulehl mu k nohám. David položil mu ruku na hlavu.

»Ty hochu!« zašeptal tiše. »A pak říkali, že jsi vyvrhel a že jistě utečeš k vlkům!«

Viděl, jak ohromné Tarovo tělo zdvihá se ve tmě a vtom již Marge byla po jeho boku.

»Jsem holova, S a k e w a w i n e.«

Prozradil jí myšlenku, jež vynořila se mu zatím v mysli.

»Nebylo by snad lépe, kdybychom se připojili k Wapimu a jeho Indiánům?« tázal se, vzpomínaje Brokawových slov.

»Nikoli, neboť bojí se Haucka,« odvětila rychle. »Je jen jedna cesta, S a k e w a w i n e, — sledovati úzkou pěšinu, již jsme vyšlapali s Tarou a zamířili k úpatí horského hřebetu, až bychom přišli k té skalnaté hoře. Můžeme svěřiti svůj uzlík Tarovi?«

»Je lehký, ponesu jej raději sám.«

»Dodejte mi tedy ruku, S a k e w a w i n e.«

Z jejího hlasu vyznívalo již opět radostné vědomí svobody a důvěry. Slyšel téměř, jak srdce jí jása nadšením, že vyvázli odtud z toho Hnízda a stisknův pevně její malou ruku, jež sevřela mu prsty, dal se od ní vésti v to moře tmy. Prales je pohltil. Ani jediný paprsek světla nedopadal na jejich cestu z té blednoucí oblohy, na níž počaly již hvězdy matně blikati. Za svými zády pak slyšel těžké kroky toho starého grizzlyho a věděl, že Barce byl jistě v jejich patách. Po chvíli děvče se ozvalo, šepotajíc mu:

»Bolí vás stále ještě hlava, S a k e w a w i n e?«

»Trochu.«

Pěšina se nyní zvětšila, a byla dosti schůdná, byť i tmavá.

Marge stiskla mu opět silněji prsty.

»Věřím všemu, co jste mi řekl,« ujišťovala ho, jako by se mu chlela zpovídati. »Do tom, když jste přišel ke mně do klece — a po tom zápasu — věřím již všemu. Jistě, že mne silně milujete, když jste se odvážil toho všeho.«

»Ovšem, že vás miluji, maličká,« odvětil.

Proč jen ta mdloba pokouší se stále o jeho mozek, hádal a na okamžik zdálo se mu téměř, že klesne.

»Ovšem, že vás miluji,« dodal, snaže se kráčet pevně po jejím boku, zatím co jeho vlastní hlas zněl mu podivně a jakoby z velké dálky. »Víte, maličká, neměl jsem dosud nic, leč váš obraz, jež jsem mohl milovati...«

Jak bláhové od něho, že snažil se přehlušiti mocí ten hukot ve své hlavě! Měl pocit, že jeho slova doletávají sem jako pouhý šepot přes nesmírný prostor. A ten malý tlumok na jeho zádech měl nyní netušenou váhu, pod níž léničť klesal. Illas po jeho boku jako

by stále víc a více slábl. Říkal mu něco, nač nemohl se pak již upamatovati, věděl však, že mluvil mu o ženě, o níž myslel, že je její matkou a že mu odpovídá, zatím co vlekl za sebou nohy, jako by byly z olova. Pak pojednou jako by byl přepadl přes okraj světa a bloudil opět tím černým chaosem noci. Avšak ten hlas ho neopouštěl. Slyšel jeho vzlyky, když ho prosil a naléhal na něho, aby udělal něco, čeho nemohl chápati. Když pak posléze počal rozuměti těm slovům, uvědomil si, že nekráčí již na těch olověných nohou a s tím břemenem na hřbetě, nýbrž že leží na zemi, jeho hlava spočívala na jejích prsou a nehovořila k němu již, nýbrž plakala jen jako dítě, až jí srdce usedalo. Smrtelná skleslost opuštěna ho téměř právě tak rychle, jako jej dříve zmohla a David snažil se ze všech sil postavit se opět na nohy, zatím co ona ho podpírala. »Jste poraněn — těžce poraněn« — slyšel jak to děvče nařiká. »Kdybych vás jen mohla dostat na Taru, S a k e w a w i n e, na Tarův hřbet — tak ještě krok...« a nyní věděl, že to bylo právě, co říkala mu po celou tu dobu, domlouvajíc mu, aby se snažil pomoci jí k tomu, aby ho vysadila na Tarův hřbet. Natáhl ruku a zabořil ji do husté srsti grizzlyho a snažil se mluvit bezstarostně, aby netušila všech těch jeho strachů.

»Člověk někdy omdlí — po takové — ráně —« řekl. Myslím však, — že bych mohl již opět jít dále.«

»Oh ne! ne! musíte si sednouti na Taru!« naléhala »Jste zraněn — a musíte jeti na Tarovi, S a k e w a w i n e Musíte!«

Držela ho vzhůru ze všech svých sil, oddychujíc těžce, až cítil její dech na své tváři a Tara stál nehýbaje jediným svaem svého ohromného těla, jako by chtěl mu svým němým způsobem dáti na srozuměnou naprostou nutnost, aby uposlechl přání jeho velitelky.

David byl by se ještě nyní bránil učiniti tak, ale v tom již pocítil, že ta smrtelná mdloba se opět o něho pokouší a zdvihl se zvolna, až seděl jako na koni na širokém hřbetě grizzlyho. Děvče zdvihlo tlumok a pušku a Tara následoval za ní tmou. Davidovi zdál se široký hřbet té šelmy ku podivu bezpečný a pohodlný a naklonil se kupředu, drže se pevně dlouhé srsti na statných plecích medvěda.

Děvče távalo se ho něžně:

»Sedíte dobře, S a k e w a w i n e ?«

»Ano, tak pohodlně, že bych zde téměř usnul,« odvětil.

V matném světle hvězd byla by však viděla, jak hlava mu klesá a jeho slova byla by pro ni měla jistě daleko jiný význam. David zápolil sám s sebou zoufale, cíť ve svém srdci hrozný strach. Jistě, že je těžce zraněn, uvažoval. Pak vzpomněl ve svém zmateném povědomí jasně na Indiána, který byl těžce zraněn do hlavy a jehož snažil se spolu s Otcem Rolandem zachrániti. Bez lékařské pomoci bylo to nemožno. Indián zemřel a David měl nyní tytéž příznaky, tytéž náhlé záchvaty mdloby, jež zmáhala ho stále přes všechnu jeho zoufalou snahu přemoci ji. Nyní nebyl si ani dobře vědom pohybů Tarova těla — věděl jen, že drží se ho, jak jen může a že Děvče chvíli co chvíli na něho promluvilo, a že mu odpovídal. Pak přišel okamžik, kdy přestal již odpovídati a ten houpavý pohyb pod ním ustal a zaslechl hlas děvčete zcela blízko u svých uší. Na to ten pohyb však opět počal a Davidovi se zdálo, že ubírají se dále po dlouhou dobu — až příliš dlouho, aniž by se zastavili, aby se vyspali, nebo si alespoň odpočinuli. Cítil touhu, namítati něco proti tomu — nemohl však a svíral stále jen křečovitě Tarovu srst, jako ve smrtelném zápasu.

V Marginých prsou zatím srdce prudce bušilo, jakoby šlíváno šílenou úzkostí a opět a opět zavzlykala zoufalou, nesouvislou modlitbu, vedouc Taru s jeho břemenem tou černou nocí. Z pralesa na mýtinu matně ozářenou hvězdami — z mýtiny opět do nevlídné tmy pralesa — a opět hvězdy a opět tma — tou pěšinou dolů do údolí. Nemyslila již na tu skalnatou horu, neboť nyní bylo nemožno, aby dostali se přes její hřebec do sousedního údolí. Zamířila nyní k chatě — staré a opuštěné chatrči, kde by se mohli skrýti. Pokusila se vysvětliti to Davidovi — po cestě trávající již kolik dnů, jak se mu tehdy zdálo.

»Jen ještě chvíli, S a k e w a w i n e,« zvolala s rukou kolem jeho pasu a rty těsně u jeho skleslé hlavy. »Jen ještě chvíli. Nepomyslí na to, aby nás tam hledali, a budete moci spáti — spáti...«

Její hlas odumřel, jak se mu zdálo, jako šepot větru v korunách stromů — a jeho prsty začínaly se stále jen do husté hřivy medvěda, křečovitě, jakoby ve smrtelném zápasu...

A trvalo opět, jak se mu zdálo, kolik dnů, než došli k té chatrči. Zasl, když děvče mu řeklo:

»Jsme jen na pět mil daleko od Hnízda, S a k e w a w i n e, nebudou nás zde však hledati. Budou si mysliti, že jsme šli dále — nebo přes ty hory.«

Omývala mu tvář studenou vodou a nyní, když necítil již toho kolébavého pohybu pod sebou, nebylo mu tak mdlo. Rozbalila jejich uzlík a vyňala příkrývku a David, natáhnuv své zmořené tělo, měl pojednou pocit nekončného úlevy. Jeho zmámené podvědomí vnímalo již jen ojedinělé, matné představy, z nichž poslední, než zavřel oči, byla vidina dívčí tváře, naklánějící se nad ním, s očima jako hvězdy, zatím co zaslechl ještě její hlas, domlouvající mu něžně:

»Hledte usnouti, S a k e w a w i n e — hledte usnouti.«

Probudil se o mnoho hodin později. Nějaké ruce jako by ho násilím táhly s místa, kde bylo mu tak příjemně a jehož nechťel opustiti a nějaký hlas provázel ty ruce stále naléhavěji — hlas, který připadal mu čím známější, čím více se jeho spící smysly probouzely. Posléze otevřel oči. Byl již den a Marge byla na kolenou po jeho boku, tahajíc ho za kabát na prsou a hledíc mu zoufale do tváře.

»Probudte se, S a k e w a w i n e — probudte se, probudte se,« slyšel ji, jak volá. »Oh, můj Bože, musíte se probudit! S a k e w a w i n e — S a k e w a w i n e! — přišli nám na stopu — a vidím, je již, jak přicházejí údolí!«

XXVI.

Solva že pochopil ta slova výstrahy, David byl již na nohou a nyní, vida to děvče, děkoval Bohu, že má opět jasnou hlavu a že by se mohl odvážit boje. Ani včera, když stála tam před těmi zápasícími medvědy a když viděla, jak on těžce zápolí s Brokawem, její tvář nebyla bělejší, než nyní. Právě její tvář to byla, jež dala mu tušiti nebezpečí, jež jim hrozí, dříve ještě než je viděl na vlastní oči. Ta tvář říkala mu, že nebezpečí je úžasně blízko a že nemají naděje vyvážnouti. Nyní postřehl poprvé, že jeho lože je na zemi vedle stěny nějaké staré chatrče, slojící v malé prohlubíně na svahu hory. Než ještě mohl postřehnouti více, nebo spatřiti nějaké viditelné znamení jejich nepřátel, Marge uchopila ho již za ruku a vlekla ho na konec té chalvy. Nepromluvila, ukazujíc jen mlčky dolů. Na okraji údolí, právě u paty toho svahu, bylo osm nebo deset mužů. Nemohl udati přesně

jejich počtu, neboť jak tam hleděl, počali již mizeti pod výběžkem hory. Nebyli více, než na čtyři nebo pět set sáhů odtud, a sotva budou potřebovali více než dvaceti minut, aby dosáhli sem k té chatě.

Pohlédl na Marge. Ukazovala zoufale na horský svah za jejich zády. Na dobré půl míle byla to prostě holá, nechráněná stěna červeného pískovce. Jejich jediná cesta, kudy mohli uprchnouti, byla dolů, ve skutečnosti přímo před tváří svých nepřátel.

»Chtěla jsem vás probuditi než se rozední, S a k e w a w i n e,« vysvětlovala mu hlasem plným zoufalé beznaděje. »Bděla jsem sama po kolik hodin, pak jsem však usnula. Baree mne probudil a nyní — je již pozdě!«

»Ano, příliš pozdě k ú t ě k u!« řekl David.

V očích se jí zablesklo.

»Chcete tím snad říci...«

»Vzepřeme se jim, budeme bojovati!« zvolal. »Bože, Marge — kdybych zde měl nyní jen svou pušku!« Vstrčil ruku do kapsy a vytáhl nábojky, jež mu dala. Dvaatřicítky! A je jich všeho všudy jedenáct! »Znamená to, že musíme vyčkat, až budou blízko. Nemůžeme se odvážili boje, utíkájíce při tom, neboť mohou se bez obtíže držeti mimo dostřel naší malé bouchačky a nadělají při tom do mně děr jako do síta!«

Uchopila ho za rámě.

»Což ta chata, S a k e w a w i n e!« zvolala jakoby náhlým vnuknutím. »Má na dveřích silnou závoru a místy vypadala ze stěn hlína tak, že mezi trámy jsou otvory, kudy byste mohl stříleli.«

David prohlédl pozorně pušku staré Nisikoos.

»Na stopadesát sáhů stačí pro muže,« řekl. »Vezměte Taru a náš uzlík dovnitř, Marge. Já se zatím pokusím dostat na mušku dva nebo tři z našich nepřátel, až se ukáží tam za tím výběžkem. Nebudou jistě čekat kulek

lak brzo a budu tedy proti nim ve výhodě. Bude-li mi štěstí dosti přát, abych dostal Haucka a Brokawa...»

Vyhlédl si velký balvan na dvacet sáhů od chaty, od něhož mohl přehlédnouli svah až dolů, až k tomu prvnímu výběžku a zatím co Marge spěchala od něho, snažíc se odvésti Taru do chaty, skrčil se za ten balvan a čekal. Počítal, že není dále než na stopadesát sáhů k místu, kde jejich nepřátelé se asi objeví a rozhodl se, že vyčká, až budou ještě o něco blíže, než zahájí oheň. Jediná z těch drahocenných nábojek nesmí býti zmařena, neboť na Hauckův revolver mohl počítati jen zcela zblízka. Nyní nebylo již času pro pochybnosti a nerozhodnost. Brokaw a Hauck chtěli, jak patrně, skončiti co nejdříve celou tu věc a nezdolati jich znamenalo jistou smrt jemu a tomu děvčeti osud, při jehož vidině David stiskl jen tím pevněji pušku, čekaje zde za tím balvanem. Ohlédl se a spařil, jak Marge vede již Taru do chaty. Baree připlížil se k Davidovi a ležel nyní na břiše těsně u balvanu. Za okamžik již děvče se opět objevilo, běžíc přes ten úzký volný prostor k němu a schoulilo se po jeho boku.

»Musíte se vrátit do chaty, Marge,« domlouval jí. »Jistě že začnou také ihned stříleti...«

»Zůstanu s vámi, Sakewawine.«

Její tvář nebyla již tak bledá. Ruměncem vystoupil jí na líce a oči jí zářily, když na něho pohlédla a — usmála se. Díte! David cítil, jak se mu sevřelo srdce i hrdlo. Přitulila svou tvář těsně k němu a šeptala:

»Včera večer jsem vás políbila, Sakewawine. Myslíla jsem, že umíráte. Dosud políbila jsem jen Nisi-koos. Jiného nikoho.«

Proč to nyní řekla s tím zvláštním leskem v očích? Je to snad proto, že viděla, jak smrt plíží se k nim nahoru

tím svahem? Bylo to proto, že chtěla, aby to věděl — dříve než...? Dítě!

Opět zašeptala:

»A vy — vy jste mne dosud ani jednou nepolíbil, S a k e w a w i n e. Proč?«

Přivinul ji k sobě něžně, až její hlava spočívala na jeho prsou, s očima zářícíma a rty pootevřenými, a David políbil ji na ústa. Záplava ruměnce zalila jí tvář a její paže ovinuly se mu kolem krku. Nádhera jejích vlasů spočinula mu na prsou a zabořil do nich tvář, tiskna ji k sobě na okamžik tak silně, že přestala téměř dýchat. A pak políbil ji opět na ústa, nikoli jednou, nýbrž desetkrát, načež odkloniv ji poněkud od sebe, zahleděl se jí do tváře, jež nebyla již tváří dítěte, nýbrž ženy.

»Protože...« počal a zmlkl.

Baree zavřel a David pohlédl dolů po svahu.

»Již jdou!« řekl. »Marge, musíte se doplížiti zpět do chaty.«

»Zůstanu s vámi, S a k e w a w i n e. Hledte, jak se zde schoulím spolu s Bareem.«

Přikrčila se ke skále a David vyhlédl opět ze svého úkrytu. Jejich nepřátelé vystupovali nyní již nad ten první hřeben a napočítal jich devět. Postupovali kupředu ve skupině a postřehl, že Hauck a Brokaw jdou pozadu, opírajíce se o hole, jak se plahočili nahoru a všiml si, že nemají pušek. Ostatních sedm bylo ozbrojeno a vedl je Langdon, kráčeje na patnáct nebo dvacet sáhů před svými druhy. David rozhodl se rychle, že vezme si ho nejdříve na mušku a pak že bude stříleti po ostatních, kteří mají pušky. Hauck a Brokaw, neozbrojeni puškami, byli pro tu chvíli nejméně nebezpeční. Dostane Brokawa pátlou ranou — nebo šestou, chybí-li ho.

Slabá čára štěrku značila mu střeleckou linii na sto sáhů a jakmile Langdon na ni vkročil, David vystřelil.

Byl si solva vědom výkřiku nadšení a vzdoru, jenž vydral se mu z úst, když Langdon se divoce zapotácel a skácel se mezi muže ve svých paťách. David vystoupil nyní směle ze svého úkrytu za balvanem a vypálil opět. V tom zaraženém a zmateném zástupu nemohl se chybiti. Zaslechl výkřik bolesti a vystřelil po třetí. Nyní ozval se výkřik radosti po jeho boku, když jejich nepřátelé rozutekli se, spěchajíce nazpět do bezpečí za hřbetem, přes nějž sem přišli. Čtvrtá rána a tentokráte si vybral Brokawa. Dvakrát ho chybil! Jeho puška byla prázdná, když Brokaw zmizel mu z dohledu. Langdon zůstal jako nehybná hmotu na tom pruhu šterku. O několik kroků níže leželo druhé tělo. Třetí muž vlekl se po ruku a kolenou přes hřbet toho skalního výběžku. Tři — na šest ran. A chybil se Brokawa! David zasténal téměř ve svém nitru, když uchopil nyní děvče za rámě a spěchal s ním do chaty, následován Bareem.

Nezbývalo již jediné vteřiny, neboť vtom již s místa, kde jejich pronásledovatelé se skryli, začala divoká střelba z pušek velké ráže těch horalů, vyražejíc jiskry se skalin kolem chaty.

Vkládaje rychle zbývajících mu ještě pět nábojek do komory pušky staré Nisikoos, David rozhlédl se chatou. V jednom z koutů seděl jejich statný grizzly na zadku, nehybně, jako by byl vycpán. Uprostřed jediné světnice byla stará kamna, rozpadnuvší se již v kusy. To bylo vše. Marge zastrčila dveře silnou dřevěnou závorou a stála tam, opírajíc se o ně zády. Nebylo tam okna a při zavřených dveřích byla tam téměř tma. David posřehl, jak Marge těžce oddychuje a jak ten zvláštní lesk, jež viděl tam za tím balvanem, svítil jí stále ještě z očí v šeru světnice. Dodalo mu to nové opět důvěry, když ji zde viděl tak sláti a hleděli na něho očima, jež říkaly mu beze slov, že do jejího života vstoupilo něco, co po-

vzneslo ji nad všeliký strach. Přistoupil k ní a sevřel ji opět v náruč, líbaje opět její sladká ústa a cítě, jak srdce jí tepotá na jeho prsou a jak paže se jí chvějí, když ho objala.

Prudký náraz odrazil ho nazpět do středu chaty s Marge v náručí. Současně ozval se výstřel a oba viděli, kde kulka prorazila dveře na šest palců nad Davidovou hlavou, odrazivši třísku jako ruka silnou, jež ho tak udeřila. Zapomněl na dveře. Ty byly právě nejchoulostivějším bodem a David uskočil z jejich směru, když druhá rána třeskla a prorazivši je, zabořila se do stěny za jejich zády. Baree zavrčel a z Tarova hrdla ozval se hluboký, zlověstný hlas, aniž by se však ta šelma byla hnula.

V každé z těch čtyř dřevěných stěn byly štěrbiny, o nichž mu již Marge vypravovala a David přiskočil nyní k jednomu z těch otvorů, dosti velkému, aby jím mohl prostrčiti hlaveň pušky a hleděl směrem, odkud přišly ty dvě rány. Pohlédl tam ještě včas, aby postřehl pohyb mezi skalinami na svahu, asi o dvě stě sáhů dále, a vtom již třetí výstřel prorazil dveře, odrazil se od ocelového příklopu kamen a dopadl jako rána obuškem na dvě stopy nad Tarův hřbet. Byli tam dva muži nahoře mezi skalami a jejich první výstřely byly nyní následovány vytrvalým ostřelováním dveří, jež již téměř nadobro roztržili. David zahlédl jejich hlavy a ramena, jakož i záblesky a kotouče dýmu, vycházející z jejich pušek, nicméně nezačal se své strany střílet. Kde asi jsou ti čtyři ostatní, hádal. Nepochyboval, že Hauck a Brokaw ozbrojili se zatím puškami padlých mužů, tak že měl stále ještě co dělati se šesti. Opatrně prostrčil hlaveň své pušky štěrbinou a čekal na příležitost, mře asi na půl druhé stopy nad místo, kde hlava a ramena mohla se objeviti každého okamžiku. Dostalo se mu při-

leživosti a vystřelil. Hlava a ramena zmizely a namířil nyní všecek nadšen pušku poněkud napravo a vypálil druhou ránu na muže, jenž se tam hned nato objevil. I ten ihned zmizel a David cítil, jak srdce mu prudce buší při myšlence, že kulky zastihly svůj cíl, když tu obě hlavy objevily se opět a spustily déšť olova na jeho chatu. Muži skryti mezi těmi skalami, nemířili již toliko na dveře chatrče, nýbrž na místo, odkud vystřelil a kulka projela tak blízko, že tříska dřeva narazila mu na tvář a David ucítil, jak teplá krev smočila mu líci. Když děvče to spatřilo, postříhl, jak zbledlo jako smrt.

»Nemohu jich zastihnouti tou puškou, Marge,« naříkal.
 »Je to zlé, po čertech zlé! Můj ty Bože!«

Vlóm třeskla rána za chatou a jiná kulka, prolétnuvši štěrbinou mezi trámy, zabzučela jako obrovská včela. David vykřikl úzkostí a sevřev děvče v náruč, tiskl si je k prsům, jako by tam bylo chráněno před každou pohromou.

»Je to možno — zastřelili by vás jen proto, aby dostali mne do rukou?«

Pustil ji z náruče a přiskočil k rozbitým železným kamnům, snaže se odtáhnouti je stranou od směru, kudy přicházely ty kulky, namířené na dveře. Děvče postříhlo, v jakém nebezpečí David je a přiskočilo mu ku pomoci. Neměl času domlouvali jí, aby se vrátila na své dřívější místo. Netrvalo ani deset vteřin, když již přitáhl kamna ke zdi a přinutil ji téměř násilím, aby se za ně schoulila.

»Zůstanete-li zde stáli tak nechráněna, jako nyní, jen ještě vteřinu, přísahám vám, že se postavím před ty dveře, dokud mne nezastřelí,« hrozil jí. »Přísahám při všech svalých!«

Jeho mozek jako by byl nyní v ohni. Jeho dřívější klid a rozvaha byly ty tam. Byl oslepen divokým vztekem,

šílil téměř touhou dostali se nějak se svou pomstou na ty lidské šelmy, které ukládaly o jeho život, byť i na účet toho děvčete. Vrhł se rychle ke stěně chaty, odkud přicházel ten nový útok a vyhlédl jednou ze štěrbin mezi trámy. Byl zcela blízko u Tary a slyšel tichý, vytrvalý chrapot, přicházející jako temné dunění hromu z mohutných plecí grizzlyho. Jejich nepřátelé byli z této strany blíže. Jejich střelba přicházela zpoza skal, solva dále, než na nějakých sto sáhů a pojednou, rozpálen vášní, jež jím v té chvíli zmítala, uvědomil si náhle, že ti muži věděli dobře, že jediná zbraň, již má, je puška staré Nisikoos a Hauckův revolver. Patrně věděli též, jak omezená je zásoba jeho střeliva. A vystavovali se volně jeho ranám. Proč by měl ještě šetřiti svých posledních tří nábojů? Až bude po nich a nebude již odpovídati jejich střelbě, vrhnou se na dveře chaty, vyrazí je a pak — revolver! Jeho pomocí vyrazí z nich ještě život, až sem vniknou. Postřehl Haucka, vystřelil a chybil se jím. Nějaký muž stanul na sedmdesát sáhů od chaty a za okamžik nato chrlil olovo, jak rychle mu to jen jeho puška dovolovala a David vypálil jednu z koroptvích nábojek staré Nisikoos přímo do jeho prsou. Namířil znovu na Haucka a — chybil se jím opět! Pak odhodil tu bezcennou pušku k zemi a přiskočil k Marge.

»Dostal jsem jednoho. Zbývá jich ještě pět. Nyní již — ať — ti proklatci — přijdou!«

Vyláhl Hauckův revolver. Kulka prolétla jednou z těch štěrbin a zaslechl měkký, tlumený zvuk, jak dopadla do Tarovy husté srsti. Tiché dosud vrčení v hrdle grizzlyho změnilo se nyní v dunění hromu. Ten hrozný zvuk olířasal téměř chatou, avšak Tara se stále ještě nehýbal, leč že houpal hlavou s otevřenými, slintajícími čelistmi. V odpověď na řev bolesti a vzteku té raněné šelmy počal

nyní i Baree také zlověstně vrčeli a připlížil se tím blíže k Tarovi.

»Neporanili ho tak příliš,« řekl David, hladě volnou rukou vlasy děvčete. »Za minutu nebo dvě přestanou již střílet a pak...« Přímě naproti němu odrazila se tříška z té dřevěné stěny a zalétla k němu syčíc vzduchem, jako když se namočí horké železo do vody. Davidovi se na okamžik zdálo, že viděl téměř, jak kulka pronikla hlinou mezi dvěma trámy — věděl, že je raněn, necítil však bolesti. Jeho mozek byl neobyčejně čilý a přes to nemohl promluvit. Slova jako by mu byla odříznuta přímo u úst, jazyk byl bez vlády — bylo to, jako by byl pojednou ochrnut. Ani děvče nevědělo na nějaký okamžik, že byl zastižen touto kulkou. Teprve když revolver dopadl temně na podlahu, v jejích očích objevila se hrůza, jako by pochopila, co se vlastně stalo a přiskočila k němu, když se zapotácel jako opilý, směrem ke grizzlymu. Klesl k zemi na několik kroků od Tary a zaslých ještě, jak děvče slénalo nad ním, volajíc ho jménem. Ta náhlá ztrnulost ho opět opustila a zdvihl zvolna ruku k čelisti s pocitem hrozného strachu. Zde to bylo — na jeho čelisti — byla celá, neroztříštili mu jí — krvácela však. Myslí, že ta kulka ho tam zasáhla.

»Povrchní rána,« byla jeho první slova, jež pronesl zvolna a s obližjí, cíle při tom nicméně nesmírnou úlevu. »Tříška udeřila mne do čelisti... nic vážného...«

Usedl zmámen zatím, co děvče ho podpíralo svou paží. V těch třech nebo čtyřech minulých zapoměli na vše ostatní a nepostřehli ani, že střelba zatím ustala. Vtom však ozvala se hrozná rána do dveří. Celá chata se otřásla, a hned nato druhá rána a třetí — a v tom již ztrouchnivělé trámy dveří počaly klonit se dovnitř.

»Rychle revolver!«

Marge k němu přiskočila a dveře skácely se dovnitř právě, když zdvihala tu zbraň, a solva že se jen obrátila, když jejich nepřátelé hrnuli se již dovnitř, s Hauckem a Henrym vpředu a Brokawem za nimi. S posledním napětím sil David snažil se doslati na nohy. Zaslechl jediný výstřel revolveru a pak, jak tu tak stál, potáčeje se, spatřil, jak Marge zápolí v Brokawových rukou. Hauck se k němu blížil s ďábelským pošklebkem vraha na tváři, a když dopadli na zemi, David zaslechl ještě výkřiky, pronikavé výkřiky děvčete a úzkostlivé volání: »Taro! Taro! Taro!« A vtom již ozval se nad ním řev, divoký nápor ohromného těla — a s tím hromovým řevem vzteku a pomstychtivosti z Tarova hrdla pojis se odporový vlčí štěkot Bareeho. David nemohl viděti nic. Hauckovy ruce svíraly mu hrdlo.

Ty výkřiky ozývaly se však dále a hned nato přehlušoval je již křik mužů — křik bolesti, hrůzy, úzkosti a smrti, a když Hauckovy prsty se uvolnily na jeho hrdle, David zaslechl řev a divoké vlčí vrčení a praskot silných čelistí a temný pád lidského těla. Hauck vstal s tváří mrtvolně bledou a se zvláštním výrazem hrůzy. Byl již téměř na nohou, když nějaké vyhublé, pružné tělo vrhlo se na něho jako kámen, vymrštný prakem a Baree zabořil své na palec dlouhé tesáky do jeho tlustého týlu a utrl mu téměř hlavu od krku jediným divokým hrnulím svých hrozných čelistí. David vstal zatím již také a postřehl, jak v hrůze toho, co se dělo nyní kolem nich, děvče běželo k němu, nezraněno — a objalo ho, zatím co její rty vzlykaly slále ještě: »Taro! Taro! Taro!«... Přitiskl jí hlavu na svá prsa a držel ji tam. Bylo to skutečně příšerné. Henry byl mrtev. Hauck byl mrtev. Brokaw byl mrtev — tisíckrát mrtev — když grizzly drásal jeho tělo na kusy.

A tou spoustou smrti David klopýtal a potácel se s děvčetem v náruči. Svěží vzduch ovanul jím tváře. Jasně paprsky sluneční dopadly na ně a zelená tráva, skropená květy, byla opět pod jejich nohama. Pohlédli dolů po tom svaahu a zahlédli, jak dva muži mizejí v úžlabině, snažíce se zachránit svůj život.

XXVII.

Trvalo snad pět minut, co David držel děvče v náruči zíraje dolů do toho sluncem zalitého údolí, kam poslední dva z Hauckova mužstva uprchli a po celou tu dobu nebyl schopen slova a neslyšel nic, leč její tichý vzlykot. Vdechl zhuboka do svých plic ten osvěžující vzduch a cítil, jak nabýval opět síl, zatím co tělo děvčete jakoby bylo stále těžší v jeho objetí, až přestala ho svíratí svýma pažema, jež sklouzly pomalu s jeho ramen. Zdvihl k sobě něžně její tvář. Nebylo slz v těch očích, vzlykala však a stenala stále a rty se jí chvěly jako plačícímu dítěti. Sklonil hlavu a políbil je a Marge zatajila dech, hledíc na něho očima, jež byly lichými rybníky jasné modře, když ten smrtelný strach z nich zvolna vyprchával. Zaseptala jeho jméno. V tom pohledu i šepotu tajila se nevýslovná něha. On to byl, o něhož se tak bála. Hleděla na něho, jako by jí byl býval zachráněn z mrtvých a na chvíli přivinul ji k sobě ještě blíže, a tisknův svou tvář k její, pocítil pojednou hřejivý, sladký dotyk jejích rtů a měkké, teplé ručky na své lici, polísněné ještě krví. Nějaký zvuk za jeho zády přiměl ho, že se obrátil a na padesát kroků od nich ten statný grizzly kolébal se těžce z chůle. Zaslechli, jak zavrčel stanuv na výsluní, kolébaje hlavou zvolna se strany na stranu, jako ohromné kyvadlo, zatím co z jeho hrdla

ozývala se stále ještě poslední ozvěna té divoké zběsilosti a nenávisti, jež zahubila jejich nepřátele. A v témže okamžiku Baree stanul ve dveřích, s odchlíplými čelistmi a slintajícími tesáky, jako by očekával, že objeví se jiní ještě nepřátelé, na něž by se mohl vrhnouti.

David zavedl rychle Marge za balvan, za nímž zahájil svou střelbu a položil ji něžně na měkký koberec trávniku, skropený bohatě modří fialek, odkud balvan zakrýval jim tu neblahou chatu.

»Odpočiňte si zde, malá kamarádko,« řekl tiše a hlasem chvějícím se láskou, zatím co shrnul jí nazad její báječný, nádherný vlas. »Musím se ještě vrátit do chaty a pak — půjdeme.«

»Půjdeme!«

Opakovala to slovo zvláštním, nejněžnějším šepotem, jež od ní dosud kdy slyšel, jakoby pojednou byla v něm viděla slunce a hvězdy a den a noc a celý svůj život. S jeho tváře svezl se pak její pohled dolů do údolí a pak opět na Davidovu tvář.

»My — půjdeme,« opakovala, když David vstával již se země.

Její tělo se zatřásl, zachvěla se, snažíc se marně ztlumit ustrašený výkřik, jenž dral se jí se rtů i nyní, když zhlédla již vidinu toho báječného nového života, který se před ní rozedníval. David tušil proč. Nepohlédl jí již do očí pospíchaje, aby měl již raději těch několik hrozných minut za sebou. U otevřených dveří váhal, jsa si vědom pohledu, který ho tam jistě očekává. A přece jen, celkem vzato, nebylo to o nic horší, než to mělo býti — byla to spravedlnost! Namlouval si to sám sobě vstupuje dovnitř.

Nesnažil se podívat se na to divadlo příliš pozorně, nicméně ztrnul mimovolně při pohledu, jenž se mu tam naskytl. Kdyby nebylo rozdílu ve výšce jejich těla, nebyl

by poznal, kdo z nich byl Hauck a kdo Brokaw, neboť i na Hauckovi Tara dokonala svou pomstu, když Baree ho zabil. Nikdo z nich neměl nyní lidské podoby — zdálo se téměř víře nepodobno, že tesáky a drápy mohly způsobiti takovou spoustu a vrátil se rychle ke dveřím, aby se přesvědčil, že děvče ho sem nenásledovalo. Pak pohlédl tam opět. Henry ležel mu u nohou přes trám rozbitých dveří a jeho hlava byla jistě buď pod jeho tělem, nebo zmizela nadobro. Byla to Henryho puška, již nyní zdvihl. Pak pátral po nábojkách. Byl to hrozný úkol. Našel jich asi padesát u všech tří a vyšel opět ven se svým tlumokem a s puškou. Dal si tlumok na záda, než se vrátil k balvanu a zastavil se jen na okamžik, než se vrátil opět k děvčeti. S její rukou ve své zamířil pak dolů do údolí.

»Potkal je spravedlivý osud,« prohodil, a to bylo vše, co jí řekl o té chatě a Marge netázala se ho po ničem více.

Na okraji zelených, svěžích palouků se zastavili, kde pramének s horských vrcholků utvořil malou nádrž. David sledoval ten pramének o něco výše podél poločiště, jež si vyhloubil během věků a našel si chráněné místo, kde se mohl vysvléci. Byl až po pás pokryt krví a špínou toho zápasu. Marge umyla si zatím v nádrži tvář i paže a pak usedla vedle ní, aby skončila svou toaletu pomocí Davidova hřebenu a kartáče. Když se k ní vrátil, byla již nádherná v té záplavě svých hnědých vlasů se zlatistým odleskem ve slunečních paprscích. Byl to čarovný pohled. David odstoupil na krok a hleděl na ni se srdcem plným obdivu a štěstí, avšak neschopen slova. V tom úžasném okamžiku nadšení uvědomil si pojednou, že to děvče náleží jemu, že je jeho, nikoli snad jen dnes, nebo zítra — nýbrž navždy, že ty hory mu ji daly, že mezi

všemi těmi květy a tou divokou přírodou kolem ten velký dobrý Bůh, o němž Otec Roland tak často mluvil, mu ji stvořil — pro něho — jen pro něho a že čekala zde na něho čistá, jako ty fialky pod jeho nohama. Nepostřehla ihned, že se již vrátil a David mohl dívat se na ni nerušen, jak pročesávala své zářící, nádherné kadeře jeho hřebenem.

A jednou — byly tomu již, jak se mu nyní zdálo, celé věky — myslel, že jiná žena je krásná a že její největší nádhery jsou její vlasy! Cítil, jak jeho srdce se mu směje. Nepodobala se zde tomu děvčeti. Ani sebméně. Celé světy dělily ty dvě ženy — zde ta uprostřed všech těch květů v kraji Bohem vyvoleném, vstoupila do jeho srdce jako dech nového života, otevírajíc před ním výhledy do budoucnosti, jež sahaly ještě vysoko nad tu modrou oblohu. A hádal, zda by ho mohla milovati. Pojednou vzhledla a viděla ho státi zde před sebou. Zda by ho mohla milovati? Viděl snad již kdy v celém svém životě pohled, jaký sálal nyní s její tváře? Srdce se mu sevřelo rozkoší. Rozevřel svou náruč, mlčky, zatím co vstávala se země a přisloupila k němu v celé té nádhře svých zlatistých vlasů, splývajících volně kolem jejího štíhlého těla. David sevřel ji v náruč líbaje její něžné rty, modré oči a sladce hřejivé vlasy. A její rty líbaly jeho! Rozhlédl se údolím. Měl oči otevřeny veškeré té kráse, neviděl jí však; před jeho zrakem objevila se zvláštní vidina a jeho duše šeptala modlitbu díky misionářovu Bohu, Bohu těch zbožňovatelů totemů za horskými hřebety, Bohu všehomíru. Děvče jako by bylo vytušilo jeho nadšení — nevyslovené — neboť z těch měkkých vln svého vlasu, rozlitéých nyní na jeho prsou, zašeptalo:

»Milujete mně hodně, Sakewawine?«

»Více než svůj život,« odvětil.

Její hlas ho probudil. Na nějakou chvíli zapomněl nyní na tu chatu, zapomněl, že Hauck a Brokaw kdy byli na světě a že jsou nyní mrtví. Odklonil ji trochu od sebe, hledě do té tváře, z níž již poslední stopy strachu a hrůzy vyprchaly v tom velkém šlěstí; do tváře, již divoký tepot jejího srdce zbarvil temným ruměncem, do očí, vyznávajících mu svůj obdiv a lásku bez ostychu, upřímně a s dětskou téměř důvěrou, takže nesklonila ani svých řas, aby ztlumila ten láskyplný pohled. Jak báječné bylo hleděti zde do těch modrých, tajemných hlubin očí, plných oddanosti a lásky!

»Nyní musíme však již jít,« řekl, nutě se téměř násilím, aby přerušil to kouzlo. »Dva z nich vyvázli, Marge. Je možno, je-li jich v Hnízdě více...«

Ta slova připomněla jí opět, co právě zažili. Rozhlédla se zaražena údolím, pak ale potřásla hlavou.

»Jsou tam ještě dva,« řekla. »Ti nás však nebudou stíhat, Sakewawine. A kdyby chtěli učiniti tak, budeme již za horami.«

Splétala si vlas, zatím co upravoval si tlumok. Jeho srdce bylo v té chvíli jako srdce hoča. Usmál se na ni vyčítavě.

»Vidím je raději volné,« řekl. »Jsou nádherné, báječné!«

Všechna krev jejího těla jako by se jí vehnala do tváře při těch slovech.

»Nechám je tedy tak,« zvolala něžně, hlasem chvějícím se šlěstím, zatím co její prsty rozplétaly opět hedvábné praménky vrkoče. A v tom již zazářila opět záplava těch kadeří kolem její hlavy. A pak, když již měli

vydali se na cestu, přiskočila k němu s tichým výkřikem a nedotknuvši se ho rukama, pozdvihla k němu tvář.

»Polibte mne,« řekla. »Polibte mne, Sakewawine!«

*

Bylo poledne, když stanuli na nejvyšších skalinách jižního hřebetu a spatřili pod sebou opět to zelené údolí se stříbřitou stužkou potoku, kde setkali se spolu prvního dne u toho velkého balvanu. Nyní se jim zdálo, že je tomu již dávno a to údolí bylo jako nějaký přítel, usmívající se na ně a vítající je radostně, že se posléze přece opět k němu navrátili. Zurčení bystřin, šepotavá hudba naplňující celé jeho ovzduší, pisklavé hlasy svišťů, slunících se hluboko pod nimi — to vše dolétalo k nim matně, zatím co odpočívali, a děvče, sedíc po Davidovu boku, objato jeho rukou, s hlavou na jeho prsou, ukázalo modravými mlžinami k východu.

»Půjdeme tam?« tázalo se.

Myslíl na to, když ještě vystupovali na svah té hory. Tam v dáli, kam nyní ukazovala, byli jeho přátelé a její tlakléž. Mezi nimi a kočovným kmenem zbožňovatelů totemu u Kwadochy nebylo lidského tvora. Nic, leč nerušený klid a mír hor, v nichž byli spokojeni. Nebál se již ohromnosti toho horska — neznepokojoval se již myšlenkou, že v jeho zamklých samotách, kam lidská noha dosud nevstoupila, mohl by se ztratili navždy. Po všem tom, co mezi nimi zažil, jejich zářící sněžné vrcholky jako by mu kynuly a věřil, že najde si mezi nimi cestu nazpět k Finley a dolů k Hudson's Hope. Jak bude Otec Roland překvapen, až jednoho dne k němu zapadnou — on i Marge! Srdce mu bušilo vzrušením, když s ní o tom hovořil, líče jí vzdálenost, již musí propuťovati a jaká to bude rozkošná pouť s tím nádherným krajem na konci... »A pak vyhledáme vaši matku,« šeptal. Hovořil s ní

mnoho o její matce a o Otci Rolandu, zatím co spolu sestupovali do údolí a kdykoli se zastavili, aby si odpočinuli, Marge měla vždy opět nové olázky a stále ještě její hlas zachvíval se jakousi tajemnou pochybností. »Jak ráda bych věděla, zda to je pravda.« A David ujišťoval ji opět a opět, že je to vše pravda, skutečná pravda.

»Myslíš jsem, že to byla Nisikoos, jež poslala jí obrázek, který jste chtěla tehdy zničití,« řekl pojednou. »Nisikoos jistě vše dobře věděla.«

»A proč by mi toho nebyla řekla?« opáčila Marge.

»Snad proto, že nechtěla vás sama ztratit — a proto snad neposlala tam té podobizny dříve, leč když věděla, že nebude již dlouho žítí.«

Oči děvčete ztemněly a pak — povlovně — jejich něžný výraz se do nich opětně vrátil.

»Měla jsem ráda Nisikoos,« řekla.

Slunce zapadlo, když počali chystat svůj první tábor v cedrové houštině, kde David zastřelil dikobraza pro Bareeho a Taru. Po večeři seděli ještě nějakou chvíli ve svitu hvězd, než Marge schoulila se na své cedrové lože a usnula. Než však ještě zavřela oči, objala ho kolem krku a políbila ho na dobrou noc. David seděl pak ještě dlouho, mysle na ten čarovný sen, o němž snil po celý svůj život a který se posléze přece jen uskutečnil.

Den ze dne putovali vytrvale k východu a jihu. To horšilo jako by je pohltilo a jejich nohy šlapaly trávu mnoha neznámých tajemných údolí — neznámých a přece tu a tam David posléhl něco, co viděl již dříve a věděl, že neztratil pravé cesty. Putovali pomalu, neboť nebylo jim nyní již třeba spěchu a v tom kraji hojnosti bylo spíše radostí a zábavou než nepohodlím, starali se o potravu. Ve spěchu, jimž Marge skládala si své zavazadlo, vzala

vše, co jí právě padlo do ruky a na štěstí hlavní část jejich zásob tvořil dvacetiliberní pytlík ovesné mouky, z níž napekli si nyní koláčů a sucharů se slaninou. Kraj byl bohat zvěří. V údolích bylo množství borůvek a malin a v nádržích hlubších údolí David zastřelil tu a tam nějakou rybu. Tara i Baree počali tloustnouti a David pozoroval s tichou radostí, jak každý den zvyšoval jen tím více krásu a štěstí na dívčině tváři a zdálo se mu, že její láska k němu roste den ze dne tak, že nebylo již téměř chvíle, kdy nebyl by jí mohl vyčísti z jejích očí. Chvěl se radostí vida, že nechce býti bez něho nikdy ani snad na pět minut. Zejména rád hladil její vlas, zatím co ona navykla si pohrávati opět jeho vlasy, říkajíc mu při tom opět a opět, jak se jí líbí, že počínají již trochu šedivěti a měla ještě milejší zvyk držeti jeho ruku ve své, když seděli vedle sebe a přitisknouti ji chvílemi ke svému hebkým rtům.

Byli v horách již deset dnů, když jednoho večera, právě když spolu opět tak seděli, řekla svým rozkošným, dětským způsobem, jež měl tak rád.

»Jak krásné bude, až nás Otec Roland bude oddávati. S a k e w a w i n e.« A než ještě mohl odpověděti, pokračovala: »Povedu vám oběma domácnost v jeho cha-teau.«

David přemýšlel o tom již delší dobu.

»Avšak — žije-li tam dole vaše matka — v těch velkých městech?« tázal se.

Zachvěla se trochu a přitulila se k němu ještě blíže.

»Nelíbilo by se mi tam, S a k e w a w i n e — alespoň na delší dobu. Mám ráda zde ten kraj — prales, hory, oblohu.« Ale pak jako by se vzpomatovala, dodala rychle: »Ovšem — ovšem — budete-li tam vy také, S a k e w a w i n e, bude se mi líbiti kdekoli!«

»Já taktéž miluji pralesy a hory a oblohu,« šeptal. »Budeme je mít pro sebe vždy, není-liž pravda, maličká?«

Bylo čtrnáctého dne, když sestoupili s východního svahu rozvodí a David věděl, že nejsou daleko od Kwadochy a Finley. Patnáctého večera tábořili, kde seděl tehdy v poledne u ohně s milencem Motýlka a dnešního večera, ačkoli byla teplá a nádherná noc s měsícem v úplnu, děvče mělo zvláštní, vrtošivou téměř touhu, aby si rozdělali táborový oheň a přikládala sama palivo, až plameny šlehalys vysoko do stínů v korunách bal-samových jedlí a zapudily je dále od ohniště svým žářem. David seděl spokojen, pokuřuje si z dýmky a pozoruje děvče, jak mihá se s místa na místo, přikládajíc na ohniště, hned jako pouhý stín ve vůkolním přitmí, hned zase v plném světle plamenů. Po chvíli se však znavila a schoulila se vedle něho, shrnuvši mu svůj bohatý vlas na prsa a kolem tváře. Tak věděla, že to má nejraději a hovořili pak spolu ještě po celou hodinu šepotem, chvějícím se štěstím. Když posléze ulehla a usnula, David pooděšel o něco dále tou jasnou měsíční nocí a usedl, aby si pokouřil a pokochal se tichými nočními melodiemi údolí — se srdcem příliš rozechvěným, než aby mohl spát. Pojednou vyrušil ho nějaký hlas.

»Davide!«

Vyskočil. Ze stínu zakrslých jedlí na několik málo kroků od něho vystoupila mužská postava. Stála tam prostovlasá, v jasném světle měsíce a vtom již vydral se z Davidova hrdla výkřik — zvláštní výkřik, jako by to byl duch, jež tam před sebou viděl a nikoli lidská postava.

»Davide!«

»Můj Bože — Otče Rolande!«

Přeběhli rychle malou mýtinu, jež je dělila, a již tiskli si ruce. David nebyl schopen slova. Než se opět opánoval, misionář se ozval:

»Viděl jsem oheň, Davide, a přikradl jsem se sem tiše, abych se podíval, kdo to je. Utábořili jsme se tam dole, sotva na půl míle odtud. Pojdte! Přál bych si, abyste viděl...«

Odmíchl se. Bylo patrné, že je rozčilen. A Davidovi se zdálo, jako by jeho tvář omládla o kolik let zde v tom měsíčním světle a jako by kráčet pružně jako mladík, když vzal ho nyní za ruku a vedl ho dolů do údolí. David stále ještě nebyl schopen slova, jako by nějaká zvláštní moc bránila mu promluvit; nějaký zvláštní pocit, že čeká ho něco nového, úžasného. Slyšel, jak jeho dýchání rychle oddychuje, poslíhl zvláštní lesk jeho očí a srdce počalo mu silněji bušit. Kráčeli tak rychle, že zdálo se mu jen několik málo okamžiků, když přišli již k malé skupině nízkých stromků, mezi něž Otec Roland vedl Davida za ruku, kráčeje nyní pokud možno nesyšně.

V příštím již okamžiku stanuli vedle nějakého spícího těla. Otec Roland ukázal na ně bez jediného slova.

Byla to žena. Měsíčné světlo dopadalo na ni, odrážejíc se na spoustě jejích tmavých vlasů, proudících kolem její hlavy, takže zakrývaly její tvář. David se zajíkl. Měl pocit, že má srdce v hrdle. Naklonil se k ní. Něžně odhrnul ty husté kadeře a zahleděl se do spící tváře pod nimi — do tváře ženy, s níž setkal se tehdy v noci ve voze transkontinentální dráhy!

Vtóm zaslechl nad sebou tichý šepot.

»Moje žena, Davide!«

Zavrával téměř nazpět a uchopil Otce Rolanda za rámě a hlas dusil se mu vzlykotem, když všecek vzrušen šeptal:

»Vy tedy jste — vy jste Michal O'Doone — otec Margin — a Tavish — Tavish —«

Hlas mu selhal. Misionářova tvář smrtelně zbledla a vrátili se spolu dále, aby nevzbudili té ženy.

*

Tam pak, tak blízko sebe, že zdálo se, jako by si spočívali v náruči, vypravovali si, co kdo z nich věděl. David vypravoval první, rychle, úsečně — a když Michal O'Doone zvěděl, že jeho dcera je v Davidově táboru, zabořil si tvář do dlaní a David zaslechl, jak děkuje svému Bohu. A pak také on sdělil Davidovi, co se sběhlo — taktéž stručně, neboť každá minuta dnešní noci byla příliš drahocenná, než aby ji zmařili. Ve svém šílenství Tavish věřil, že blíží se hodina trestu — věřil, že náhoda, jež přivedla ho tak blízko k domovu muže, jehož život zničil, je mu poslední výstrahou, a než se zabíjí, napsal Michalu O'Doonovi list, v němž se ke všemu doznal přísahaje, že žena, již mu ukradl, je nevinna.

»A právě, když zahubil sebe sama, Boží ruka vedla ke mně mou Markétu,« vykládal misionář. »Hledala mne po všechna ta léta a posléze zvěděla v Nelson House o Otci Rolandovi, jehož pravého jména nikdo neznal. A téměř v téže době, v La Pas, dostala podobiznu, již jste pak našel v železničním voze a spolu s fotografií dostala dopis, že naše děvčátko žije v místě, jež nazýváte Hnízdem. Hauckova žena poslala ten dopis s podobiznou Královské Severozápadní lizdní Policii a šel pak z ruky do ruky jednotlivých inspektorů, až zastihl ji v La Pas. Přišla do chateau. Odešel jsem však zatím s vámi. Sledovala nás a setkali jsme se, když jsem se vracel s Metoosinem. Nevrátili jsme se však do chateau.

Obrátili jsme se zpět a sledovali jsme vaši stopu, hledající svou dceru. A nyní...»

Ze slínů stromová ozval se pojednou úzkostlivý hlas ženy.

»N a p a o ! Kde jsi?«

»Můj ty Bože, je to totéž sladké jméno, jímž mne volávala před mnoha lety,« šeptal Michal O'Doone. »Probudila se. Pojďme!«

David ho však na okamžik zadržel.

»Půjdu k Marge,« řekl tiše. »Probudím ji. A vy — přiveďte její matku. Rozumíte, Otče? Přiveďte ji, kde Marge spí...«

Opět ozval se ten hlas:

»N a p a o ! — N a p a o !«

»Již jdu, již jdu!« zvolal misionář.

Pak obrátil se k Davidovi.

»Ano — přivedu ji tam — nahoru — do vašeho tábora.«

A David, spěchaje k svému ohni, zaslechl sladký hlas:

»Nesmíš mne nikdy nechat o samotě, N a p a o — nikdy, nikdy, nikdy, dokud jen budeme žít!...«

*

Na kolenou po boku děvčete, David čekal několik minut, snaže se ovládnouti. Hladil jí oběma rukama vlas a pak, po chvíli, políbil ji na ústa a na oči a Marge se pohnula, a vtom již zaslechl ospalý šepot svého jména.

»Probudte se,« zvolal tiše. »Probudte se, maličká!«

Natáhla, spíc ještě, ruce a objala ho kolem krku.

»S a k e w a w i n e,« šeptala, »již je den?«

Zdvihl ji v náručí.

»Ano, nádherný den, maličká. Probudte se!«